

ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของ
นักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

นายวิชนนท์ พูลศรี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

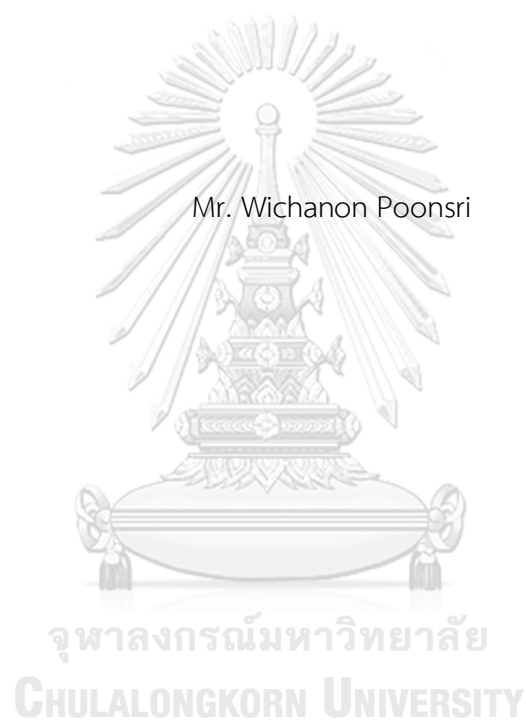
สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2560

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

EFFECTS OF PHYSICAL EDUCATION LEARNING MANAGEMENT USING SIMULATION FOR
SAFETY IN SOCCER SKILLS OF UPPER PRIMARY SCHOOL STUDENTS

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Health and Physical Education

Department of Curriculum and Instruction

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2017

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย
โดย	นายวิชนนท์ พูลศรี
สาขาวิชา	สุขศึกษาและพลศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	รองศาสตราจารย์ ดร.บัญชา ชลาภิรมย์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	อาจารย์ ดร.รุ่งระวี สมะวรรณนะ

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์

.....คณบดีคณะครุศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริเดช สุชีวะ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ อ่อนศิริ)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร.บัญชา ชลาภิรมย์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(อาจารย์ ดร.รุ่งระวี สมะวรรณนะ)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนนะ ดิงศภักดิ์)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ อ่อนศิริ)

วิชานนท์ พูลศรี : ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย (EFFECTS OF PHYSICAL EDUCATION LEARNING MANAGEMENT USING SIMULATION FOR SAFETY IN SOCCER SKILLS OF UPPER PRIMARY SCHOOL STUDENTS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ. ดร.บัญชา ชลาภิรมย์, อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม: อ. ดร.รุ่งระวี สมะวรรณนะ, 180 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง 2) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยการวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 64 คน โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดนครปฐม แบ่งเป็นนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย จำนวน 32 คน และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาแบบปกติ จำนวน 32 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย จำนวน 8 แผน, แบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล, ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล และแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนด้วยค่า “ที”

ผลการวิจัยพบว่า

1) ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลในกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

2) ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลในกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ก่อนการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาควิชา หลักสูตรและการสอน

สาขาวิชา สุขศึกษาและพลศึกษา

ปีการศึกษา 2560

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาร่วม

5983928327 : MAJOR HEALTH AND PHYSICAL EDUCATION

KEYWORDS: PHYSICAL EDUCATION LEARNING MANAGEMENT/ SIMULATION/ SAFETY IN SOCCER SKILLS/ SAFETY IN THE BALL STOPPING SKILL/ SAFETY IN THE BALL DRIBBLING SKILL/ SAFETY IN HEADING SKILLS

WICHANON POONSRI: EFFECTS OF PHYSICAL EDUCATION LEARNING MANAGEMENT USING SIMULATION FOR SAFETY IN SOCCER SKILLS OF UPPER PRIMARY SCHOOL STUDENTS. ADVISOR: ASSOC. PROF. BANCHA CHALAPIROM, Ph.D., CO-ADVISOR: RUNGRAWEE SAMAWATHDAHNA, Ph.D., 180 pp.

The purposes of this study were: 1) to compare the average score of safety in soccer skills of an experimental student group and a control group before and after implementation, and 2) to compare the average score of safety in soccer skills between the experimental group students and the control group students before and after implementation. The research is designed by using quasi-experimental research. The sample included 64 students from the sixth grade of School in Nakhon Pathom. Thirty-two students were assigned to the experimental group to study under the physical education learning management using simulation for safety in soccer skills while the other 32 students in the control group were assigned to study with conventional physical education teaching methods. The research instruments were comprised of eight learning activity plans using the physical education learning management using simulation for safety in soccer skills, The ball stopping skill test, The ball dribbling skill test, The ball heading skill test and The heading jumping skill test and Observation practice for safety in soccer test. The data were analyzed by mean, standard deviation and t-test.

The research findings were as follows;

1) The average score of safety in soccer skills of an experimental student group after were higher than before implementation with statistically significant at .05 level of significance.

2) The average score of safety in soccer skills before implementation between experimental group students and controlled group students were not any significant differences in stopping a ball skill, dribbling skill, heading and jump – heading skill at .05 level of significance.

The average score of safety in soccer skills after implementation the experimental group students were higher than controlled group students statistically significant at .05 level of significance.

Department: Curriculum and Instruction Student's Signature

Field of Study: Health and Physical Education Advisor's Signature

Academic Year: 2017 Co-Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาและช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.บัญชา ชลาภิรมย์ และอาจารย์ ดร.รุ่งระวี สมะวรรณนะ อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ ในการดูแลให้คำปรึกษา คำแนะนำ คำชี้แนะ ข้อเสนอแนะ ตรวจสอบแก้ไขให้ วิทยานิพนธ์มีความถูกต้องสมบูรณ์ สร้างคุณค่าทางด้านวิชาการตลอดจนให้กำลังใจในการทำวิจัย และช่วยเหลือในทุกๆด้าน เป็นอย่างเต็มที่มาโดยตลอด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ ที่นี้

กราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมบัติ อ่อนศิริ ประธานสอบ วิทยานิพนธ์และกรรมการสอบภายนอกมหาวิทยาลัย และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ดิงคภักดิ์ กรรมการสอบ ที่กรุณาให้ข้อคิดและเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข ทำให้วิทยานิพนธ์มี ความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

กราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ อ่อนศิริ อาจารย์ ดร.อัจฉรา เสาวเฉลิม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ดิงคภักดิ์ อาจารย์ ดร.ธานินทร์ บุญญาลงกรณ์ และอาจารย์จตุพงษ์ ทองสุข ที่ให้คำแนะนำและตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

กราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการสัณีนานู จันทวาท ผู้อำนวยการปิยาภรณ์ รัตนกรกุล และคณาจารย์ของโรงเรียน ที่ให้ความร่วมมือ อำนวยความสะดวก สนับสนุน และให้ โอกาสผู้วิจัยได้ทำการวิจัยครั้งนี้และขอบคุณนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง และให้ความร่วมมือในการทำวิจัยเป็นอย่างดี

กราบขอบพระคุณ คุณพ่อวินัย พูลศรี คุณแม่มาลิณี พูลศรี เป็นอย่างสูงที่ให้การ สนับสนุนทางการเงินการศึกษามาโดยตลอด เป็นกำลังใจอันมีค่ายิ่งตลอดการศึกษาของผู้วิจัย ผู้วิจัย ขอมอบวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นเครื่องบูชาเพื่อทดแทนบุญคุณ

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณ เพื่อน พี่น้องสาขาสุขศึกษาและพลศึกษา คณะครุ ศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ให้ความช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจตลอดเวลาที่เข้าศึกษาใน ระดับปริญญาโทมาบัดนี้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญรูปภาพ.....	๗
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามการวิจัย	4
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
สมมติฐานการวิจัย	4
ขอบเขตการวิจัย	4
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
1.การจัดการเรียนรู้พลศึกษา	8
1.1) แนวคิด ปรัชญา และหลักการพลศึกษา	8
1.2) สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาระดับ ประถมศึกษา.....	8
1.3) การจัดการเรียนรู้พลศึกษาระดับประถมศึกษา.....	10
1.4) การพัฒนาทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล	12
1.5) การพัฒนาทักษะการหยุดลูกฟุตบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล และทักษะการโหม่ง ในกีฬาฟุตบอล และการวัดทักษะ.....	15

2. การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองในกีฬาฟุตบอล.....	33
2.1) ความหมายการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลอง	33
2.2) ลักษณะของสถานการณ์จำลอง.....	36
2.3) ขั้นตอนในการออกแบบสถานการณ์จำลอง	38
2.4) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้.....	40
2.5) ประโยชน์ของการใช้สถานการณ์จำลอง	43
2.6) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้สถานการณ์จำลอง	46
3. ความปลอดภัยทางการกีฬาและพลศึกษา.....	47
3.1) ความหมายของความปลอดภัย	47
3.2) การป้องกันการบาดเจ็บโปรแกรมพลศึกษาและการกีฬาในโรงเรียน.....	48
3.3) หลักการสร้างความปลอดภัยในการออกกำลังกายและเล่นกีฬา	49
3.4) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยทางการกีฬาและพลศึกษา.....	56
4. กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	57
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	58
ชั้นที่ 1 การเตรียมการทดลอง.....	60
1.1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	60
1.2 กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	60
1.3 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	61
ชั้นที่ 2 การดำเนินการทดลองและ เก็บรวบรวมข้อมูล.....	65
2.1 การกำหนดแบบแผนการทดลอง.....	65
2.2 การติดต่อและประสานงานก่อนการทดลอง.....	66
2.3 การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล	66
ชั้นที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลและ สถิติที่ใช้	68

3.1) การวิเคราะห์ข้อมูล	68
3.2) สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	69
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	74
ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อน และหลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์ จำลองช่วยพัฒนาทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอน ปลาย.....	75
ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อน และหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษา โดยใช้สถานการณ์จำลองช่วยพัฒนาทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียน ประถมศึกษาตอนปลาย.....	76
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	89
สรุปผลการวิจัย.....	89
อภิปรายผลการวิจัย.....	92
ข้อเสนอแนะ.....	97
รายการอ้างอิง	99
ภาคผนวก.....	107
ภาคผนวก ก.....	108
รายงานผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือวิจัย.....	109
ตัวอย่าง หนังสือขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย.....	110
หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลทดลองใช้เครื่องมือวิจัยและการเก็บข้อมูลวิจัย.....	112
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	113
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย.....	114
การอบอุ่นร่างกายด้วยท่ายืดเหยียดกล้ามเนื้อ ดังต่อไปนี้.....	161

ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	163
แบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล และทักษะการโหม่งลูกเพื่อความ ปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล.....	164
แบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ตามหลักการการป้องกันการบาดเจ็บ ในกีฬาฟุตบอล โดยครู.....	169
ภาคผนวก ง การวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	170
คุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอล เพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย.....	171
ตารางค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะ การเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล.....	175
ตารางค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความ ปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ตามหลักการการป้องกันการบาดเจ็บในกีฬาฟุตบอล.....	177
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	180

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1	ตารางสรุปการวิเคราะห์ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล	13
ตารางที่ 2	ตารางการวิเคราะห์ทักษะพื้นฐานที่สำคัญมีความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บโดยผู้วิจัย.....	19
ตารางที่ 3	ตารางการวิเคราะห์ความหมายของการวัดผลทางพลศึกษา	21
ตารางที่ 4	ตารางตัวอย่างเกณฑ์การประเมินทักษะการเขียนแบบภาพรวม.....	28
ตารางที่ 5	ตารางสรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในกีฬาฟุตบอล.....	32
ตารางที่ 6	ตารางการวิเคราะห์ความหมายของสถานการณ์จำลอง.....	35
ตารางที่ 7	ตารางการวิเคราะห์ลักษณะของสถานการณ์จำลอง	37
ตารางที่ 8	ตารางการวิเคราะห์ประโยชน์ของการใช้สถานการณ์จำลอง	45
ตารางที่ 9	สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้สถานการณ์จำลอง	46
ตารางที่ 10	ตารางการวิเคราะห์สาเหตุการป้องกันการบาดเจ็บจากกีฬาฟุตบอล.....	55
ตารางที่ 11	สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องความปลอดภัยทางการกีฬาและพลศึกษา	56
ตารางที่ 12	ตารางแบบแผนการทดลอง	65
ตารางที่ 13	ตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยิงโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม	66
ตารางที่ 14	ตารางเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาแบบปกติและการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาที่มีทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย	69
ตารางที่ 15	ตารางเปรียบเทียบขั้นการจัดการเรียนรู้พลศึกษาและขั้นการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลอง.....	73
ตารางที่ 16	ตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยรายทักษะได้แก่ ทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยิงโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง	75

ตารางที่ 17 ตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความ ปลอดภัยรายทักษะได้แก่ ทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนหม่งลูก บอล และทักษะการกระโดดหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ก่อนการทดลอง ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม	76
ตารางที่ 18 ตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความ ปลอดภัยรายทักษะได้แก่ ทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนหม่งลูก บอล และทักษะการกระโดดหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล หลังการทดลอง ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม	77
ตารางที่ 19 ตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการหยุดลูกบอลเพื่อความ ปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม	78
ตารางที่ 20 ตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการเลี้ยงลูกบอลเพื่อความ ปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม	78
ตารางที่ 21 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการยืนหม่งลูกบอลเพื่อความ ปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม	79
ตารางที่ 22 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการกระโดดหม่งลูกบอลเพื่อความ ปลอดภัย ก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม	79
ตารางที่ 23 ตารางแสดงค่าความถี่ ร้อยละของแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬา ฟุตบอล ประเมินกลุ่มทดลองโดยครูผู้สอน	85
ตารางที่ 24 ตารางแสดงค่าความถี่ ร้อยละของแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬา ฟุตบอล ประเมินกลุ่มควบคุมโดยครูผู้สอน	87

สารบัญรูปภาพ

ภาพที่ 1 ตัวอย่างเกณฑ์การให้คะแนนแบบองค์รวมสำหรับประเมินการเล่นเทนนิส (กมลวรรณ ตั้งธนากานนท์, 2559).....	31
ภาพที่ 2 เกณฑ์ประเมินความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อม ของผู้ปฏิบัติการในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน (สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ, 2557).....	31
ภาพที่ 3 ภาพแสดงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลอง.....	41
ภาพที่ 4 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง	80
ภาพที่ 5 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง	81
ภาพที่ 6 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม	82
ภาพที่ 7 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม.....	83
ภาพที่ 8 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม.....	84

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้ใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งกำหนดให้ผู้เรียนพึงมี ทั้งด้าน คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญในการใช้ทักษะชีวิตนำกระบวนการต่างๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน และการอยู่ร่วมกันในสังคม ซึ่งวิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่พัฒนาด้านต่างๆ โดยให้การเคลื่อนไหว กิจกรรมพลศึกษาและออกกำลังกายมาช่วยพัฒนาด้านต่างๆของผู้เรียนตามที่ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) ได้กล่าวว่า วิชาพลศึกษาทำให้นักเรียนมีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา เพื่อให้ผู้เรียนมีความเป็นคนที่สมบูรณ์ควบคู่กันไปด้วยได้ เป้าหมายในการสอนพลศึกษาจัดตามพัฒนาการตามช่วงวัยและมองถึงความแตกต่างกันของผู้เรียนตามระดับชั้นที่ทำการสอนให้เหมาะสมตามช่วงวัย

ในกระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้กำหนดเกี่ยวกับหลักการในการเคลื่อนไหวพื้นฐานของผู้เรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายอยู่ในช่วงชั้นที่ 2 อยู่ในระดับประถมศึกษาปีที่ 4-6 ว่าต้องมีทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐาน รู้หลักการเคลื่อนไหวและสามารถเลือกเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย เกม การละเล่นพื้นเมือง กีฬาไทย กีฬาสากล วิชาที่เกี่ยวข้องโดยตรงคือวิชาพลศึกษา ซึ่งมีการจัดกิจกรรมทางพลศึกษา การเคลื่อนไหวต่างๆ และออกกำลังกายที่หลากหลาย สิ่งสำคัญอีกทางหนึ่งคือการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาให้เหมาะสมตามช่วงวัยของผู้เรียนตามที่ วิทยา เลหากุล (2545) ได้กล่าวว่า ในเด็กช่วงอายุ 10-12 ปี สภาพร่างกายและจิตใจอาจจะเป็นปัญหาเกี่ยวกับเด็กในวัยนี้ เด็กวัยนี้ทุกคนล้วนแสดงออกในเกมการเล่น การออกกำลังกาย ความสามารถอย่างเต็มที่ ไม่กลัวการบาดเจ็บ ชอบทำกิจกรรมอย่างรวดเร็วไม่คำนึงถึงความปลอดภัย ซึ่งในกีฬาฟุตบอลเป็นวิธีการออกกำลังกายอย่างหนึ่งในวิชาพลศึกษาตามกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้มีการเคลื่อนไหวพื้นฐาน รู้หลักการเคลื่อนไหวและสามารถเลือกเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย เกม การละเล่นพื้นเมือง กีฬาไทย กีฬาสากล ซึ่งกีฬาฟุตบอลเป็นกีฬาชนิดหนึ่งที่มีการเคลื่อนไหวพื้นฐาน กิจกรรมการออกกำลังกาย และถือเป็นกีฬาสากลที่ทั้งเด็กเยาวชนไทยและบุคคลทั่วไปนิยมอย่างมากตามที่ พงษ์เอก สุกใส (2548) กล่าวว่า ในปัจจุบันกีฬาฟุตบอลได้รับความสนใจอย่างแพร่หลายในประเทศไทยและเป็นที่ยอมรับมากในทั่วโลก

และสอดคล้องกับ อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์ไพบูลย์ (2555) ได้กล่าวว่า ฟุตบอลปัจจุบัน เป็นกีฬาสากลทั้งแบบสมัครเล่นและแบบอาชีพอย่างสมบูรณ์

อย่างไรก็ตามกีฬาฟุตบอลต้องมีทักษะที่ดี สอดคล้องกับฟอง เกิดแก้ว (2520) ได้กล่าวว่า การที่จะเล่นฟุตบอลให้ได้ดีและมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินจำเป็นต้องฝึกหัดให้เกิด "ทักษะ" ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญยิ่ง และสอดคล้องกับ ประโยค สุทธิสง่า (2524) ได้กล่าวว่า ทักษะพื้นฐานเป็น องค์ประกอบแรกของการเล่นฟุตบอลจำเป็นต้องมีการฝึกทักษะต่างๆให้เกิดความชำนาญและเข้าใจใน หลักและวิธีการวิธี ทักษะกีฬาฟุตบอลประกอบด้วย ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล ทักษะการเลี้ยงลูก ฟุตบอล และทักษะการโหม่งลูกฟุตบอล เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์ไพบูลย์ (2555) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะกีฬาฟุตบอลมีความสำคัญยิ่ง กีฬาฟุตบอลเป็นกีฬาปะทะ ชนิดหนึ่งที่มีความรุนแรงและเกิดการบาดเจ็บได้ง่าย หากขาดทักษะในกีฬาฟุตบอล นักเรียนที่ไม่เคย ได้รับการฝึกหัดการเล่นฟุตบอลมาก่อน เมื่อทำการเล่นการแข่งขันแล้วมักได้รับอุบัติเหตุและบาดเจ็บ ได้ง่าย เนื่องจากไม่รู้หลักในการหลบหลีกหรือป้องกันตัวเอง ไม่รู้หลักในการทรงตัว เป็นต้น

ซึ่งทักษะกีฬาฟุตบอลในภาพรวมที่สำคัญมี 4 อย่าง ได้แก่ ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล ทักษะ การเลี้ยงลูกฟุตบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกฟุตบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกฟุตบอล ล้วนเป็น ทักษะพื้นฐาน ทักษะต่าง ๆ นี้ถ้าปฏิบัติได้ไม่ถูกต้องส่งผลทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยและเกิดการ บาดเจ็บในการเล่นกีฬาฟุตบอลได้ เช่น ทักษะการโหม่งถ้าปฏิบัติไม่ถูกวิธีจะส่งผลโดยตรงกับสมอง สอดคล้องกับนักวิจัยจากมหาวิทยาลัยสเตอร์ลิง ใน สก็อตแลนด์ (University of Stirling, 2016 : online) ที่พบว่า การทำงานของสมองลดลงไปแม้เพียงแค่ครั้งเดียวที่โหม่งลูกฟุตบอล และสอดคล้อง กับการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างโดยผู้วิจัยกำหนดขอบเขตในการถามสำหรับปัญหาในการสอนกีฬา ฟุตบอลซึ่งครูพลศึกษาที่มีประสบการณ์ในการสอนกีฬาฟุตบอลอย่างน้อย 20 ปี ทั้ง 3 ท่าน วันที่ทำ การสัมภาษณ์ คือวันที่ 4 เมษายน, 17 เมษายน และ 25 เมษายน ในปีพ.ศ. 2560 กล่าวถึงปัญหาว่า สาเหตุเพราะนักเรียนโหม่งลูกฟุตบอลผิดตำแหน่ง ทำให้เกิดการกระแทกที่รุนแรงจนทำให้ไม่ยอมทำ การฝึกโหม่งลูกต่อ ยังเกิดผลเสียทำให้ไม่ได้เรียนรู้ทักษะการโหม่ง เมื่อถึงสถานการณ์ที่ต้องใช้การ โหม่งขณะการเล่นในกีฬาฟุตบอลทำให้เกิดอันตรายยิ่งขึ้นอีกด้วย รวมทั้งทักษะการหยุดลูกบอล ถ้าหยุดลูกบอลไม่ได้จะทำให้มีความเสี่ยงผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามเข้าแย่งได้จนเกิดการบาดเจ็บต่อมา และ ทักษะในการเลี้ยงลูกบอลถ้ามีการเลี้ยงบอลที่ดีจะสามารถหลบหลีกผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามได้ทำให้ไม่เกิด ความเสี่ยงในการได้รับการบาดเจ็บ ซึ่งถ้ามีการฝึกทักษะดังที่กล่าวมาข้างต้นที่ดี มีความถูกต้อง ชำนาญ จะทำให้เกิดความปลอดภัย และความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินในการเล่นกีฬาฟุตบอล

อย่างไรก็ตามงานวิจัยในกีฬาฟุตบอลด้านทักษะถือว่าเป็นด้านที่สำคัญอันดับแรก แต่ยังไม่พบประเด็นการฝึกทักษะที่เน้นด้านความปลอดภัยในการเล่นกีฬาฟุตบอลซึ่งเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับการจะฝึกและการแข่งขันในกีฬาฟุตบอลที่เกิดความเสี่ยงที่เกิดการปะทะ จากงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่างานวิจัยในกีฬาฟุตบอลแบ่งได้ 3 มิติหรือ 3 ด้าน เริ่มด้วยด้านที่หนึ่งด้านคุณค่า อ้างอิงจากงานวิจัยของ อภิวัฒน์ จั่วลำหิน (2553) : จักริน ดั่งคำ (2554) : อติศักดิ์ ดวงศรี (2554) ด้านที่สองคือด้านสมรรถภาพทางกาย อ้างอิงจากงานวิจัยของ รัชชานนท์ แสนทวีสุข (2555) : วิศรุต ศรีแก้ว (2557) : พลเอก สุภาสงวน (2558) และด้านทักษะ อ้างอิงจากงานวิจัยของ นิพนธ์ จันทร์มณี (2543) : เกียรติกร นาคเทวัญ (2550) : สุรเดช อธิคม (2550) : สุขสวัสดิ์ ชนะพาล (2550) : วิชวรธรณ์ สีชื่น (2554) : ธีรณัย มุงคุณคำขาว (2556) : ธรรมชาติ นาคะพันธ์ (2557)

จากงานวิจัยที่ผ่านมาทำให้เห็นการนำแบบฝึกมาใช้ในการฝึกปฏิบัติในกีฬา การฝึกจึงมีความจำเป็นในการแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะให้ดีขึ้น โดยวิธีการฝึกปฏิบัติทักษะที่ดีทำให้เกิดความปลอดภัยจากการเล่นกีฬาฟุตบอลได้ ทั้งนี้จึงควรจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองช่วยพัฒนาการเรียนการสอนพลศึกษาให้ดีขึ้น จึงเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนได้เห็นสภาพการณ์จริงในการเล่นกีฬาฟุตบอล โดยมีการกำหนดบทบาท ข้อมูลและกติกาไว้เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดแก้ปัญหา และตัดสินใจจากสภาพการณ์ที่ผู้เรียนกำลังเผชิญอยู่ ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ได้ดีและสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาการเรียนรู้อื่นๆที่ผ่านการปฏิบัติด้วยตนเอง ตามที่ สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2547), ดวงกลม หน่อแก้ว (2558) และ ศุภลักษณ์ ธนาโรจน์ (2560) ได้อธิบายแนวคิดและหลักการที่อธิบายถึงในเรื่องความปลอดภัยมีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้จะเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ได้ลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเองเพราะเป็นการฝึกทางการแพทย์ต้องเน้นการปฏิบัติให้เกิดความปลอดภัยเป็นพื้นฐาน จะเห็นได้ว่า การฝึกทักษะที่ดีทำให้เกิดความปลอดภัยในขณะที่ทำการเล่นกีฬาฟุตบอล ผู้วิจัยจึงมีความสนใจว่า จากเหตุผลดังกล่าว บุคคลทุกคนต้องออกกำลังกาย การออกกำลังกายมีความเกี่ยวข้องกับทางตรงกับวิชาพลศึกษาที่ต้องใช้การเคลื่อนไหวส่วนต่างๆของร่างกาย และใช้กีฬาฟุตบอลเป็นสื่อสำหรับการออกกำลังกายในกีฬาฟุตบอลมีทักษะที่สำคัญ 4 ทักษะ ทักษะต่างๆนี้ถ้าปฏิบัติได้ไม่ถูกต้องส่งผลทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยและเกิดการบาดเจ็บในการเล่นกีฬาฟุตบอลได้ ดังนั้นสถานการณ์จำลองมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ได้ดีและสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาการเรียนรู้อื่นๆที่ผ่านการปฏิบัติด้วยตนเอง จึงจำเป็นต้องจัดการเรียนรู้ในรูปแบบนี้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพื่อความปลอดภัย ดังนั้นการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองจะช่วยให้ทักษะกีฬาฟุตบอลที่ดีขึ้นและมีความปลอดภัย

คำถามการวิจัย

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองช่วยพัฒนาทักษะกีฬาฟุตบอล เพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ได้หรือไม่และได้มากน้อยเพียงใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองช่วยพัฒนาทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย โดย
 - (1) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง
 - (2) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

สมมติฐานการวิจัย

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย โดยส่งผลให้

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมมีค่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
 - 1.1 ประชากรที่วิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครปฐม เขต 1 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2560

2. ตัวแปรที่ต้องการจะศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลอง

2.2 ตัวแปรตาม คือ ทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ซึ่งประกอบไปด้วย ทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล, ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึก 8 สัปดาห์ๆ ละ 1 วัน วันละ 1 คาบ (50 นาที)

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลอง หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยการจัดสถานการณ์และสภาพแวดล้อมให้ใกล้เคียงสภาพการณ์จริงในการเล่นกีฬาฟุตบอล โดยเน้นการให้นักเรียนแสดงบทบาทและสามารถคิดตัดสินใจในการแก้ปัญหาจากสถานการณ์ที่ตนกำลังเผชิญอยู่ และทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติจริงต่อไปโดยคำนึงถึงในเรื่องของความปลอดภัยในการปฏิบัติ ซึ่งจะสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาเป็นการนำเอา กิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเป็นสื่อกลางของการเรียนโดยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการการปฏิบัติกิจกรรมจริง โดยมีขั้นตอนในการปฏิบัติดังนี้ 1.ขั้นเตรียมการ, 2.ขั้นนำเสนอ สถานการณ์จำลองและแนวทางปฏิบัติ, 3.ขั้นมอบหมายบทบาทให้ผู้เรียน สิ่งเสริมในขั้นนี้ 4.ขั้นสาธิตการปฏิบัติ การจัดประสบการณ์ (Experience), การปฏิบัติ (Practice), 5.ขั้นอภิปราย 6.ขั้นสรุปและประเมินผล ขั้นที่ 1-6 เน้นในเรื่องความปลอดภัย (Safety), สิ่งที่ได้รับ (Benefits)

2. ทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย หมายถึง ทักษะที่ควรฝึกฝนเพื่อป้องกันการบาดเจ็บให้มีความปลอดภัย ประกอบไปด้วยทักษะการหยุดลูกบอล โดยการหยุดลูกกระดอน ใช้เท้าในการหยุดลูกบอล แบ่งทักษะย่อยดังนี้ 1) หยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล แบ่งทักษะย่อยดังนี้ 1) การเลี้ยงลูกบอลด้วยด้วยหลังเท้า และทักษะการโหม่งลูก แบ่งทักษะย่อยดังนี้ 1) การยืนโหม่งลูกบอล, 2) การกระโดดโหม่งลูกบอล เพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ซึ่งจากการวิเคราะห์ทักษะดังกล่าวจะมีความเสี่ยงที่เกิดการบาดเจ็บได้จึงต้องเน้นการจัดการเรียนรู้ที่มีการฝึกปฏิบัติที่ถูกต้องตามหลักการฝึกทักษะเพื่อการปฏิบัติในทักษะนั้นเกิดความปลอดภัยทั้งขณะในการฝึกและการแข่งขันในสถานการณ์จริง ซึ่งสามารถวัดได้จากแบบวัดทักษะทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพเพื่อเน้นการฝึกปฏิบัติขั้นพื้นฐานที่สำคัญจำเป็นอย่างยิ่งในการฝึกให้เกิดทักษะที่ดีและมีความถูกต้อง ปฏิบัติตามกฎหมาย กติกา และบทบาทที่ดีในการเล่นกีฬาฟุตบอล

3. นักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดโรงเรียนของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครปฐม เขต 1 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2560

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

- 1) เพื่อให้ได้ทราบถึงผลการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย
- 2) ได้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาที่ใช้สถานการณ์จำลองเพื่อให้ปฏิบัติทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย งานวิจัยนี้ได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยมีเนื้อหาครอบคลุมในด้านต่างๆ และมีการสรุปวิเคราะห์ สังเคราะห์ งานวิจัยในด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

1.การจัดการเรียนรู้พลศึกษา

1.1) แนวคิด ปรัชญา และหลักการพลศึกษา

1.2) สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

ระดับประถมศึกษา

1.3) การจัดการเรียนรู้พลศึกษาระดับประถมศึกษา

1.4) การพัฒนาทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

1.5) การพัฒนาทักษะการหยุดลูกฟุตบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล และทักษะการ

โหม่งในกีฬาฟุตบอลและการวัดทักษะ

1.6) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในกีฬาฟุตบอล

2. การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองในกีฬาฟุตบอล

2.1) ความหมายการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลอง

2.2) ลักษณะของสถานการณ์จำลอง

2.3) ขั้นตอนในการออกแบบสถานการณ์จำลอง

2.4) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

2.5) ประโยชน์ของการใช้สถานการณ์จำลอง

2.6) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลอง

3. ความปลอดภัยทางการกีฬาและพลศึกษา

3.1) ความหมายของความปลอดภัย

3.2) การป้องกันการบาดเจ็บโปรแกรมพลศึกษาและการกีฬาในโรงเรียน

3.3) หลักการสร้างความปลอดภัยในการออกกำลังกายและเล่นกีฬา

3.4) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยทางการกีฬาและพลศึกษา

4. กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.การจัดการเรียนรู้พลศึกษา

1.1) แนวคิด ปรัชญา และหลักการพลศึกษา

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) กล่าวว่า ปรัชญาการพลศึกษา หมายถึงค่านิยม หลักการ วิธีการและทฤษฎีต่างๆ ทางการศึกษาที่ได้ผ่านการวิเคราะห์ การทดลอง การพิสูจน์ และการถกเถียงพิจารณาด้วยเหตุผลอย่างละเอียดถี่ถ้วนเป็นอย่างดี ซึ่งเป็นที่ยอมรับว่าสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดและดำเนินการ ตลอดจนการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาในโรงเรียนให้เกิดผลดีและมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ปรัชญาการพลศึกษาจึงถือว่าเป็นปรัชญาประยุกต์สาขาหนึ่ง เพราะเป็นปรัชญาที่เริ่มมาจากความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องที่เกี่ยวกับพลศึกษาตลอดจนความพยายามที่จะนำแนวคิดทางปรัชญามาวิเคราะห์ความรู้ต่างๆ ทางพลศึกษาให้มีความหมายและมีความเข้าใจในคุณค่าของพลศึกษาที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งในแต่ละวิชาชีพนั้นย่อมมีความจำเป็นที่จะต้องมีการจัดการและปรัชญาในการจัดและการดำเนินการสำหรับวิชาชีพอันตนเองไว้โดยเฉพาะเพื่อเป็นแนวในการจัดการเรียนรู้ ทั้งนี้ปรัชญาของวิชาชีพนั้นเป็นค่านิยม หลักการหรือทฤษฎีที่ได้มีการทดลองและถกเถียงมาเป็นอย่างดีแล้วว่า เป็นสิ่งที่สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติเพื่อให้การจัดและการดำเนินการของวิชาชีพนั้นเป็นผลดีและบรรลุผลตามจุดมุ่งหมาย ถ้าจะสรุปแล้วสามารถกล่าวได้ว่า คุณค่าและประโยชน์ของการเรียนรู้พลศึกษาเกิดขึ้นจากการเข้าใจในหลักการและปรัชญาการพลศึกษาเป็นอย่างดีและถูกต้อง

สรุป ความรู้ ความเข้าใจในหลักการและปรัชญาการพลศึกษา เป็นเครื่องเพื่อช่วยให้ครูผู้สอนสามารถกำหนดทิศทางและแนวทางในการปฏิบัติงานในด้านพลศึกษาได้โดยถูกต้องและเป็นผลดีอย่างแท้จริง ได้แก่ เมื่อครูผู้สอนพลศึกษาจัดทำหลักสูตรเพื่อให้ผู้เรียนในระดับใดระดับหนึ่งนั้น ครูสามารถวางจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเพื่อให้ผู้เรียนได้มีการเรียนรู้หรือมีพัฒนาการในด้านต่างๆ ที่เป็นไปตามหลักการที่ถูกต้อง การจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนต้องมีความรู้ความเข้าใจในหลักการและปรัชญาการพลศึกษาเป็นอย่างดีจึงสามารถช่วยกำหนดจุดประสงค์ของการเรียนรู้ เลือกกิจกรรม วิธีการเรียนการสอน ตลอดจนการวัดผลและการให้คะแนนผู้เรียนเป็นไปโดยถูกต้องและสอดคล้องกับหลักการและปรัชญาการพลศึกษาได้อย่างแท้จริง

1.2) สารและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาระดับประถมศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้กล่าวว่า กลุ่มสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษานั้นมีเป้าหมายมุ่งเน้นดังนี้

สุขศึกษาและพลศึกษาเป็นการศึกษาด้านสุขภาพที่มีเป้าหมาย เพื่อการดำรงสุขภาพ

การสร้างเสริมสุขภาพและการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ครอบครัว และชุมชนให้ยั่งยืน สุขศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาพฤติกรรมด้านความรู้ เจตคติ คุณธรรม ค่านิยม และการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพควบคู่กัน

พลศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม และกีฬา เป็นเครื่องมือในการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา รวมทั้งสมรรถภาพเพื่อสุขภาพและกีฬา

สาระที่เป็นกรอบเนื้อหาหรือขอบข่ายองค์ความรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษา ประกอบด้วย

สาระที่ 1 การเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์

มาตรฐาน พ 1.1 เข้าใจธรรมชาติของการเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์

สาระที่ 2 ชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน พ 2.1 เข้าใจและเห็นคุณค่าตนเอง ครอบครัว เพศศึกษา และมีทักษะในการดำเนินชีวิต

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและกีฬา

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎกติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

สาระที่ 4 การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ และการป้องกันโรค

มาตรฐาน พ 4.1 เห็นคุณค่าและมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรค และการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

สาระที่ 5 ความปลอดภัยในชีวิต

มาตรฐาน พ 5.1 ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ การใช้ยา สารเสพติด และความรุนแรง

1.2.1) มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 2 (ระดับประถมศึกษาปีที่ 4-6)

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้พลศึกษาในสาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล โดยมีมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 2 ดังนี้

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

- (1) แสดงทักษะการเคลื่อนไหวร่วมกับผู้อื่นในลักษณะแบบผลัดและแบบผสมผสาน ได้ตามลำดับทั้งแบบอยู่กับที่เคลื่อนที่ ใช้อุปกรณ์ประกอบ และการเคลื่อนไหวประกอบเพลง
- (2) จำแนกหลักการเคลื่อนไหวในเรื่องการรับแรง การใช้แรง และความสมดุลในการเคลื่อนไหวร่างกายในการเล่นเกม เล่นกีฬา และนำผลมาปรับปรุง เพิ่มพูนวิธีปฏิบัติของตนและผู้อื่น
- (3) เล่นกีฬาไทย กีฬาสากลประเภทบุคคลและประเภททีมได้อย่างละ 1 ชนิด
- (4) ใช้ทักษะกลไกเพื่อปรับปรุง เพิ่มพูนความสามารถของตนและผู้อื่นในการเล่นกีฬา
- (5) ร่วมกิจกรรมนันทนาการอย่างน้อย 1 กิจกรรม แล้วนำความรู้และหลักการที่ได้ไปใช้เป็นฐานการศึกษาหาความรู้เรื่องอื่น ๆ

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

- (1) อธิบายประโยชน์และหลักการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพสมรรถภาพทางกาย และการสร้างเสริมบุคลิกภาพ
- (2) เล่นเกม ที่ใช้ทักษะการวางแผน และสามารถเพิ่มพูนทักษะการออกกำลังกาย และเคลื่อนไหวอย่างเป็นระบบ
- (3) เล่นกีฬาที่ตนเองชื่นชอบและสามารถประเมินทักษะการเล่นของตนเป็นประจำ
- (4) ปฏิบัติตามกฎ กติกา ตามชนิดกีฬาที่เล่น โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น
- (5) จำแนกวิธีการรุก การป้องกัน และนำไปใช้ในการเล่นกีฬา
- (6) เล่นเกมและกีฬาด้วยความสามัคคีและมีน้ำใจนักกีฬา

จากหลักการและโครงสร้างของหลักสูตร ในการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา ช่วงชั้นที่ 2 นั้นต้องการสร้างลักษณะนิสัยให้เด็กกล้าแสดงออก ยอมรับความสามารถของผู้อื่น และมีทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาอย่างถูกต้อง

1.3) การจัดการเรียนรู้พลศึกษาระดับประถมศึกษา

การจัดการเรียนรู้พลศึกษาระดับประถมศึกษาเป็นการนำเอากิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเป็นสื่อกลางของการเรียนโดยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมพลศึกษาต่างๆ การจัดการเรียนรู้พลศึกษานั้นควรจัดการเรียนรู้ให้ครบทั้ง 5 ชั้นคือ 1) ชั้นนำ 2) ชั้นอธิบายและสาธิต 3) ชั้นปฏิบัติ 4) ชั้นนำไปใช้ 5) ชั้นสรุป เพื่อให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการ (วรศักดิ์ เพียรชอบ, 2527) และสอดคล้องกับ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2545) ที่กล่าวว่า

พลศึกษาเป็นการศึกษาเพื่อพัฒนาจิตใจ ศีลธรรม วัฒนธรรมของบุคคลและเป็นการพัฒนาทางสติปัญญา ความมุ่งมั่น และความรู้สึก เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนมากยิ่งขึ้น อีกทั้งพลศึกษาเป็นการศึกษามีบทบาทสำคัญเป็นอย่างยิ่งในหลักสูตรการเรียนการสอนเนื่องจาก พลศึกษาเป็นวิชาที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา (Good, 1959) และสอดคล้องกับ (พินิจ อินตา, 2554)

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539) ที่กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้พลศึกษา ว่า การสอนพลศึกษา เป็นกระบวนการทางการศึกษาที่ช่วยเพิ่มพูนพัฒนาทางร่างกายของมนุษย์ให้ดีขึ้น การเรียนรู้เพื่อให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการออกกำลังกายที่ถูกต้อง รักในการออกกำลังกาย

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้พลศึกษาเป็นการนำเอากิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเป็นสื่อกลางของการเรียนโดยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการการปฏิบัติกิจกรรมการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาต่างๆ เพื่อพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านความรู้ ด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านทักษะการปฏิบัติ ด้านคุณธรรม จริยธรรม และด้านเจตคติ ซึ่งเป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงโดยผู้เรียน ดังนั้นการเรียนรู้ในวิชาพลศึกษามุ่งเน้นพัฒนาให้นักเรียนมีพัฒนาการทั้ง 5 ด้าน ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยใช้กิจกรรมกีฬาและกิจกรรมทางพลศึกษาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติ ซึ่งมีประโยชน์หนึ่งที่ทำให้เห็นซึ่งประโยชน์ของวิชาพลศึกษาที่ชัดเจนคือพลศึกษาทำคนให้เป็นคนที่มีสมบูรณ์ผ่านการจัดกิจกรรมทางพลศึกษาโดยใช้กีฬาประเภทต่างๆทั้งกีฬาไทยและกีฬาสากล ในกีฬาสากลที่ได้รับความนิยมและสนใจอย่างแพร่หลายคือกีฬาฟุตบอล

กีฬาฟุตบอลในรายวิชาพลศึกษาใช้กีฬาฟุตบอลนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ซึ่ง อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์ไพบูลย์ (2555) กล่าวว่า กีฬาฟุตบอลเพื่อการเรียนรู้และพัฒนาคุณภาพชีวิตทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความสำคัญ ประโยชน์ และคุณค่าของการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬา ซึ่งกีฬาจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการเสริมสร้างให้ชีวิตมีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ ซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 ที่มุ่งพัฒนาคุณภาพคนอย่างครบวงจรและต่อเนื่อง และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่กำหนดให้กระบวนการเรียนรู้ เป็นการเรียนรู้และศึกษาจากประสบการณ์ตลอดชีวิต เพื่อสนองตอบต่อแนวคิดกระบวนการพัฒนาคนอย่างรอบด้าน ที่มุ่งพัฒนาคนให้เป็นคนที่มีสมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม

ดังนั้นกระบวนการเรียนรู้ดังกล่าวจึงถือได้ว่าเป็นการเตรียมพัฒนาคุณภาพประชากรของประเทศชาติให้มีศักยภาพและคุณภาพในการแข่งขัน และรวมถึงการมีทักษะพื้นฐานในการเล่นกีฬาฟุตบอล เช่น การเตะลูกบอล, การเตะลูกฟุตบอล, การหยุดลูกบอล, การเลี้ยงลูกบอล, การโหม่งลูกบอล, การทุ่มลูกบอล และการเป็นผู้รักษาประตู โดยในกีฬาฟุตบอล ช่วยในการสร้างสรรค์ชีวิต ในแง่

ของการจัดกิจกรรมการแข่งขันที่สร้างความรัก ความสามัคคี และความเข้าใจอันดีต่อกันของชุมชน สังคม หรือประเทศชาติ ถือเป็นกีฬาที่สร้างความสุขและความเพลิดเพลินให้แก่ประชาชนทั้งในการติดตามชมและเชียร์ส่งเสริมให้มีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมทางพลศึกษา รักในการออกกำลังกาย พลศึกษามุ่งเน้นให้นักเรียนมีพัฒนาการครบ 5 ด้าน ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา พลศึกษาทำคนให้เป็นคนที่สมบูรณ์

1.4) การพัฒนาทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

1.4.1) ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

ประโยค สุทธิสง่า (2524) ได้กล่าวถึงหลักการฝึกทักษะเบื้องต้นของฟุตบอลเป็นสิ่งสำคัญ เพราะทักษะพื้นฐานเป็นองค์ประกอบแรกของการเล่นฟุตบอลจำเป็นต้องมีการฝึกทักษะต่างๆ ให้เกิดความชำนาญ และเข้าใจในหลักและวิธีการ สามารถทำให้ผู้เล่นเล่นได้อย่างถูกต้อง ทักษะในการเล่นฟุตบอลประกอบด้วย การครอบครองลูกฟุตบอล (หยุด) การส่งลูกฟุตบอล การเลี้ยงลูกฟุตบอล การโหม่งลูกฟุตบอล

เชิดชัย โขครัตนชัย (2529) ได้กล่าวถึงทักษะเบื้องต้นของกีฬาฟุตบอลมีดังนี้

1) การสร้างความคุ้นเคยกับลูกบอล, 2) การบังคับลูกบอลในอากาศ (1. การเลี้ยงลูกบอล(การเตะ), 2. การหยุดลูกบอล), 3) การบังคับลูกบอลบนพื้นดิน (1. การเลี้ยงลูกบอล, 2. การหยุดลูกบอล), 4) การเตะ, 5) การโหม่ง และ 6) การทุ่ม

การฝึกทักษะเบื้องต้นของกีฬาฟุตบอลมีดังนี้ (สกายบุ๊กส์, 2550)

1) การเตะลูกต่างๆ, 2) การหยุดลูกและการบังคับลูกในระดับและทิศทางต่างๆที่ต้องการ
3) การเลี้ยงลูก, 4) การส่งลูก, 5) การตัดลูกหรือการแย่งลูก, 6) การโหม่งลูก, 7) การทุ่มลูก และ 8) การเป็นผู้รักษาประตู

อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์ไพบุลย์ (2555) กล่าวว่า ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอลที่นิยมมีดังนี้

1) ทักษะการเตะลูกฟุตบอล (Kick a Ball Skill) หมายถึง ทักษะการเตะลูกฟุตบอล เป็นพื้นฐานที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งซึ่งนักกีฬาฟุตบอล ผู้เล่นต้องศึกษาการเตะลูกบอลในตำแหน่งต่างๆ ว่าจะต้องเตะอย่างไรจึงจะเหมาะสมและถูกต้องกับสถานการณ์ที่แตกต่างกันวิธีเตะย่อมแตกต่างกัน แต่ผลลัพธ์ที่ได้นั้นต้องแน่นอนและแม่นยำ

2) ทักษะการหยุดลูกบอล หมายถึง (Stopping a Ball Skill) การที่ผู้เล่นใช้อวัยวะส่วนต่างๆของร่างกายในการเล่นฟุตบอลยกเว้นอวัยวะบริเวณหัวไหล่ถึงมือ ในการบังคับลูกที่กำลังมา

ระดับพื้นกระดอนมาหรือลอยมาในอากาศ ให้ลูกบอลหยุดในการครอบครองเพื่อที่จะดำเนินการเล่นไปได้ตามสถานการณ์ที่เหมาะสม

3) ทักษะการเลี้ยงลูกบอล (Dribbling Skill) หมายถึง การพาลูกบอลให้เคลื่อนที่ไปบนพื้นสนาม การวิ่งเลี้ยงลูกการลากลูกติดเท้าไปข้างหน้า หรือการวิ่งควบคุมครอบครองลูกบอลไปอย่างเชื่องช้า และสามารถควบคุมทิศทางให้เป็นไปตามที่ต้องการได้อย่างชำนาญ

4) ทักษะการโหม่งลูกบอล (Heading) หมายถึง การเล่นลูกบอลด้วยศีรษะขณะที่ลูกบอลกำลังลอยอยู่ในอากาศ โดยการใช้บริเวณหน้าผากเป็นที่สัมผัสลูกบอล (เพราะบริเวณหน้าผากนี้เป็นบริเวณที่แข็งมากเป็นกระดูกแผ่นเดียว) การโหม่งลูกบอลเป็นการเล่นที่ได้เปรียบมากกว่าการเล่นด้วยเท้า การโหม่งลูกบอลนั้นสามารถใช้ในการสกัดลูกอันตรายออกจากพื้นที่ หรือใช้สำหรับผ่านลูกและยิงประตูได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5) ทักษะการทุ่มลูกบอล (Throwing a ball) หมายถึง ตามกติกา เมื่อลูกบอลออกด้านข้างสนามหมดทั้งลูก ผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามที่ไม่ได้ทำลูกบอลออกนอกสนาม จะได้เป็นฝ่ายเล่นลูกจากบริเวณด้านข้างสนาม โดยการใช้มือทุ่มลูกเข้าสนาม ณ จุดที่ลูกออก

ตารางที่ 1 ตารางสรุปการวิเคราะห์ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล

หนังสือ	ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล	ผู้เขียน
เอกสารประกอบการสอนกีฬาฟุตบอล 1	- การครอบครองลูกฟุตบอล (หยุด) - การส่งลูกฟุตบอล - การเลี้ยงลูกฟุตบอล - การโหม่งลูกฟุตบอล	ประโยศ สุทธิสง่า (2524)
ฟุตบอล	1. การสร้างความคุ้นเคยกับลูกบอล 2. การบังคับลูกบอลในอากาศ (2.1 การเลี้ยงลูกบอล(การเตะ), 2.2 การหยุดลูกบอล 3. การบังคับลูกบอลบนพื้นดิน(3.1 การเลี้ยงลูกบอล, 3.2 การหยุดลูกบอล) 4. การเตะ, 5. การโหม่ง และ 6. การทุ่ม	เชิดชัย โขครัตนชัย (2529)

ตารางที่ 1 (ต่อ)

หนังสือ	ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล	ผู้เขียน
สกายบุ๊กส์	1. การเตะลูกต่างๆ, 2. การหยุดลูกและการบังคับลูกในระดับและทิศทางต่างๆที่ต้องการ 3. การเลี้ยงลูก, 4. การส่งลูก, 5. การตัดลูกหรือการแย่งลูก, 6. การโหม่งลูก, 7. การทุ่มลูก 8. การเป็นผู้รักษาประตู	สกายบุ๊กส์ (2550)
ฟุตบอล	1. ทักษะการเตะลูกฟุตบอล 2. ทักษะการหยุดลูกบอล 3. ทักษะการเลี้ยงลูกบอล 4. ทักษะการโหม่งลูกบอล 5. ทักษะการทุ่มลูกบอล	อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์ ไพบูลย์ (2555)

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ทักษะจากตำราและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ดังตารางที่ 1 ตารางสรุปการวิเคราะห์ทักษะพื้นฐานกีฬาฟุตบอล จะเห็นถึงทักษะพื้นฐานสำคัญจำเป็นที่ในหนังสือทุกเล่มพึงมีในกีฬาฟุตบอลว่ามีดังนี้ 1. ทักษะการเตะลูกฟุตบอล, 2. ทักษะการหยุดลูกบอล, 3. ทักษะการเลี้ยงลูกบอล, 4. ทักษะการโหม่งลูกบอล, 5. ทักษะการทุ่มลูกบอล ซึ่งทักษะเบื้องต้นของฟุตบอลเป็นสิ่งสำคัญ เพราะทักษะพื้นฐานเป็นองค์ประกอบแรกของการเล่นฟุตบอลจำเป็นต้องมีการฝึกทักษะต่างๆให้เกิดความชำนาญ และเข้าใจในหลักและวิธีการ สามารถทำให้ผู้เล่นเล่นได้อย่างถูกวิธี และจากงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า มีการทำงานวิจัยในกีฬาฟุตบอลด้านคุณค่า ด้านสมรรถภาพทางกาย และด้านทักษะเป็นจำนวนมาก ทั้งทักษะการเตะลูกฟุตบอล การเลี้ยงลูกฟุตบอล เป็นต้น แต่ยังไม่พบการฝึกทักษะที่เน้นด้านความปลอดภัยในการเล่นกีฬาฟุตบอลซึ่งเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับในการจะฝึกและการแข่งขันในกีฬาฟุตบอลที่เกิดความเสี่ยงที่เกิดการปะทะ การปฏิบัติในทักษะที่มีความเสี่ยงนำไปสู่ส่งผลให้เกิดการบาดเจ็บได้ ซึ่งควรเน้นตรงที่ปฏิบัติอย่างถูกต้องเพื่อให้เกิดความปลอดภัยในการเล่นกีฬาฟุตบอล ยิ่งไปกว่านั้นคือประเด็นทักษะในกีฬาฟุตบอลที่ควรต้องทำการฝึกเพื่อให้สามารถเล่นกีฬาฟุตบอลได้อย่างสนุกสนานและมีความป้องกันความปลอดภัย เนื่องจากกีฬาประเภทนี้คือกีฬาปะทะ ซึ่งต้องมีการป้องกันเพื่อความปลอดภัยโดยต้องเริ่มจากตัวผู้เล่นเองคือเริ่มจากทักษะที่สำคัญที่ควรฝึกปฏิบัติให้ถูกต้องนำไปสู่การเล่นที่มีความปลอดภัย

1.4.2) การฝึกทักษะกีฬาฟุตบอลนักเรียนประถมศึกษา

หลักสำคัญของการฝึก

ทักษะกีฬาฟุตบอลของนักเรียนระดับประถมศึกษา (วิทยา เลากกุล, 2545) เด็กระดับอายุ 10 – 12 ปี เป็นวัยที่สำคัญหรือเรียกว่า Golden Age สภาพร่างกายและจิตใจอาจจะเป็นปัญหาสำหรับเด็กในวัยนี้ เพราะฉะนั้น ผู้ฝึกสอนจึงต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษ พร้อมทั้งฝึกพื้นฐานการเล่น การเตะที่ถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็น การเลี้ยง การส่ง หรือการเคลื่อนไหวกว้างที่รวดเร็ว ซึ่งต้องฝึกฝนให้ชำนาญ ทั้งรูปแบบการเล่นเป็นเกม และการเล่นเป็นกลุ่มรู้จักรับผิดชอบทั้งในเกมและนอกสนาม เด็กในวัยนี้ ทุกคนอยากจะแสดงออกในเกมการเล่น อยากโชว์ความสามารถเต็มที่ ไม่กลัวการบาดเจ็บ ไม่ยอมพ่ายแพ้ เพราะฉะนั้น เด็กในวัยนี้จึงต้องเรียนรู้กับคำว่า "พ่ายแพ้" เรียนรู้ความถูกต้อง การปรับปรุงแก้ไข และการติชม ฯลฯ ซึ่ง จักริน ต้วงคำ (2554) ได้กล่าวสรุป ว่าทักษะพื้นฐานในกีฬาฟุตบอลสำหรับเด็กช่วงอายุ 10-12 ปี เป็นวัยที่พร้อมฝึกทักษะพื้นฐานการเล่นกีฬาฟุตบอลประกอบด้วย การสร้างความคุ้นเคยกับลูกฟุตบอล การเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน การเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอกและหลังเท้า การเลี้ยงลูกบอล การโหม่งลูกบอล การหยุดลูกบอล การยิงประตู และทั้งรูปแบบการเล่นเป็นทีม

1.5) การพัฒนาทักษะการหยุดลูกฟุตบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล และทักษะการโหม่งในกีฬาฟุตบอล และการวัดทักษะ

1.5.1) การหยุดลูกฟุตบอล (The Ball Stopping Skill) หมายถึง การที่ผู้เล่นใช้อวัยวะส่วนต่างๆของร่างกายในการเล่นฟุตบอลยกเว้นอวัยวะบริเวณหัวไหล่ถึงมือ ในการบังคับลูกที่กำลังมาระดับพื้นกระดอนมาหรือลอยมาในอากาศ ให้ลูกบอลหยุดในการครอบครองเพื่อที่จะดำเนินการเล่นไปได้ตามสถานการณ์ที่เหมาะสม ทักษะย่อยมีดังนี้ (อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์ไพบุลย์, 2555)

(1) การหยุดลูกกระดอน

(1.1) การหยุดลูกกระดอนด้วยข้างเท้าด้านใน ซึ่งวิธีปฏิบัติดังนี้

(1.1.1) ตามองดูลูกที่เคลื่อนมาตลอดเวลา

(1.1.2) ยกเท้าหันข้างเท้าด้านในกับทิศทางลูกบอลที่กำลังจะ

กระดอนขึ้น

(1.1.3) ใช้ข้างเท้าด้านในกดลูกบอลไว้ให้อยู่กับที่ เพื่อเล่นต่อไป

(1.1.4) แขนกางออกเพื่อช่วยในการทรงตัว น้ำหนักตัวอยู่บนเท้า

ข้างที่ไม่ได้ใช้หยุดลูก

(1.2) การหยุดลูกกระดอนบอลด้วยฝ่าเท้า ซึ่งวิธีปฏิบัติดังนี้

(1.2.1) ตามองดูลูกบอลที่เคลื่อนมาตลอดเวลา

(1.2.2) ยกเท้าข้างที่ใช้หยุดลูกบอลขึ้น เปิดปลายเท้าสูงกว่าสั้นกว่า สั้นเท้าเหยียดออกไปบังทิศทางของลูกบอลที่จะกระดอนขึ้น

(1.2.3) ใช้ฝ่าเท้ากดบังคับลูกบอลไว้ให้อยู่กับที่ เพื่อการครอบครองและทำการเล่นต่อไป

1.5.2) ทักษะการเลี้ยงลูกบอล (Dribbling Skill) หมายถึง การพาลูกบอลให้เคลื่อนที่ไปบนพื้นสนาม การวิ่งเลี้ยงลูกการลากลูกติดเท้าไปข้างหน้า หรือการวิ่งควบคุมครอบครองลูกบอลไปอย่างเชื่องช้า และสามารถควบคุมทิศทางให้เป็นไปตามที่ต้องการได้อย่างชำนาญ การเลี้ยงลูกบอลนับว่าเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากในกีฬาฟุตบอล และจะไม่มีรูปแบบตายตัวเพราะผู้เล่นแต่ละคนสามารถพัฒนาทักษะการเลี้ยงลูกในแบบฉบับของตนเอง ผู้เล่นทุกคนต้องระลึกอยู่เสมอว่า “การเลี้ยงลูกบอลได้ดีหรือไม่ดีนั้นจะได้มาและบังเกิดผลก็ต่อเมื่อผู้เล่นได้ฝึกฝนอย่างจริงจังและสม่ำเสมอเท่านั้น” มีวิธีการเลี้ยงลูกบอลดังนี้ (อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์ไพบูลย์, 2555)

(1) การเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน วิธีปฏิบัติดังนี้

(1.1) ให้ใช้สายตาชำเล็งดูที่ลูกบอล

(1.2) ให้ใช้ข้างเท้าหน้าด้านในสัมผัสลูกบอลเบาๆ

(1.3) การพาลูกให้เคลื่อนที่ไปนั้นต้องสัมผัสเบาๆ ไม่ใช่การเตะและลูกบอลต้องอยู่ห่างตัวไม่เกิน 1 ช่วงเท้าก้าว

(1.4) ให้ใช้ข้างเท้าทั้งสองข้างเลี้ยงลูกบอลสลับกันไป

(1.5) ในขณะที่เลี้ยงลูกบอล ต้องไม่เกร็งตัวหรือส่วนต่างๆ โดยเฉพาะเอวต้องอ่อน

(2) การเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก วิธีปฏิบัติดังนี้

ลักษณะเดียวกับการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน เพียงแต่การเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้วยข้างเท้าด้านนอก ต้องใช้ปลายเท้าเหยียดชี้ลงพื้นแบะเข่าออกให้มาก เป็นลักษณะสะกิดหรือใช้ปลายเท้าล็อกลูกบอลเพื่อเปลี่ยนทิศทาง เวลानำเอาไปใช้ในสถานการณ์จริงแล้วจะทำสัมพันธ์กันไปกับข้างเท้าด้านใน โดยทำสลับกันไป

(3) การเลี้ยงลูกบอลด้วยด้วยหลังเท้า วิธีปฏิบัติดังนี้

(3.1) ลักษณะเช่นเดียวกับการเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าข้างใน

(3.2) ให้ลูกบอลสัมผัสกับส่วนรองเท้าตรงที่เราผูกเชือก ปลายเท้าเหยียดชี้ลงพื้น

- เท้า
- ข้าง
- (3.3) ให้นิ่มตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย
 - (3.4) อย่าใช้วิธีเตะ ให้ทำเหมือนการสะกิดและควรใช้ข้อเท้าคล้ายสไลด์
 - (3.5) ขณะเลี้ยงให้วิ่งโย่งๆ อย่าเกร็ง ทำตัวให้เบาและใช้เท้าทั้งสอง

1.5.3) ทักษะการโหม่งลูกบอล (Heading Skill)

อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์ไพบูลย์ (2555) กล่าวว่า ทักษะการโหม่งลูกบอล หมายถึง การเล่นลูกบอลด้วยศีรษะขณะที่ลูกบอลกำลังลอยอยู่ในอากาศ โดยการใช้บริเวณหน้าผาก เป็นที่สัมผัสลูกบอล(เพราะบริเวณหน้าผากนี้เป็นบริเวณที่แข็งมากเป็นกระดูกแผ่นเดียว) การโหม่งลูกบอลเป็นการเล่นที่ได้เปรียบมากกว่าการเล่นด้วยเท้า การโหม่งลูกบอลนั้นสามารถใช้ในการเล่นสกัดลูกอันตรายออกจากพื้นที่ หรือใช้สำหรับผ่านลูกและยิงประตูได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทักษะย่อยมีวิธีการโหม่งลูกบอลดังนี้ (1) การยืนโหม่งลูกบอล, (2) การกระโดดโหม่งลูกบอล, (3) การวิ่งกระโดดโหม่งลูกบอล และ (4) การพุ่งโหม่ง

หลักการโหม่งลูกบอล (อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์ไพบูลย์, 2555)

- ขณะกระทบลูกบอล
- ในขณะโหม่งลูกบอล
- (1) ใช้ส่วนของหน้าผาก (Frontal lobe) สำหรับโหม่งลูกบอล
 - (2) เกร็งคอ เก็บคาง ในขณะที่หน้าผากสัมผัสลูกบอล
 - (3) ใช้เอวเป็นจุดหมุนโดยการแตะตัวไปข้างหลัง เพื่อเพิ่มแรงส่งให้หน้าผาก
 - (4) ตามองดูลูกบอลจนกว่าบริเวณหน้าผากจะกระทบลูก และไม่อ้าปาก
 - (5) กางแขนหรือข้อศอกออกเล็กน้อย เพื่อการทรงตัวและป้องกันการชน

ประเภทของการโหม่งลูกบอล การโหม่งลูกบอลมี 3 แบบ คือ (อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์ไพบูลย์, 2555)

- ข้างหน้า
- (1) การโหม่งลูกบอลไปข้างหน้า ใช้หน้าผากสัมผัสลูกบอลโหม่งลูกบอลไปข้างหน้า
 - (2) การโหม่งลูกบอลไปข้างหลัง เมื่อหน้าผากส่วนบนกระทบกับลูกบอลแล้ว ให้ยื่นหัวไปข้างหน้าแล้วเงยหน้าแตะตัวไปข้างหลัง เพื่อให้ลูกบอลพุ่งไปข้างหลัง

(3) การโหม่งให้ลูกบอลไปข้างๆ ใช้ด้านหน้าของหน้าผากกระทบลูกบอล จากนั้นให้บิดลำตัวเพื่อโหม่งลูกบอลไปในทิศทางที่ต้องการ การจะเลือกโหม่งแบบใดขึ้นอยู่กับว่าลูกบอลพุ่งมาจากทางไหนเป็นสำคัญ และต้องการให้ลูกบอลพุ่งไปทางใด

วิธีการโหม่งลูกบอล ที่จำเป็นพื้นฐาน (อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์
ไพบูลย์, 2555)

(1) การยืนโหม่งลูกบอล เป็นการโหม่งลูกบอลโดยที่เท้าทั้งสองข้างของผู้โหม่งสัมผัสกับพื้น มีวิธีการปฏิบัติดังนี้

(1.1) ยืนแยกเท้าห่างพอประมาณ หรืออาจยืนแบบเท้าหน้าเท้าตามก็ได้ เพื่อการทรงตัวและการถ่ายน้ำหนักตัวที่ดี

(1.2) ขณะที่ลูกบอลลอยมาให้ถ่ายน้ำหนักตัวไปข้างหลัง ใช้เอวเป็นจุดหมุน แตะตัวไปข้างหลัง

(1.3) ผงกศีรษะและลำตัวส่วนบนไปข้างหน้า (เหมือนกับงูฉก) โดยให้หน้าผากกระทบกับลูกบอล

(1.4) ตามองดูลูกบอลจนกว่าหน้าผากจะกระทบกับลูกบอลแล้ว

(1.5) เกร็งคอ เก็บคางในขณะที่โหม่ง พร้อมทั้งกางแขนเพื่อการทรงตัวและการส่งแรง

(2) การกระโดดโหม่งลูกบอล มีหลักปฏิบัติเหมือนกับการยืนโหม่งลูกบอล เพียงแต่เพิ่มการกระโดด (Jumping) เข้าไปแทนการยืน โดยมีจุดประสงค์ที่จะโหม่งลูกบอลที่ลอยมาสูงกว่าศีรษะ สิ่งที่คุณโหม่งต้องคำนึงคือ จังหวะการลอยตัวกระโดด ต้องให้สัมพันธ์กับตำแหน่งที่ลูกบอลลอยตกลงมากระทบ เมื่อโหม่งลูกบอลแล้ว การลงสู่พื้นให้อยู่ในลักษณะย่อตัว การทรงตัวในอากาศ และการลงสู่พื้นสำคัญมาก หลักในการกระโดดโหม่ง ปฏิบัติดังนี้ (1) จะต้องกะจังหวะของการกระโดดให้ดี, (2) วิ่งไปเล็กน้อยก่อนโหม่ง, (3) กระโดดขึ้นด้วยขาข้างเดียว, (4) เวลากระโดดจะต้องพยายามอย่ากางมือขึ้น เพราะอาจจะเคยตัวไปผลักผู้เล่นอื่นเข้า

และการโหม่งเป็นการใช้ศีรษะโหม่งลูก ในฟุตบอลการโหม่งลูก การใช้ศีรษะโหม่งลูกนี้ ต้องเริ่มฝึกหัด โดยใช้ลูกยางอ่อนๆ ก่อน หรือจะใช้ยางในของฟุตบอลก็ได้ เพราะว่าการโหม่งลูกเป็นการผิดธรรมชาติ การใช้ลูกยางอ่อนๆก่อนจึงช่วยให้เกิดความมั่นใจยิ่งขึ้น และจะได้เคยชินที่จะต้องล้มตาเมื่อลูกกระทบศีรษะ

การโหม่งให้ใช้หน้าผาก เพราะเป็นบริเวณที่กระดูกหนาที่สุดของศีรษะและเพื่อไว้ป้องกันสมอง การโหม่งใช้ศีรษะชอกกับลูก และลำตัวโยกตามไปข้างหน้า ตาจ้องมองลูกให้ดี

ลำตัวเกร็งไว้เต็มที่ แล้วใช้ศีรษะกระแทกลูกไปข้างหน้า ขณะที่โหม่งให้สัมพันธ์กับการโยกลำตัวไปข้างหน้าจะทำให้ลูกไปแรงมาก และในการโหม่งลูกเพื่อจะยิงประตูจะต้องโหม่งให้ลูกลงต่ำและศีรษะจะต้องโยกลูกฟุตบอลให้ดีเพื่อจะได้มีแรง และการโหม่งข้างก็ต้องใช้หน้าผาก เพราะการใช้ด้านข้างศีรษะโหม่งอาจเป็นอันตรายได้ (สกายบุ๊กส์, 2550)

จากการวิเคราะห์ข้อควรคำนึงในการโหม่งลูกบอลโดยผู้วิจัย จะต้องโหม่งโดยการใช้ศีรษะโหม่งลูกฟุตบอล ในฟุตบอลการโหม่งลูก การใช้ศีรษะโหม่งลูกนี้ ต้องเริ่มฝึกหัด โดยใช้ลูกยางอ่อนๆ ก่อน หรือจะใช้ยางในของฟุตบอลก็ได้ เพราะว่าการโหม่งลูกเป็นการผิดธรรมชาติ การใช้ลูกยางอ่อนๆก่อนจึงช่วยให้เกิดความมั่นใจยิ่งขึ้น และจะได้เคยชินที่จะต้องล้มตามเมื่อลูกกระทบศีรษะสิ่งที่ควรรู้คือการโหม่งให้ใช้หน้าผาก เพราะเป็นบริเวณที่กระดูกหน้าที่ป้องกันสมองและเกิดความปลอดภัยในการโหม่งที่ถูกตำแหน่ง

ตารางที่ 2 ตารางการวิเคราะห์ทักษะพื้นฐานที่สำคัญมีความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บโดยผู้วิจัย

ทักษะพื้นฐานในกีฬาฟุตบอล	ทักษะพื้นฐานในกีฬาฟุตบอลวิเคราะห์ทักษะที่จำเป็นต้องจัดการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความปลอดภัย
1. ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล มีทักษะย่อยดังนี้ 1.1 หยุดลูกระดับพื้น ใช้เท้าในการหยุดลูกบอล 1.2 การหยุดลูกกระดอน 1.3 การหยุดลูกบอลในอากาศ	1. ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล — เป็นการที่ผู้เล่นใช้อวัยวะส่วนต่างๆของร่างกายในการเล่นฟุตบอลยกเว้นอวัยวะบริเวณหัวไหล่ถึงมือ ในการบังคับลูกที่กลิ้งมาระดับพื้นกระดอนมาหรือลอยมาในอากาศ ให้ลูกบอลหยุดในการครอบครองเพื่อที่จะดำเนินการเล่นไปได้ตามสถานการณ์ที่เหมาะสม ทักษะย่อยมีดังนี้ 1.1 การหยุดลูกกระดอน ใช้เท้าในการหยุดลูกบอล 1) หยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน เพราะการทำท่าการหยุดลูกบอลลักษณะลูกกระดอนจะมีจังหวะที่ต้องเข้าหาลูกฟุตบอล ถ้าไม่ดีหรือเรียกว่าการครอบครองบอลได้ไม่ดี จะมีความเสี่ยงให้ผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามทำการเข้าแย่งลูกบอลโดยการสกัดกั้นได้ ทั้งในรูปแบบการเตะ ชน ทำร้าย ผลัก ซึ่งมันคือการทำร้ายคู่ต่อสู้ที่เกิดกว่าเหตุและผิดกติกาข้อที่ 12 การเล่นที่ผิดกติกาและประพฤติผิด จึงต้องอาศัยการหยุดลูกที่ตีรวมไปถึงการทรงตัวในขณะที่ทำการหยุดลูก (อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์ไพบูลย์, 2555)

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ทักษะพื้นฐานในกีฬาฟุตบอล	ทักษะพื้นฐานในกีฬาฟุตบอลวิเคราะห์ทักษะที่จำเป็นต้องจัดการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความปลอดภัย
<p>2. ทักษะการเลี้ยงลูกบอล</p> <p>2.1 การเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน</p> <p>2.2 การเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านนอก</p> <p>2.3 การเลี้ยงลูกบอลด้วยด้วยหลังเท้า</p>	<p>2.ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล เป็นการพาลูกบอลให้เคลื่อนที่ไปบนพื้นสนาม การวิ่งเลี้ยงลูกการลากลูกติดเท้าไปข้างหน้า</p> <p>2.1 การเลี้ยงลูกบอลด้วยด้วยหลังเท้า ต้องอาศัยการฝึกปฏิบัติที่ถูกต้องเพื่อทำให้คู่ต่อสู้ไม่สามารถทำการเข้าแย่งลูกบอลได้ แต่ถ้าทำการเลี้ยงลูกบอลที่ไม่ดีจะมีความเสี่ยงให้เกิดความไม่ปลอดภัย ถ้าผู้เรียนทำการเลี้ยงลูกบอลได้ดีจะสามารถเลี้ยงลูกบอลโดยใช้ความคล่องแคล่วว่องไว ความเร็ว และมีการทรงตัวที่ดี ซึ่งสามารถหลบหลีกการปะทะจากคู่ต่อสู้หรือผู้เล่นฝ่ายข้ามได้ดี</p> <p>(อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์ไพบูลย์, 2555)</p>
<p>3. ทักษะการโหม่งลูกฟุตบอล</p> <p>3.1 การยืนโหม่งลูกบอล</p> <p>3.2 การกระโดดโหม่งลูกบอล</p> <p>3.3 การวิ่งกระโดดโหม่งลูกบอล</p>	<p>4.ทักษะการโหม่งลูกฟุตบอล การเล่นลูกบอลด้วยศีรษะขณะที่ลูกบอลกำลังลอยอยู่ในอากาศ โดยการใช้อบริเวณหน้าผากเป็นที่สัมผัสลูกบอลพบว่านักเรียนโหม่งลูกฟุตบอลผิดตำแหน่ง ทำให้เกิดการกระแทกที่รุนแรงจนทำให้ไม่ยอมทำการฝึกโหม่งลูกต่อ ยังเกิดผลเสียทำให้ไม่ได้เรียนรู้ทักษะการโหม่ง เมื่อถึงสถานการณ์ที่ต้องใช้การโหม่งขณะการเล่นในกีฬาฟุตบอลทำให้เกิดอันตรายยิ่งขึ้นอีกด้วย ผลกระทบจากการโหม่งลูกฟุตบอลด้วยศีรษะและพบว่า ทันทีที่โหม่งลูกฟุตบอล การทำงานของสมองเปลี่ยนไปในระดับเล็กน้อย จึงควรฝึกปฏิบัติให้ถูกวิธี (University of Stirling, 2016 : online) (1) การยืนโหม่งลูกบอล และ (2) การกระโดดโหม่งลูกบอล</p>

การป้องกันด้วยทักษะโอกาสที่จะเกิดการบาดเจ็บจะลดลงมากกว่านักกีฬาที่ทักษะไม่ดี จากตารางที่ 2 ตารางจะวิเคราะห์จากทักษะที่มีความสำคัญจำเป็นต้องรู้และปฏิบัติได้ถูกต้องเพื่อนำไปใช้ในการเล่นกีฬาฟุตบอลได้เกิดประสิทธิภาพและมีความปลอดภัย เนื่องจากตามหลักการการป้องกันด้วยทักษะ (Prevention through Skill) การมีทักษะที่ดีในการเล่นกีฬานั้นว่าเป็นสิ่งสำคัญต่อชัยชนะ แต่ขณะเดียวกันก็มีความสำคัญต่อความปลอดภัยจากการเล่นกีฬาเช่นเดียวกันฉะนั้นนักกีฬาคควรมีทักษะที่ดีในการเล่นกีฬา ในการปฏิบัติทักษะต่างๆ โอกาสที่จะเกิดการบาดเจ็บจะลดลงมากกว่านักกีฬาที่ทักษะไม่ดี (สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร, 2560 : ออนไลน์)

1.5.7) การวัดทักษะทางพลศึกษา

(1) ความหมายของการวัดทักษะทางพลศึกษา

บุญส่ง โภษะ (2547) กล่าวว่า การวัดผลและประเมินผลมีบทบาทหลายประการในวิชาพลศึกษา ที่สำคัญประการหนึ่งคือมีผลต่อกระบวนการสอน เป้าหมายสำคัญประการหนึ่งของครูพลศึกษาคือการส่งเสริมให้เกิดทักษะในการเคลื่อนไหว การวัดผลการเรียนรู้ทักษะมักจะมีการวัดในแง่ของผลการทำทักษะนั้น ๆ การวัดทักษะก่อนและหลังการสอนจึงเป็นการวัดการเรียนรู้ได้อย่างตรงวัตถุประสงค์มากที่สุด การที่จะพิจารณาว่ามีการเรียนรู้มากเพียงใดครูพลศึกษาจะต้องมีการวัดผลที่สามารถจำแนกระดับความสามารถได้เป็นอย่างดีการหาหลักฐานในการเรียนรู้ดังกล่าวเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง โดยผลที่ได้จะนำไปใช้ในการประเมินหลักสูตร การสอน และผลสัมฤทธิ์ต่อไป

ผาณิต บิลมาศ (2530) กล่าวว่า แบบวัดการกระทำทางร่างกาย (Physical Performance Test) ทักษะและสมรรถภาพเป็นหัวใจสำคัญ และแกนกลางในโปรแกรมพลศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนมีการพัฒนาบุคคล การเติบโตทางสังคมและทางสติปัญญา แบบวัดการกระทำทางพลศึกษาเป็นแบบแนววัดแบบปรนัยที่ใช้วัดการเคลื่อนไหวของมนุษย์รวมทั้งความสามารถทางกลไก สมรรถภาพกลไก ทักษะการกีฬา รูปร่างและการโภชนาการ คุณสมบัติเหล่านี้จะผสมผสานตัวแปรหลายๆ ตัวโดยทั่วไปการวัดการกระทำทางกลไกทุกแบบมีการพัฒนามาคล้ายๆ กัน วิธีการสร้างคล้ายกันผู้สร้างทุกคนจะใช้เทคนิคทางวิทยาศาสตร์และสถิติเพื่อปรับปรุงความเที่ยงตรงของแบบวัดกิจกรรม

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) กล่าวว่า การวัดเพื่อประเมินผลทางพลศึกษา คือ การหาปริมาณของพัฒนาการที่เกิดขึ้นในตัวนักเรียนตามหลักการ และกระบวนการของการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาตามสาระ มาตรฐาน หรือจุดประสงค์ของการเรียนรู้ที่ตั้งไว้ แล้วก็นำผลของพัฒนาการที่วัดได้มานั้น มาประเมินด้วยการพิจารณาเปรียบเทียบกับมาตรฐานหรือคุณภาพอย่างอื่นที่มีอยู่แล้ว เพื่อดูว่าพัฒนาการที่เกิดขึ้นจากกระบวนการสอนที่แล้วมานั้นดีหรือไม่ดี ควรมีการปรับปรุงแก้ไขหรือไม่อย่างไร

ตารางที่ 3 ตารางการวิเคราะห์ความหมายของการวัดผลทางพลศึกษา

ผู้กล่าว	ความหมายของการวัดผลทางพลศึกษา
บุญส่ง โภษะ (2547)	- เป้าหมายสำคัญประการหนึ่งของครูพลศึกษาคือการส่งเสริมให้เกิดทักษะในการเคลื่อนไหว การวัดผลการเรียนรู้ทักษะมักจะมีการวัดในแง่ของผลการทำทักษะนั้น การวัดทักษะก่อนและหลังการสอนจึงเป็นการวัดการเรียนรู้ได้อย่างตรงวัตถุประสงค์

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ผู้กล่าว	ความหมายของการวัดผลทางผลศึกษา
ผาณิต บิลมาศ (2530)	- แบบวัดการกระทำทางร่างกาย (physical performance test) ทักษะและสมรรถภาพเป็นหัวใจสำคัญ และแกนกลางในโปรแกรมผลศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนมีการพัฒนาบุคคล การเติบโตทางสังคมและทางสติปัญญา - แบบวัดการกระทำทางผลศึกษาเป็นแบบวัดแบบปรนัยที่ใช้วัดการเคลื่อนไหวของมนุษย์
วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548)	การหาปริมาณของพัฒนาการที่เกิดขึ้นในตัวนักเรียนตามหลักการ และกระบวนการของการเรียนการสอนวิชา ผลศึกษาตามสาระ มาตรฐาน หรือจุดประสงค์ของการเรียนรู้ที่ตั้งไว้ แล้วก็นำผลของพัฒนาการที่วัดได้มานั้น มาประเมินด้วยการพิจารณาเปรียบเทียบกับมาตรฐานหรือคุณภาพอย่างอื่นที่มีอยู่แล้ว เพื่อดูว่าพัฒนาการที่เกิดขึ้นจากกระบวนการสอนที่แล้วมานั้นดีหรือไม่ดี ควรมีการปรับปรุงแก้ไขหรือไม่อย่างไร

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์จากตารางการวิเคราะห์ความหมายของการวัดทางผลศึกษาสรุปการวัดผลทางผลศึกษา มีรายละเอียดดังนี้ การวัดผลทางผลศึกษาเป็นพื้นฐานที่จะต้องนำมาใช้เพื่อให้ทราบถึงความสามารถหรือข้อบกพร่องของนักเรียนเพื่อนำมาแบ่งกลุ่มความสามารถและเกณฑ์การให้คะแนนได้อย่างชัดเจน จะทำให้เด็กนักเรียนได้เกิดการพัฒนาหลังจากการทดสอบ การทดสอบจะต้องเป็นการทดสอบก่อนการเรียนและทดสอบอีกครั้งหลังจากการเรียนการสอนเสร็จเครื่องมือที่จะใช้วัดผลทางผลศึกษาจะต้องมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพสูงสุด ทั้งนี้การวัดผลทางผลศึกษานั้นจะทำให้ผู้สอนได้ทราบว่าเด็กนักเรียนแต่ละคนมีความสามารถในระดับใด สามารถแบ่งเกณฑ์คะแนนอย่างสมเหตุสมผล อีกทั้งเป็นการกระตุ้นการเรียนรู้และเป็นแนวทางการค้นคว้าวิจัยเพื่อการปรับปรุงการเรียนรู้อให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและสามารถนำมาพัฒนาความสามารถของนักเรียนอีกด้วย และแบบวัดการกระทำทางผลศึกษาเป็นแบบวัดแบบปรนัยที่ใช้วัดการเคลื่อนไหวของมนุษย์รวมทั้งความสามารถทางกลไก สมรรถภาพกลไก ทักษะการกีฬา รูปร่างและการโภชนาการ

(2) หลักการวัดผลทางผลศึกษา

ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบ

เสรี แสงอุทัย (2543) ได้สรุปถึงหลัก และขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาไว้ว่าหลักการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาจะต้องตรงวัตถุประสงค์ของการทดสอบที่แน่นอน

วิเคราะห์องค์ประกอบของแบบทดสอบให้สอดคล้องกับกิตติคุณตรวจสอบเอกสาร ทำการคัดเลือกหรือสร้างข้อทดสอบ หาค่าความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบแต่ละรายการโดยการทดสอบซ้ำ ทดสอบความเป็นปรนัยของแบบทดสอบโดยใช้ผู้ทดสอบ 2 คน แล้วนำคะแนนมาหาค่าสมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน ทำการปรับปรุงแบบทดสอบบันทึกวิธีปฏิบัติและสร้างเกณฑ์ปกติ

บุญส่ง โกสะ (2542) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างหรือพัฒนาแบบทดสอบทักษะกีฬาไว้ว่า ควรตระหนักไว้ก่อนว่าการพัฒนาแบบทดสอบเป็นกระบวนการที่ยาวนานการพัฒนาแบบทดสอบที่ดีใช้เวลาอย่างยาวนานหลายเดือน กระบวนการสร้างแบบทดสอบที่จะกล่าวถึงนี้ใช้สำหรับแบบทดสอบกีฬาหลายๆ เช่น การเสิร์ฟวอลเลย์บอลหรือการเสิร์ฟลูกสนในแบดมินตัน เป็นต้น ซึ่งมี 7 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์ของการทดสอบ
2. ตรวจสอบเอกสารเกี่ยวกับแบบทดสอบ
3. ออกแบบแบบทดสอบ
4. ทำคำอธิบายแบบทดสอบให้เป็นมาตรฐาน
5. ทดลองนำแบบทดสอบไปใช้
6. หาค่าความเที่ยงตรงและความเชื่อถือได้
7. พัฒนาเกณฑ์ปกติ

โสภิต จิรัญตร (2544) ได้สรุปหลักและขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาไว้ดังนี้คือ

1. วางแผนสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬา กำหนดทักษะที่ต้องการวัด สร้างอย่างไร วัดอย่างไร นำไปใช้กับใคร ที่ไหน มีวิธีปรับปรุงให้ดีขึ้นได้อย่างไรก่อนนำไปใช้ต่อไป
2. ระบุมูลฐานประสงค์ในการวัดของแบบ ทดสอบนั้นๆ ความเที่ยงตรง ความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบ ระดับอายุเพศ ระดับการศึกษาสถานที่อุปกรณ์เวลาที่ใช้ ในการทดสอบ บุคลากรที่ใช้ทดสอบ วิธีดำเนินการทดสอบ คำสั่ง ขั้นตอนการทดสอบ และวิธีการให้คะแนน
3. นำแบบทดสอบทักษะกีฬาที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้เมื่อสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเรียบร้อยแล้ว ต้องนำไปทดลองใช้เมื่อพบปัญหา อุปสรรค ข้อบกพร่องเพื่อที่จะนำมาปรับปรุงแก้ไขต่อไป
4. นำแบบทดสอบทักษะกีฬาไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบถึงความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ถ้าขาดความสมบูรณ์ส่วนใดจะได้ปรับปรุงแก้ไขและนำไปใช้ต่อไป
5. สร้างเกณฑ์มาตรฐาน

พิชิต ภูติจันทร์ (2547) ได้กำหนดเกณฑ์การเลือกแบบทดสอบที่ดีไว้ดังนี้

1. ความเที่ยงตรง นับเป็นมาตรฐานทางเทคนิคของแบบทดสอบที่สำคัญที่สุด เพราะความเที่ยงตรงเป็นสิ่งที่บอกลถึงความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบ การทดสอบแต่ละครั้งผู้สอบต้องใช้เครื่องมือที่สามารถบอกลถึงสิ่งที่ต้องการได้หรือสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ความเที่ยงตรงสามารถสร้างได้โดยใช้หลักเหตุผลที่เรียกว่า ความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์และด้วยวิธีคำนวณโดยใช้สถิติแบบทดสอบบางชุดอาจใช้ความเที่ยงตรงเชิงเหตุผลเพียงพอในการทดสอบ โดยไม่ต้องใช้ค่าสถิติมาวิเคราะห์เพิ่มเติมอีก รวมถึงความเที่ยงตรงตามสภาพและความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง

2. ความเชื่อมั่น เป็นมาตรฐานทางเทคนิคที่สำคัญอีกประการหนึ่ง เป็นความคงเส้นคงวา ของผลการวัด แบบทดสอบที่มีความเชื่อมั่นสูง เมื่อนำไปทดสอบกับใครก็ตาม ก็ครั้งก็ตามผลออกมา จะเหมือนเดิม มีองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความเชื่อมั่นของแบบทดสอบได้แก่ ความไม่ได้อาจารย์ ของเครื่องมือ หรือเครื่องมือเก่าเกินไป จำนวนครั้งและระยะเวลาในการทดสอบก็สำคัญ

3. ความเป็นปรนัย หมายถึง ระดับความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคะแนนที่มีผู้ให้คะแนนหลายคน จากแบบทดสอบเดียวกัน ในกลุ่มตัวอย่างเดียวกัน ถ้าแบบทดสอบมีความเป็นปรนัยสูง ผู้ให้คะแนนจะไม่มีโอกาสลำเอียง หรือใช้ ความคิดของตนเองในการให้คะแนน ความเป็นปรนัยคล้ายกับความเชื่อมั่น ต่างกันตรงที่กระบวนการทดสอบ คือ ผู้ให้คะแนน

วัชรชัย สุวานิช (2545) ได้สรุปว่า ในการทดสอบทักษะกีฬาจะให้ได้ ผลถูกต้อง และมีความแน่นอนมากที่สุด ผู้ทดสอบต้องมีความรู้ เกี่ยวกับคุณสมบัติของแบบทดสอบที่ดีจึงจะสามารถเลือกแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงให้ผลเชื่อถือได้

เกษภา ตาลเพชร (2544) ได้สรุปเกณฑ์การเลือกแบบทดสอบที่ดีไว้ดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (validity) หมายถึง ความถูกต้องที่แบบทดสอบวัดได้ตรงตามเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

2. ความเชื่อถือได้ (reliability) หมายถึง การวัดผลจากแบบทดสอบที่ได้ผลแน่นอนเสมอไม่เปลี่ยนแปลงแม้ว่าจะใช้แบบทดสอบชุดเดิม ทำการทดสอบกับผู้เข้ารับการทดสอบกลุ่มเดิม ผลที่ได้จะไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

3. ความเป็นปรนัย (objectivity) หมายถึง แบบทดสอบนั้นมีการคงที่ในการให้คะแนน ไม่ว่าจะทดสอบเมื่อใด หรือใครเป็นผู้ทดสอบ

4. เกณฑ์ปกติ (norms) หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของกลุ่มประชากร

แบบทดสอบ

วิริยา บุญชัย (2529) กล่าวว่า แบบทดสอบ(Test) หมายถึง แบบ(Form) หรือ เครื่องมือ (Tool) หรือกระบวนการสำหรับวัดความสามารถ ความสัมพันธ์หรือความสนใจของบุคคลที่ แสดงออกมา แบบทดสอบนี้ใช้วัดสิ่งที่เราไม่สามารถวัดโดยตรงได้ ซึ่งจะวัดได้ก็ต่อเมื่อเมื่อบุคคลนั้น แสดงผลหรือการกระทำออกมาก่อน เช่น จะวัดความสามารถทางปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทำข้อสอบ ผลก็ การกระทำออกมา หรือต้องการวัดกำลังขาที่ต้องให้มีกระโดด ถ้ามีกำลังขามากก็กระโดดได้ไกลหรือได้สูง มาก มิใช่ว่าเอาเทปมาวัดขา ถ้าขาโตก็กำลังขาดี หรือต้องการทราบว่านักเรียนเล่นบาสเกตบอลได้ ก็ ให้นักเรียนเล่นให้ดู ผู้วัดก็จะทราบได้ แบบทดสอบที่ใช้ในการวัดผลการศึกษานั้นแยกได้เป็น 2 ประเภทด้วยกันคือ

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น (Teacher – Made Test) เป็นแบบทดสอบที่พบอยู่ โดยทั่วไปและเป็นแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเพื่อใช้กับนักเรียนของตนเอง ซึ่งมีลักษณะดังนี้

1.1 เหมาะสมกับหน่วยของการสอนที่ครูกำหนดเนื้อหาและระดับความยาก ง่ายเอาไว้

1.2 ในการสร้างแบบทดสอบนั้น วิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนน ขึ้นอยู่กับการกำหนดของครูเอง โดยอาศัยความเที่ยงตรงของหลักสูตรเป็นเกณฑ์

1.3 แบบทดสอบ อาจจะไม่เป็นไปตามคะแนนมาตรฐานของส่วนการศึกษา นั้นๆแต่เป็นคะแนนที่ครูรวบรวมเอาไว้ตลอด และสร้างคะแนนมาตรฐานขึ้นใช้เอง

1.4 เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นได้เร็ว ดังนั้นวิธีการจะไม่ดีเท่ากับ แบบทดสอบมาตรฐาน

1.5 ไม่เหมาะสมกับการนำไปให้กับครูคนอื่นใช้ แต่เหมาะสมสำหรับใช้ใน ส่วนการศึกษาหรือท้องถิ่นนั้นๆ

2. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มีวิธีการ เครื่องมือและการการให้คะแนนคงที่ โดยสามารถทำให้ใช้ข้อสอบนี้ทดสอบในต่างสถานที่และต่าง เวลาได้ การสร้างแบบทดสอบมาตรฐานไม่ใช่ของง่าย ต้องออกข้อสอบหลายๆข้อ และทำการทดสอบ กับคนเป็นจำนวนมาก นำข้อสอบกลับมาวิเคราะห์เลือกข้อสอบที่มีคุณภาพดีเอาไว้ แบบทดสอบ มาตรฐานนี้ นอกจากจะมีวิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนนคงที่แล้วังต้องมีความเที่ยงตรง (Validity) ความเชื่อมั่น(Reliability) และกฎเกณฑ์ปกติ(Norm) มักจะเป็นการวัดทางอ้อม(Indirect Measurement) เพราะส่วนใหญ่แล้วการทดสอบเป็นการทดสอบที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของมนุษย์ ฉะนั้นการทดสอบในความรู้สึกของคนทั่วไป จึงมักจะหมายถึงกระบวนการวัดผลที่อาศัย แบบทดสอบทางจิตวิทยา(Psychological Test)

พูนศักดิ์ ประถมบุตร (2532) ได้กล่าวว่า การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาจะต้องเป็นไปตามความมุ่งหมายมีการวางแผนล่วงหน้าและดำเนินการทดลองใช้แบบทดสอบตลอดจนการประเมินผล เพื่อปรับปรุงแก้ไขหรือการสร้างเกณฑ์ปกติต่อไป ดังนั้น แบบทดสอบที่สร้างขึ้นซึ่งสอดคล้องกับ สมณี กัททิตยธนี (2551) : โนรี ใจใส (2552) : พิชิต ฤทธิ์ (2555) มีคุณสมบัติดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง ความถูกต้องที่ข้อสอบวัดได้ตรงตามความมุ่งหมายที่ต้องการจะวัด ความเที่ยงตรงของเครื่องมืออาจจำแนกได้ดังนี้

1.1 ความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่พิจารณาอย่างผิวเผินว่าสามารถใช้วัดได้ในสิ่งที่ต้องการจะวัดได้

1.2 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่ใช้วัดเนื้อหาได้ครบตามขอบเขตที่กำหนดไว้

1.3 ความเที่ยงตรงหลักสูตร (Curricular Validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่วัดพฤติกรรมหรือทักษะต่างๆ ได้ครบจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้

1.4 ความเที่ยงตรงเชิงสภาพ (Concurrent Validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดพฤติกรรมต่างๆ ให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงๆ ในระยะเวลาเดียวกัน

1.5 ความเที่ยงตรงเชิงพยากรณ์ (Predictive Validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมต่างๆ ให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริงๆ ในอนาคต

1.6 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) หมายถึง คุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดหรืออธิบายพฤติกรรมหรือสิ่งที่ต้องการจะวัดได้ตรงตามทฤษฎี

2. ความเชื่อมั่น (Reliability) เป็นคุณสมบัติของแบบทดสอบหรือข้อสอบเมื่อสอนไปแล้วผู้ตรวจสามารถให้คะแนนได้คงที่และแน่นอนจะใช้แบบทดสอบชุดเดิมนี้ออกมาทดสอบกับผู้เรียนกลุ่มเดิมอีก ผู้เรียนก็จะตอบหรือทำได้เหมือนเดิม ความเชื่อมั่นของเครื่องมือหาได้หลายวิธีดังนี้คือ

2.1 การวัดความคงที่ (Measure of Stability) วิธีนี้ใช้การวัดซ้ำ (test - retest) โดยให้ผู้สอบกลุ่มเดียวกันสอบข้อสอบชุดเดียวกันสองครั้ง โดยเว้นระยะห่าง 2-3 สัปดาห์

2.2 การวัดความเท่าเทียมกัน (Measure of Equivalence) วิธีนี้ใช้ผู้สอบกลุ่มเดียวกันสอบข้อสอบสองชุดในเวลาใกล้เคียงกัน ข้อสอบทั้งสองชุดนี้มีความคล้ายคลึงกัน ข้อสอบทั้งสองชุดนี้มีความคล้ายคลึงกับวัดในเรื่องเดียวกันและมีระดับความยากง่ายเท่าๆกัน ข้อสอบลักษณะนี้เรียกว่า แบบทดสอบคู่ขนาน

2.3 การวัดความคงที่ภายใน (Measure of Internal Consistency) เป็นการหาความเที่ยงตรงของแบบทดสอบโดยใช้การทดสอบเพียงครั้งเดียว ซึ่งคำนวณหาได้หลายวิธีเช่น วิธีแบ่งครึ่ง (Split half Method) วิธีของคูเดอร์ – ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) วิธีของครอนบาค (Cronbach) เป็นต้น

3. ความเป็นปรนัย (Objectivity) หมายถึง มาตรฐานของการวัดแบบทดสอบต้องแน่นอนชัดเจนในการดำเนินการและการให้คะแนน การวัดจากคนหลายคนไม่ว่าผู้ใดจะนำไปใช้สอบคำตอบหรือคะแนนที่ได้เหมือนกันซึ่งขึ้นอยู่กับคุณสมบัติ 3 ประการ ดังนี้

3.1 ความแจ่มชัดในความหมายของแบบทดสอบ

3.2 ความแจ่มชัดในวิธีตรวจหรือมาตรฐานการให้คะแนน

3.3 ความแจ่มชัดในการแปลความหมาย

4. เกณฑ์ปกติ (Norms) หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของประชากรกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งครูสามารถนำผลจากการทดสอบไปเปรียบเทียบกับประชากรในลักษณะเดียวกันได้ในการสร้างเกณฑ์สิ่งที่ต้องควรพิจารณาดังนี้

4.1 ทำจากกลุ่มตัวอย่างมีมากพอ

4.2 การสุ่มตัวอย่างเป็นตัวแทนประชากร

4.3 เกณฑ์ต้องใช้เฉพาะกลุ่มที่กำหนดเท่านั้น

4.4 หาเกณฑ์ของแบบทดสอบแต่ละรายการก่อนจึงหาเกณฑ์ของ

แบบทดสอบ

(3) การพัฒนาเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบรีค (scoring rubric)

ในการวัดคุณลักษณะของผู้เรียนให้ตรงตามสภาพผู้เรียนที่เป็นจริงที่สุด จำเป็นต้องอาศัยการสังเกต และเก็บข้อมูลอย่างต่อเนื่อง รวมถึงมีเกณฑ์ในการวัดที่ละเอียด ซึ่งโดยมากแล้วในการวัดและประเมินตามสภาพจริงทางการศึกษาทั่วไปจะนิยมการใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบ รูบรีคเพื่ออธิบายความสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียน จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ในการพัฒนาเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบรีค ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ความหมายของรูบรีค

Goodrich (1997) กล่าวว่า รูบรีค เป็นเครื่องมือการให้คะแนน ซึ่งจะแสดงเกณฑ์สำหรับชิ้นงานที่เชื่อมต่อกัน ในการแบ่งลำดับของคุณลักษณะแต่ละเกณฑ์ จากดีมาก จนถึงต้องปรับปรุงแก้ไข

Brookhart (1999) กล่าวว่า รุบริก เป็นเกณฑ์การให้คะแนนที่ถูกพัฒนาขึ้นโดยผู้สอนหรือผู้ประเมินเพื่อใช้วิเคราะห์ผลงานหรือกระบวนการที่ผู้เรียนได้พยายามสร้างขึ้น

Ronis (2000) กล่าวว่า รุบริก เป็นแนวทางการให้คะแนนผลงาน หรือการปฏิบัติของผู้เรียน

กิงกาญจน์ สิริสุนทร (2550) กล่าวว่า รุบริก เป็นเครื่องมือให้คะแนนชนิดหนึ่ง ใช้ในการประเมินการปฏิบัติงานหรือผลงานของผู้เรียน

โชติกา ภาชีผล (2559) กล่าวว่า รุบริก คือ เกณฑ์การให้คะแนนตามมาตราประเมินค่าหรือระดับคะแนน เพื่อใช้ระบุความแตกต่างของผลงานหรือประสิทธิภาพของงานที่เป็นปรนัย เพื่อนำไปใช้ในการประเมินการปฏิบัติงานและผลงานของผู้เรียน

กมลวรรณ ตังธนกานนท์ (2559) ได้กล่าวว่า เกณฑ์การให้คะแนนแบบรุบริก (scoring rubric) มีลักษณะเป็นระดับที่แสดงลักษณะหรือความสำเร็จของการปฏิบัติหรือผลงานของทักษะที่ประเมิน ซึ่งเกณฑ์การให้คะแนนแบบรุบริกนี้จะมีคำอธิบายพฤติกรรมหรือลักษณะที่สะท้อนทักษะที่ประเมินในแต่ละระดับผลการประเมินกำกับไว้ ตั้งแต่ระดับสูงหรือดีมากจนถึงระดับต่ำหรือต้องปรับปรุง เกณฑ์การให้คะแนนนี้จึงมีลักษณะละเอียด เหมาะกับการประเมินทักษะที่มีรายละเอียดค่อนข้างมากหรือซับซ้อนหรือประเมินทักษะของผู้รับการประเมินในช่วงอายุมากขึ้น เช่น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา เกณฑ์การให้คะแนนหรือรุบริกสามารถช่วยแก้ไขการประเมินทักษะซึ่งมีลักษณะค่อนข้างเป็นอัตนัย (subjectivity) ได้

ประเภทของรุบริก

รุบริก (Rubrics) แบ่งออกได้ 3 ประเภท คือ (Nitko, 2004)

1. Holistic Rubrics เป็นเกณฑ์การให้คะแนนผลงานหรือกระบวนการที่ไม่ได้แยกส่วนหรือแยกองค์ประกอบการให้คะแนน คือจะประเมินในภาพรวมของผลงานหรือกระบวนการนั้น การให้คะแนนแบบ Holistic Rubrics ใช้ได้ง่ายและใช้เพียงไม่กี่ครั้งต่อผู้เรียน 1 คน จะเป็นการประเมินในภาพรวมของทุกคุณลักษณะในการปฏิบัติงาน

ตารางที่ 4 ตารางตัวอย่างเกณฑ์การประเมินทักษะการเขียนแบบภาพรวม

ระดับคะแนน	ลักษณะของงาน
3 (ดี)	<ul style="list-style-type: none"> - เขียนได้ตรงประเด็นตามที่กำหนดไว้ - มีรูปแบบการเขียนชัดเจน เช่น มีคำนำ เนื้อหา และบทสรุป - ภาษาที่ใช้ เช่น ตัวสะกดและไวยากรณ์มีความถูกต้อง สมบูรณ์ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย, - มีแนวคิดที่น่าสนใจ ใช้ภาษาสละสลวย

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ระดับคะแนน	ลักษณะของงาน
2 (ผ่าน)	<ul style="list-style-type: none"> - เขียนได้ตรงประเด็นตามที่กำหนดไว้ - มีรูปแบบการเขียนชัดเจน เช่น มีคำนำ เนื้อหา และบทสรุป - ภาษาที่ใช้ทำให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย - ใช้ศัพท์เหมาะสม
1 (ต้องปรับปรุง)	<ul style="list-style-type: none"> - เขียนไม่ตรงประเด็น - รูปแบบการเขียนไม่ถูกต้อง - ภาษาที่ใช้ทำให้ผู้อ่านเกิดความสับสน - ใช้ศัพท์ที่เหมาะสม
0 (ไม่ผ่าน)	- ไม่มีผลงาน

2. Analytic Rubrics เป็นเกณฑ์การให้คะแนนที่แยกส่วนหรือองค์ประกอบคุณลักษณะของผลงานหรือกระบวนการ แล้วนำแต่ละส่วนหรือองค์ประกอบของคุณลักษณะมารวมกันเป็นคะแนนรวม การให้คะแนนแบบ Analytic Rubrics นี้จะใช้บ่อยครั้งโดยจะประเมินแยกในแต่ละคุณลักษณะของงาน ซึ่งการประเมินแบบนี้จะมีประโยชน์เมื่อสนใจจะวินิจฉัยหรือช่วยเหลือผู้เรียนว่ามีความรู้ความเข้าใจในแต่ละส่วนหรือแต่ละคุณลักษณะของการปฏิบัติงานนั้นๆหรือไม่ ซึ่งจะมีส่วนให้ผู้สอนได้ช่วยเสริมสร้างหรือพัฒนาการเรียนรู้ในแต่ละคุณลักษณะของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น

3. Annotated Holistic Rubrics ผู้ประเมินจะประเมินแบบ Holistic Rubrics ก่อนแล้วจึงประเมินแบบแยกส่วน อีกบางคุณลักษณะที่เด่นๆ เพื่อใช้เป็นผลสะท้อนในบางคุณลักษณะของผู้เรียนแบบ Annotated Rubrics นี้จะรวมข้อจำกัดของ Holistic และ Analytic ไว้ด้วยกัน เริ่มด้วยการประเมินในภาพรวมของการปฏิบัติงานด้วย Holistic แล้วผู้ประเมินเลือกประเมินอีกเพียงบางคุณลักษณะของงานแบบ Analytic ซึ่งประเมินเพียงบางคุณลักษณะนี้จะไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงคะแนนที่ประเมินแบบ Holistic ประโยชน์ก็คือจะมีความรวดเร็วในการประเมินและเป็นการให้ผู้ประเมินได้เลือกประเมินเฉพาะบางคุณลักษณะที่โดดเด่นเพียงไม่กี่องค์ประกอบเพื่อเป็นผลสะท้อน (feedback) ให้แก่ผู้เรียนแต่ไม่มีประโยชน์ในการวินิจฉัยผู้เรียนว่าบกพร่องในคุณลักษณะใดเพราะหลายๆคุณลักษณะไม่ได้ถูกประเมิน

กมลวรรณ ตั้งธนานนท์ (2559) ได้กล่าวว่า เกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริก (scoring rubric) มีลักษณะเป็นระดับที่แสดงลักษณะหรือความสำเร็จของการปฏิบัติหรือผลงานของทักษะที่

ประเมิน ซึ่งเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริกนี้จะมีคำอธิบายพฤติกรรมหรือลักษณะที่สะท้อนทักษะที่ประเมินในแต่ละระดับผลการประเมินกำกับไว้ ตั้งแต่ระดับสูงหรือดีมากจนถึงระดับต่ำหรือต้องปรับปรุง เกณฑ์การให้คะแนนนี้จึงมีลักษณะละเอียด เหมาะกับการประเมินทักษะที่มีรายละเอียดค่อนข้างมากหรือซับซ้อนหรือประเมินทักษะของผู้รับการประเมินในช่วงอายุมากขึ้น เช่น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา เกณฑ์การให้คะแนนหรือรูบริกสามารถช่วยแก้ไขการประเมินทักษะซึ่งมีลักษณะค่อนข้างเป็นอัตนัย (subjectivity) ได้ ซึ่งจะช่วยให้เกิดความเที่ยงที่เพิ่มขึ้นในการให้คะแนน (กมลวรรณ ตั้งธนานนท์, 2547, 2549; สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ, 2544; Jonsson & Svingby, 2007; Pearson Education Development Group, 2001) นอกจากนี้ในบริบทการประเมินในชั้นเรียน เกณฑ์การให้คะแนนยังช่วยให้ผู้สอนและผู้เรียนเข้าใจได้ตรงกันว่า ทักษะการปฏิบัติที่มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับหรือได้มาตรฐานเป็นอย่างไร (Panadero & Jonsson, 2013; Schamber & Mahooney, 2006) เป็นการกระตุ้นการเรียนรู้และกำกับตนเองของผู้เรียน ตลอดจนทำให้ผู้เรียนได้ทราบขอบเขตของสิ่งที่ผู้สอนจะประเมินทั้งการประเมินการระบวนการปฏิบัติงาน และผลงานที่ได้จากทักษะการปฏิบัตินั้น ซึ่งเป็นการลดความวิตกกังวลของผู้เรียนเกี่ยวกับการปฏิบัติงานนั้นๆ ได้ (Kuhl, 2000; Wolters, 2003) เกณฑ์การให้คะแนนมี 2 ประเภท คือ เกณฑ์การให้คะแนนแบบองค์รวม (holistic scoring rubric) และเกณฑ์การให้คะแนนแบบแยกองค์ประกอบ (analytic scoring rubric)

1. เกณฑ์การให้คะแนนแบบองค์รวม (holistic scoring rubric) เป็นเกณฑ์ที่พิจารณาภาพรวมของสิ่งที่ประเมินว่า สิ่งที่ประเมินมีลักษณะอย่างไรบ้าง เกณฑ์การให้คะแนนประเภทนี้จะบรรยายคุณภาพ โดยรวมของสิ่งที่ประเมินลดหลั่นตามระดับคุณภาพจากสูงสุดถึงต่ำสุด เนื่องจากเกณฑ์การให้คะแนนแบบองค์รวมนี้สร้างจากหลักการพื้นฐานที่ว่า การประเมินคุณภาพของสิ่งต่างๆ ควรต้องพิจารณาภาพรวมทั้งหมดของสิ่งนั้นจะเหมาะกว่าพิจารณาเป็นมิติหรือองค์ประกอบแต่ละด้านของสิ่งที่มุ่งประเมิน โดยเกณฑ์การให้คะแนนประเภทนี้มักจะพิจารณาลักษณะเด่นหรือลักษณะจำเป็นของสิ่งที่ประเมิน (Johnson, Penny & Gordon, 2009) เกณฑ์การให้คะแนนแบบองค์รวมเหมาะสมกับการประเมินผลขนาดใหญ่ (large-scale assessment) ที่มีผู้รับการประเมินจำนวนมาก และการประเมินผลสรุปรวม (summative evaluation) ซึ่งใช้สำหรับตัดสินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน ตัวอย่างเกณฑ์การให้คะแนนแบบองค์รวมแสดงดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 ตัวอย่างเกณฑ์การให้คะแนนแบบองค์รวมสำหรับประเมินการเล่นเทนนิส (กมลวรรณ ตั้งธนากานนท์, 2559)

แบบประเมินการเล่นเทนนิส	
ชื่อ - นามสกุล ระดับชั้น	
วันเดือนปี ผู้ประเมิน	
คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย O ล้อมรอบระดับการปฏิบัติที่สอดคล้องกับพฤติกรรมการเล่นเทนนิสของนักเรียนมากที่สุด	
ระดับคะแนน	คำอธิบาย
5 ดีมาก	จับไม้เทนนิสได้เหมาะสม มีการทรงตัวและก้าวเท้าดี ตีลูกเทนนิสด้วยท่าทางที่ถูกต้องตลอดเวลา ลูกเทนนิสเคลื่อนตัวด้วยแรงและลงตำแหน่งอย่างเหมาะสม
4 ดี	จับไม้เทนนิสได้เหมาะสม มีการทรงตัวและก้าวเท้าค่อนข้างดี ตีลูกเทนนิสด้วยท่าทางที่ถูกต้องได้ บางครั้งบางครั้ง ลูกเทนนิสเคลื่อนตัวความแรงพอประมาณและตกลงในสนาม
3 พอใช้	จับไม้เทนนิสและทรงตัวพอใช้ได้ ท่าทางการตีลูกถูกต้อง ทำให้ลูกตกลงในตำแหน่งที่ไม่ถูกต้อง และน้ำหนักของการตีลูกไม่ดี
2 น้อย	จับไม้เทนนิสถูกบ้างผิดบ้าง การทรงตัวไม่ดี ท่าทางการตีลูกเทนนิสถูกต้อง บางครั้งมักเป็นฝ่ายตั้งรับ ไม่สามารถเล่นกับคู่แข่งได้
1 ไม่ดี	จับไม้เทนนิสไม่ถูกต้อง ทรงตัวไม่ได้ การก้าวเท้าไม่ดี ท่าทางการตีลูกเทนนิสไม่ถูกต้อง ไม่สามารถควบคุมลูกเทนนิสได้

ภาพที่ 2 เกณฑ์ประเมินความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อม ของผู้ปฏิบัติการในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน (สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ, 2557)

แบบประเมินตนเอง

เพื่อความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อม ของผู้ปฏิบัติงานในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน

สำหรับ การปฏิบัติการที่ศูนย์รับแจ้งเหตุและสั่งการ จังหวัด.....

คำแนะนำ : กรุณาตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ ด้วยการกาเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างตามความเป็นจริง

ลำดับ	รายการ	มี		ไม่มี	ข้อเสนอแนะ
		พร้อมใช้	ไม่พร้อมใช้		
1	มาตรฐานการปฏิบัติงาน				
	1. บุคลากรทุกคนผ่านการอบรม (Excellent service behavior: ESB) และการเจรจาต่อรอง				
	2. มีการคัดแยกผู้ป่วยทางโทรศัพท์				
	3. มีการจัดพื้นที่ออกเหตุของหน่วยปฏิบัติการชัดเจน				
	4. มีแนวทางสำหรับการปฏิบัติงานในภาวะปกติ และภัยพิบัติ เช่น แผนสำรองบุคลากร				
	5. มีการดำเนินงานประสานสั่งการตามหน้าที่ของศูนย์สั่งการ เช่น มีการสั่งการให้หน่วยปฏิบัติการออกเหตุ หรือสั่งไม่ให้ออกเหตุ				
	6. มีแนวทางบริหารความเสี่ยงในการปฏิบัติการ				

1.6) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

ตารางที่ 5 ตารางสรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในกีฬาฟุตบอล

ลำดับ	ชื่อเรื่องงานวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	สถิติที่ใช้ในการวิจัย	ข้อค้นพบจากงานวิจัย
1	ผลของโปรแกรมการฝึกความเร็วในการวิ่งขึ้นเนินและลงเนินที่มีต่อความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (วิธวรรณ สีชื่น, 2554)	นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เป็นนักฟุตบอลของโรงเรียนกีฬาจังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 20 คน	-โปรแกรมการฝึกความเร็วในการวิ่งขึ้นเนินและวิ่งลงเนิน -แบบทดสอบความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอล ชิกแซ็ก - แบบทดสอบการเลี้ยงลูกฟุตบอลเป็นเส้นตรง	ค่าเฉลี่ย, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติการทดสอบค่า “ที” (t-test)	การฝึกด้วยโปรแกรมการฝึกความเร็วในการวิ่งขึ้นเนินและลงเนินทำให้ความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอลดีขึ้นซึ่งช่วยให้นักกีฬามีความเร็วเพิ่มมากขึ้นเป็นผลให้ความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอลเพิ่มมากขึ้น
2	การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดพัฒนาจริยธรรมของโคลเบอร์กเพื่อพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนประถมศึกษา (อภิวัฒน์ จักรวาทิน, 2553)	นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนวิชาพลศึกษาในปีการศึกษา 2554 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนวิชาการ สังกัดกรุงเทพฯ จำนวน 60 คน	-แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดของเพียเจต์ -แบบวัดความมีระเบียบวินัยในตนเองและแบบบันทึกความมีระเบียบวินัยในตนเอง	ค่าเฉลี่ย, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน, สถิติการทดสอบค่า “ที” (t-test) และ สถิติความแปรปรวนทางเดียวด้วยการวัดซ้ำ	การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดพัฒนาจริยธรรมของโคลเบอร์กช่วยพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนประถมศึกษาได้

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ลำดับ	ชื่อเรื่องงานวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	สถิติที่ใช้ในการวิจัย	ข้อค้นพบจากงานวิจัย
3	ผลของการใช้เทคนิคเอส เอ คิว ที่มีต่อทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอลและสมรรถภาพทางกายของนักเรียนประถมศึกษา (ธีรณัย มุ่งคุณค่าขาว, 2557)	นักกีฬาฟุตบอลระดับประถมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนบ้านโนนพะไล จำนวน 30 คน	-โปรแกรมการฝึกแบบเอส เอ คิว ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น -แบบทดสอบความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอลและสมรรถภาพทางกาย	ค่าเฉลี่ย, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน, สถิติการทดสอบค่า “ที” (t-test) และ สถิติความแปรปรวนทางเดียวด้วยการวัดซ้ำ	การด้อยโปรแกรมการฝึกแบบเอส เอ คิว ทำให้กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยทำมีความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอลเพิ่มขึ้น
4	ผลของโปรแกรมการฝึกแบบสถานีที่มีต่อความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ธรรมชาติ นาคะพันธ์, 2557)	นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เป็นนักกีฬาของโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ปีการศึกษา 2557 จำนวน 20 คน	-โปรแกรมการฝึกแบบสถานีและแบบทดสอบความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอล	ค่าเฉลี่ย, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน, สถิติการทดสอบค่า “ที” (t-test)	โปรแกรมการฝึกแบบสถานีทำให้มีความสามารถในการเลี้ยงลูกฟุตบอลดีขึ้นทั้งแบบเป็นเส้นตรงและแบบซิกแซกซึ่งช่วยให้มีความเร็วในการเลี้ยงลูกฟุตบอลเพิ่มมากขึ้น

จากตารางที่ 5 ตารางสรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในกีฬาฟุตบอล พบว่า ภาพรวมของงานวิจัยเกี่ยวข้องการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในกีฬาฟุตบอลเน้นแก้ปัญหาทั้งทางทักษะ สมรรถภาพ และคุณค่าทางพลศึกษาในกีฬาฟุตบอล

2. การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองในกีฬาฟุตบอล

2.1) ความหมายการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลอง

สถานการณ์จำลองเป็นเทคนิคหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการสอน ซึ่งนักการศึกษา

และผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความหมายของสถานการณ์จำลองไว้อย่างสอดคล้องกัน ดังนี้

Holden (1981) กล่าวว่า สถานการณ์จำลองเป็นการจำลองสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ส่วนมากจะอยู่ในรูปแบบของการแก้ปัญหาครูทำหน้าที่เป็นเพียงผู้ควบคุม จะนำของจริงต่างๆมาเป็นสื่อในการกระตุ้นผู้เข้าร่วมให้ใช้ทักษะของภาษาทุกด้านในการรับข้อมูลพร้อมๆกัน ผู้เข้าร่วมสถานการณ์แต่ละคนจะได้รับบัตรแสดงขอบข่ายหน้าที่ความรับผิดชอบ และข้อมูลจำเป็นเพิ่มเติม นอกจากนี้ ทุกคนต้องปฏิบัติตามหน้าที่ของตนอย่างจริงจัง

ไสว พักขาว (2544) ให้ความหมายของวิธีการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองไว้ว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนที่พยายามให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสถานการณ์ที่มีความใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด โดยการสร้างสถานการณ์จำลองขึ้นในห้องเรียน แล้วให้ผู้เรียนแสดงบทบาทของตนเองตามสถานการณ์นั้น

สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2546) ได้ให้ความหมายของสถานการณ์จำลองไว้ว่า สถานการณ์จำลอง หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้สอนให้ผู้เรียนเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ที่สร้างขึ้นมา ซึ่งสถานการณ์นั้นจะมีลักษณะคล้ายคลึงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด ทั้งสภาพแวดล้อมและปฏิสัมพันธ์โดยมีการกำหนดบทบาท ข้อมูลและกติกาไว้เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดแก้ปัญหา และตัดสินใจจากสภาพการณ์ที่เขากำลังเผชิญอยู่ ซึ่งผู้เรียนจะต้องใช้ข้อมูลทั้งหมดที่ได้รับประกอบกับวิจารณญาณของตนเองให้ปฏิบัติหน้าที่ตามสถานการณ์นั้นให้ดีที่สุด ซึ่งการเรียนรู้แบบสร้างสถานการณ์จำลองนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ได้ดีและสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตจริงได้

ทศนา แคมมณี (2552) ได้ให้ความหมายของสถานการณ์จำลองไว้ว่าหมายถึง กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยให้ผู้เรียนลงไปเล่นในสถานการณ์ที่มีบทบาท ข้อมูล และกติกาการเล่น ที่สะท้อนความเป็นจริงและมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ ที่อยู่ในสถานการณ์นั้น โดยใช้ข้อมูลที่มีสภาพคล้ายกับข้อมูลในความเป็นจริง ในการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่างๆ ซึ่งการตัดสินใจนั้นจะส่งผลถึงผู้เล่นในลักษณะเดียวกันกับที่เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช (2552) ได้ให้ความหมายของสถานการณ์จำลองไว้ทำนองเดียวกันว่า หมายถึง การนำเอาสถานการณ์จริงมาจัดใหม่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุดแล้วให้ผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์นั้นๆ เพื่อแก้ปัญหาหรือปฏิบัติงาน การจัดสถานการณ์จำลองให้ผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกการแก้ปัญหา การควบคุมสถานการณ์ การตัดสินใจ ภายใต้สภาพแวดล้อมสมจริงทักษะที่ได้รับจากการฝึกฝนดังกล่าวแล้ว จะทำให้เขาค้นเคยและเมื่อพบกับสถานการณ์คล้ายๆกันก็จะสามารถควบคุมสถานการณ์นั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น สถานการณ์จำลองในการซื้อขาย สถานการณ์จำลองในการรบกับข้าศึก เป็นต้น

ชนาธิป พรกุล (2554) ได้ให้ความหมายของวิธีสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองไว้ว่าเป็นวิธีการที่ให้ผู้เรียนลงมือทำแล้วได้รับประสบการณ์ที่เป็นผลของการกระทำของตน หรือของผู้อื่น

ดวงกมล หน่อแก้ว (2558) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ Simulation Based Learning (SBL) เป็นการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ได้ลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเอง โดยเริ่มจากบรรยาย เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ เรียนรู้และฝึกทักษะจากสถานการณ์จำลอง ก่อนขึ้นฝึกปฏิบัติในหอผู้ป่วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ และลดภาวะความเครียด ความวิตกกังวล ก่อนขึ้นฝึกปฏิบัติ

ตารางที่ 6 ตารางการวิเคราะห์ความหมายของสถานการณ์จำลอง

ผู้กล่าว	ความหมายของสถานการณ์จำลอง
Holden (1981)	สถานการณ์จำลองเป็นการจำลองสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ครูทำหน้าที่เป็นเพียงผู้ควบคุม
ไสว พักขาว (2544)	การจัดการเรียนการสอนที่พยายามให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสถานการณ์ที่มีความใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด โดยการสร้างสถานการณ์จำลองขึ้นในห้องเรียน แล้วให้ผู้เรียนแสดงบทบาทของตนเองตามสถานการณ์นั้น
สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2546)	กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้สอนให้ผู้เรียนเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ที่สร้างขึ้น ซึ่งสถานการณ์นั้นจะมีลักษณะคล้ายคลึงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด โดยมีการกำหนดบทบาท ข้อมูลและกติกาไว้เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดแก้ปัญหา และตัดสินใจจากสภาพการณ์ที่เขากำลังเผชิญอยู่
ทิตินา เขมมณี (2552)	กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยให้ผู้เรียนลงมือเล่นในสถานการณ์ที่มีบทบาท ข้อมูล และกติกาการเล่น ที่สะท้อนความเป็นจริง
มหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมาธิราช (2552)	การจัดสถานการณ์จำลองให้ผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกการแก้ปัญหา การควบคุมสถานการณ์ การตัดสินใจ

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์จากตารางที่ 6 ตารางการวิเคราะห์ความหมายของสถานการณ์จำลองในตารางความหมายของสถานการณ์จำลอง ดังกล่าว ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และสรุปได้ว่า สถานการณ์จำลองเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบหนึ่ง โดยการจัดสถานการณ์และสภาพแวดล้อมเลียนแบบให้เหมือนหรือใกล้เคียงสภาพการณ์จริง โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ได้ลงมือ

ปฏิบัติจริงด้วยตนเอง ผู้เรียนแสดงบทบาทและสามารถคิดตัดสินใจในการแก้ปัญหาจากสถานการณ์ที่ตนกำลังเผชิญอยู่ และทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติจริงต่อไปซึ่งจะคำนึงถึงในเรื่องของความปลอดภัยในการปฏิบัติ

2.2) ลักษณะของสถานการณ์จำลอง

สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2546) กล่าวว่า ลักษณะของสถานการณ์จำลอง มี 2 ลักษณะ คือ

(1) สถานการณ์แท้จำลอง เป็นสถานการณ์ที่กำหนดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงเพื่อเรียนรู้ความจริง เช่น การจำลองสถานการณ์ประวัติศาสตร์ขึ้นมาให้ผู้เรียนแสดง โดยผู้แสดงจะต้องใช้ข้อมูลที่เป็นจริงของสถานการณ์นั้นๆ ในการตัดสินใจในเหตุการณ์ต่างๆ

(2) เกมจำลองสถานการณ์ มีลักษณะเป็นเกมการเล่นที่สะท้อนความเป็นจริง แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

(2.1) เกมจำลองสถานการณ์แบบไม่มีการแข่งขัน เช่น เกมจำลองการเลือกอาชีพ เป็นต้น

(2.2) เกมจำลองสถานการณ์แบบมีการแข่งขัน เช่น เกมจำลองสถานการณ์การค้าขาย เป็นต้น

ชนาธิป พรกุล (2554) กล่าวว่า ลักษณะสำคัญของสถานการณ์จำลอง มีดังนี้

- (1) เป็นสถานการณ์ที่ถูกสร้างขึ้นมาเลียนแบบชีวิตจริงมากที่สุด
- (2) ผู้เรียนเป็นผู้เลือกที่จะทำ ลงมือทำ และรับผลของการกระทำ หรือการตัดสินใจ
- (3) มีการแข่งขัน การร่วมมือ และมีการสื่อสาร
- (4) เป็นประสบการณ์การเรียนรู้ทางอ้อม

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุพรรณบุรี (2557) กล่าวว่า ลักษณะสำคัญของสถานการณ์จำลอง มีดังนี้

(1) การใช้สถานการณ์เป็นหลัก (paper based scenario) เป็นการเรียนโดยการประยุกต์การเรียนรู้โดยใช้บทเรียนที่มีปัญหาเป็นหลัก ปัญหาที่พบ ผู้เรียนไม่ได้สนใจปัญหาที่เกิดขึ้นจริง จะมุ่งแก้ปัญหาตามบทเรียนที่มีให้จึงเหมาะเป็นบางวิชา

(2) การแสดงบทบาทสมมติ (Role play) การสอนด้วยบทบาทสมมติเหมือนสถานการณ์จริง จะประกอบด้วยการศึกษาเขียนบทการแสดงและมอบหมายบทบาทหน้าที่ของแต่ละคน เช่น พยาบาล ผู้ป่วย และผู้เรียน 2 ใน 3 เป็นผู้สังเกตพฤติกรรม ผู้สอนต้องควบคุม

ห้องเรียนโดยให้ผู้เรียนทุกคนสนใจบทบาทที่เพื่อนแสดง การสอนแบบนี้เหมาะกับการสอนเทคนิคการสื่อสาร หรือสอนผู้ป่วยก่อนกลับบ้าน

(3) Single task trainer เป็นการฝึกที่ละวิธีการ เป็นการสอนที่ผู้สอนจะต้องปูพื้นฐานให้ผู้เรียนมีความรู้ครบถ้วนในกิจกรรมเฉพาะและมีการสาธิต และสาธิตย้อนกลับโดยการฝึกที่ละวิธีการหรือกิจกรรม

(4) Desk/Table top exercise การประชุมหารือเชิงปฏิบัติการ เป็นการที่ผู้เรียนได้ฝึกการแก้ปัญหาสถานการณ์ที่สำคัญของหน่วยงานหรือประเทศที่มีการสูญเสียทางเศรษฐกิจจะส่งผลกระทบต่ออัตราการเสียชีวิต

(5) Mannequin based (หุ่นมนุษย์จำลอง) เป็นการสอนที่ผู้สอนให้ผู้เรียนได้ฝึกในสถานการณ์ต่างๆกับหุ่นจำลองที่ผู้สอนได้จำลองสถานการณ์คล้ายกับผู้ป่วยจริง

(6) Mannequin total immersion (หุ่นมนุษย์จำลองแบบครบในทางการแพทย์) เป็นการสอนที่ผู้สอนสามารถให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การแสดงอาการของผู้ป่วยในหลายระบบพร้อมๆ กัน

(7) Environment เป็นการสอนที่จัดสิ่งแวดล้อมให้เสมือนจริง เช่น เป็นการสอนที่มีการจำลองคล้ายกันในหอผู้ป่วย ผู้ป่วยรวมหลายเชื้อชาติ หลายโรค ให้ผู้เรียนฝึกการดูแล บริหารจัดการในหอผู้ป่วย

(8) Virtual reality ระบบเสมือนจริง เป็นการสอนที่ใช้ประโยชน์จากการสร้างสื่อผสม ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองหรือเป็นกลุ่มได้ โดยนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ สามารถเคลื่อนย้าย โต้ตอบในสิ่งแวดล้อมที่มีแสดงหรือดูในรายละเอียดได้

ตารางที่ 7 ตารางการวิเคราะห์ลักษณะของสถานการณ์จำลอง

ผู้กล่าว	ลักษณะของสถานการณ์จำลอง
สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2546)	(1) สถานการณ์แท้จำลอง เป็นสถานการณ์ที่กำหนดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงเพื่อเรียนรู้ความจริง, (2) เกมจำลองสถานการณ์
ชนาธิป พรกุล (2554)	(1) เป็นสถานการณ์ที่ถูกสร้างขึ้นมาเลียนแบบชีวิตจริงมากที่สุด (2) ผู้เรียนเป็นผู้เลือกที่จะทำ ลงมือทำ และรับผลของการกระทำ หรือการตัดสินใจ มีการแข่งขัน การร่วมมือ และการเรียนรู้ทางอ้อม
วิทยาลัยพยาบาลบรม ราชชนนี สุพรรณบุรี (2557)	(1) การใช้สถานการณ์เป็นหลัก (2) การแสดงบทบาทสมมติ (Role play) (3) Single task trainer เป็นการฝึกที่ละวิธีการ (4) Desk/Table top exercise การประชุมหารือเชิงปฏิบัติการ (5) Mannequin based (หุ่นมนุษย์จำลอง)

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ผู้กล่าว	ลักษณะของสถานการณ์จำลอง
วิทยาลัยพยาบาลบรม ราชชนนี สุพรรณบุรี (2557)	(6) Manniquin total immersion (หุ่นมนุษย์จำลองทางการแพทย์) (7) Environment เป็นการสอนที่จัดสิ่งแวดล้อมให้เสมือนจริง (8) Virtual reality ระบบเสมือนจริง

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ออกมาจากตารางที่ 7 ตารางการวิเคราะห์ลักษณะของสถานการณ์จำลอง พบว่ามีผู้ได้กล่าวไว้มากมายซึ่ง วิเคราะห์ออกมา ดังนี้ (1) สถานการณ์แท้จำลอง เป็นสถานการณ์ที่กำหนดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงเพื่อเรียนรู้ความจริง (Environment เป็นการสอนที่จัดสิ่งแวดล้อมให้เสมือนจริง และ Virtual reality ระบบเสมือนจริง), (2) เกมจำลองสถานการณ์ (ผู้เรียนเป็นผู้เลือกที่จะทำ ลงมือทำ และรับผลของการกระทำ หรือการตัดสินใจ ในรูปแบบการแข่งขัน), การแสดงบทบาทสมมติ (Role play), Manniquin based (หุ่นมนุษย์จำลอง) ซึ่งจะเห็นได้ว่ามีรายละเอียดในแต่ละลักษณะค่อนข้างมาก จึงวิเคราะห์ออกมาในรูปแบบนี้

2.3) ขั้นตอนในการออกแบบสถานการณ์จำลอง

สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2546) กล่าวถึงขั้นตอนในการออกแบบสถานการณ์จำลองว่า

(1) วางขอบเขตปัญหาการสอน สิ่งที่จะต้องรู้ในการกำหนดปัญหาอย่างหนึ่งอย่างใดแล้ว ควรจะใช้อะไรเป็นเครื่องมือหรือสื่อที่จะมาช่วยพัฒนาการเรียนรู้หรือการแก้ปัญหาเหล่านั้น หรือจะใช้อะไรเป็นแรงจูงใจ และผู้กำหนดปัญหาจะต้องรู้ให้ลึกซึ้งว่าปัญหาคืออะไร ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นมีความมุ่งหมายอย่างไร เราจะอาศัยอะไรเป็นสภาวะแวดล้อมที่จะช่วยให้เข้าใจปัญหา

(2) พิจารณาสภาพของระบบที่จะนำมาใช้ในสถานการณ์ ผู้ออกแบบจะต้องพิจารณาว่าจะใช้กับผู้เรียนกี่คนและใช้กำลังคนเท่าไร ใช้เครื่องมืออะไรช่วย ใช้วิธีการอย่างไร วัสดุอุปกรณ์อะไร หลักการดำเนินงานจะเป็นไปในรูปแบบใด และจะสร้างปรัชญาการสอนในแนวใด หรือกล่าวโดยสรุปก็คือ จะต้องคำนึงถึงส่วนประกอบต่างๆ ที่จะมีส่วนช่วยในการวางขอบเขตของปัญหาได้เหมาะสมและถูกต้องตามวัตถุประสงค์

(3) ปรับสภาพการเข้าสู่ปัญหา เพื่อที่จะให้ปัญหานั้นเป็นไปตามวัตถุประสงค์ เราจะอาศัยสภาพการณ์ที่พิจารณาแล้วเห็นว่าเหมาะสมกับปัญหา หรือเลือกวิธีการที่จะช่วยนำปัญหาไปสู่จุดหมายปลายทางที่กำหนดไว้

(4) กำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะ ต้องกำหนดออกมาในรูปของพฤติกรรมที่วัดได้

(5) กำหนดเกณฑ์ในการวัดผล เนื่องจากเกณฑ์การวัดผลแบบนี้จะต้องใช้วัดพฤติกรรมของผู้เรียนจึงต้องสร้างเกณฑ์ออกเป็น 2 แบบ คือ

1. วัดผลขั้นสุดท้ายในการเรียนรู้
2. วัดขีดระดับความสามารถที่เปลี่ยนแปลงไป

(6) เสนอผลของสถานการณ์จำลอง ผลของสถานการณ์จำลองมีข้อได้เปรียบวิธีการเรียนรู้แบบอื่นอีกหลายอย่าง คือ

1. สามารถสร้างอารมณ์และสร้างทัศนคติให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์
2. สถานการณ์จำลองสามารถรวบรวมพฤติกรรมที่จะชี้ความสามารถของผู้เรียนและความจำไว้ด้วยกันได้คือ ผู้เรียนจะมีพัฒนาการทั้งด้านความจำและพัฒนาขีดความสามารถ
3. สถานการณ์จำลองจะจูงใจให้ผู้เรียนประกอบกิจกรรมได้นาน
4. ผู้เรียนจะสามารถเลือกตอบสนองต่อสภาวะการณ์ทางสังคมจากสถานการณ์จำลองได้

5. สถานการณ์จำลองจะช่วยปรับความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนให้เข้ากันได้เป็นอย่างดีและเป็นไปตามที่ต้องการ

6. สถานการณ์จำลองจะดึงความสนใจของผู้เรียนไว้ได้ทั้งในการทำแบบฝึกหัดและแม้แต่ในการเรียนเนื้อหาหลายอย่าง

7. สถานการณ์จำลองสามารถที่จะชักจูงผู้เรียนให้เข้าสู่พฤติกรรมที่ต้องการได้

(7) กำหนดชนิดของเครื่องมือ ที่จะนำมาสร้างเป็นส่วนของสถานการณ์จำลอง เช่น ใช้เครื่องมือช่วยสอน หรือสื่ออย่างอื่น ๆ เช่น เกมสถานการณ์จำลอง เป็นต้น

(8) เลือกสื่อหลายๆ อย่างเข้ามาใช้ เลือกเอาสื่อที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดเป็นเครื่องมือพัฒนาสถานการณ์จำลอง

(9) พัฒนาระบบสถานการณ์จำลอง แก้ไขข้อบกพร่องในแต่ละขั้นตอนเพื่อให้สถานการณ์จำลองสมบูรณ์ที่สุด

(10) ทดลองใช้สถานการณ์จำลอง เพื่อหาข้อจำกัดของสถานการณ์จำลองที่สร้างขึ้น อาจทดลองกับคนกลุ่มเล็ก หรือแบบหนึ่งต่อหนึ่งก็ได้ การทดลองอาจจะทำได้ทั้งแบบเปิดและแบบปิด คือให้ผู้รับการทดสอบทำเครื่องหมายในที่ๆ เป็นปัญหา และอาจให้วิธีเปิดอภิปรายกับผู้สร้างโดยตรง

(11) เปลี่ยนแปลงแก้ไขสถานการณ์จำลอง หลังจากการทดลองถ้าหากพบข้อบกพร่องต้องนำกลับมาปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเพื่อให้เหมาะสมและเป็นไปตามที่ต้องการ

(12) ใช้สถานการณ์จำลอง เป็นส่วนหนึ่งของการสอนจริงเพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพ

(13) ปรับปรุงเปลี่ยนแปลง เพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในอนาคต ซึ่งมักจะพบความเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เมื่อเป็นเช่นนี้เราจึงต้องเตรียมปรับปรุงสถานการณ์จำลองให้ทันสมัยอยู่เสมอ

2.4) ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองดังนี้ (สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ, 2546)

(1) **ขั้นเตรียมการ** ผู้สอนเตรียมสถานการณ์จำลองที่จะใช้จัดการเรียนรู้ ซึ่งผู้สอนอาจจะสร้างสถานการณ์ขึ้นเอง หรือเลือกสถานการณ์จำลองที่มีผู้สร้างไว้แล้ว รวมทั้งการเตรียมวัสดุอุปกรณ์ สิ่งจำเป็นต่างๆ และสถานที่ ในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะต้องศึกษาและทำความเข้าใจในสถานการณ์จำลองนั้นและควรจะทำทดลองปฏิบัติด้วยตนเอง เพื่อจะได้ทราบถึงปัญหาอุปสรรคข้อขัดข้องต่างๆ จะได้จัดเตรียมหาทางป้องกันหรือแก้ไขไว้

(2) **ขั้นนำเสนอสถานการณ์จำลองและแนวทางปฏิบัติ** โดยปกติสถานการณ์จำลองส่วนใหญ่จะมีความซับซ้อนพอสมควรการนำเสนอสถานการณ์จำลอง บทบาทและกติกาต่างๆ จำเป็นที่ผู้สอนต้องมีการเตรียมการอย่างละเอียดเตรียมข้อมูลทุกอย่างไว้ให้พร้อม ในการนำเสนอสถานการณ์นั้นๆ ผู้สอนจะต้องเสนอให้เป็นไปตามลำดับขั้นตอน โดยเริ่มด้วยการบอกเหตุผลวัตถุประสงค์ ภาพรวมของสถานการณ์จำลองทั้งหมด แล้วจึงให้ข้อมูลรายละเอียดที่จำเป็น เช่น บทบาท กติกา พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนหรือผู้แสดงซักถามเพื่อความเข้าใจได้

(3) **ขั้นมอบหมายบทบาทให้ผู้เรียน** เมื่อผู้เรียนเข้าใจภาพรวม บทบาท กติกาของสถานการณ์จำลองนั้น ผู้เรียนทุกคนควรได้รับบทบาทในการแสดงซึ่งผู้สอนอาจเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกบทบาท หรือผู้สอนอาจเป็นผู้กำหนดบทบาทให้ผู้เรียนได้ตามความเหมาะสม ซึ่งบางครั้งผู้เรียนบางคนอาจจะได้รับบทบาทที่เหมาะสมกับบุคลิกภาพหรือใกล้เคียงกับชีวิตจริงของตน แต่บางคนอาจจะได้รับบทบาทที่ไม่ตรงกับบุคลิกภาพหรือแตกต่างจากชีวิตจริง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แนวคิดใหม่ๆ ขึ้นมาได้

(4) **ขั้นแสดง** ในขั้นนี้ผู้เรียนที่ร่วมแสดงในสถานการณ์จำลองจะต้องใช้ข้อมูลทั้งหมดที่ให้ไว้ประกอบกับวิจารณ์ญาณของตนเอง เพื่อปฏิบัติหน้าที่หรือแก้ปัญหาตามสถานการณ์นั้นให้ดีที่สุด โดยผู้เรียนจะต้องพิจารณาว่า จะพูดอะไร, จะพูดกับใคร, จะเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบทบาทอย่างไร

สำหรับผู้สอนควรจะทำหน้าที่

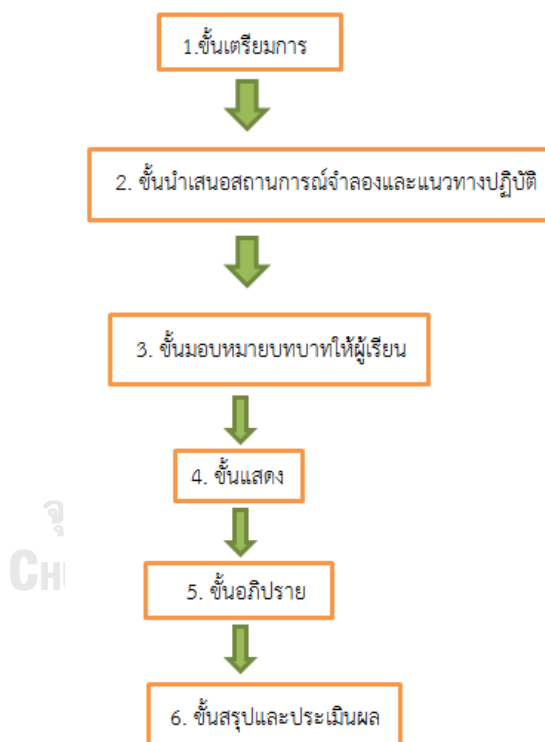
- ควบคุม ติดตามคอยสังเกตพฤติกรรมของผู้แสดงอย่างใกล้ชิด
- จัดบันทึกข้อมูลที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนไว้

- ให้คำปรึกษาหรือตามความจำเป็นช่วยแก้ปัญหาต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้น
- กำหนดว่าจะเริ่มและยุติการแสดงเมื่อไหร่

(5) **ขั้นอภิปราย** เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสถานการณ์จำลองเป็นวิธีการที่มุ่งให้ผู้เรียน มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพความเป็นจริงหรือใกล้เคียงความเป็นจริงที่สถานการณ์จำลองขึ้นมา ดังนั้น หลังจากแสดงแล้วจำเป็นต้องมีการอภิปรายประเด็นการเรียนรู้จากสถานการณ์ในเรื่องนั้นๆ อะไรบ้างเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสถานการณ์นั้น สิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง

(6) **ขั้นสรุปและประเมินผล** ผู้สอนและผู้เรียนสรุปสาระสำคัญและประเมินผลการเรียนรู้

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์ทั้ง 6 ขั้นตอน สรุปได้ดังแผนภูมิ ดังนี้

ภาพที่ 3 ภาพแสดงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลอง

ที่มา : สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2546)

ศุภลักษณ์ ธนาโรจน์ (2560) ได้กล่าวถึงขั้นตอนช่วยเสริมในการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation Based Learning : SBL) มีดังนี้

(1) Safety เพื่อเน้นให้เกิดความปลอดภัยก่อนที่ทำการปฏิบัติจริง เมื่อผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงผู้เรียนจะเริ่มเกิดความมั่นใจในการปฏิบัติอย่างปลอดภัย

(2)Experience เป็นขั้นที่เพิ่มประสบการณ์ในด้านทักษะให้กับผู้เรียน เพื่อไม่ให้เกิดความกลัวหรือความตื่นตกใจ

(3)Practice การฝึกต้องให้ผู้เรียนดึงเอาความรู้ที่ได้เรียนนำมาออกมาใช้จริงในการฝึก

(4)Benefits เมื่อทำการฝึกปฏิบัติจะทำให้เกิดประโยชน์กับผู้เรียนซึ่งจะได้ประสบการณ์ในการฝึกฝนเรียนรู้จริง ซึ่งเน้นในเรื่องของความปลอดภัย

จากการวิเคราะห์โดยผู้วิจัยได้ศึกษาขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองควบคู่ใช้ร่วมกันของ สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2546) และศุภลักษณ์ ธนาโรจน์ (2560) ทำให้ได้ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ สิ่งที่เสริมในขั้นนี้ ความปลอดภัย (Safety)
2. ขั้นนำเสนอสถานการณ์จำลองและแนวทางปฏิบัติ สิ่งที่เสริมในขั้นนี้ ความปลอดภัย (Safety)
3. ขั้นมอบหมายบทบาทให้ผู้เรียน สิ่งที่เสริมในขั้นนี้ ความปลอดภัย (Safety)
4. ขั้นสาธิตการปฏิบัติ สิ่งที่เสริมในขั้นนี้ ความปลอดภัย (Safety) การจัดการประสบการณ์ (Experience), การปฏิบัติ (Practice)
5. ขั้นอภิปราย สิ่งที่เสริมในขั้นนี้ ความปลอดภัย (Safety)
6. ขั้นสรุปและประเมินผล สิ่งที่เสริมในขั้นนี้ ความปลอดภัย (Safety), สิ่งที่ได้รับ (Benefits)

จากขั้นตอนที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ดังที่กล่าวมาข้างต้น เห็นว่าขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองสามารถนำขั้นตอนช่วยเสริมในการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation Based Learning : SBL) มาเสริมในแต่ละขั้นตอนเพื่อให้มีความสมบูรณ์ในการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้อย่างสมบูรณ์ ดังนี้

1. ความปลอดภัย (Safety) เพื่อเน้นให้เกิดความปลอดภัยก่อนที่ทำการปฏิบัติจริง ซึ่งในขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองทั้ง 6 ขั้นตอนควรมีในเรื่องของความปลอดภัย เพื่อให้การปฏิบัติได้อย่างปลอดภัย
2. การจัดการประสบการณ์ (Experience) เสริมในขั้นที่ 4 ขั้นแสดง เพราะการจัดการประสบการณ์ (Experience) เป็นขั้นที่เพิ่มประสบการณ์ในด้านทักษะให้กับผู้เรียน เพื่อไม่ให้เกิดความกลัวหรือความตื่นตกใจ เพราะในขั้นแสดงจะเป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนร่วมกิจกรรมในสถานการณ์จำลองอย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งจะมีการแก้ปัญหาที่สถานการณ์ที่ได้พบนั้นได้ดีที่สุด ซึ่งเมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์โดยมีวิจารณญาณหรือรู้ในสิ่งที่ควรปฏิบัติจะทำให้เกิดทักษะที่ถูกต้อง และจะไม่มี ความกลัวเกิดขึ้นในการฝึกปฏิบัติ

3. การปฏิบัติ (Practice) เป็นการฝึกต้องให้ผู้เรียนดึงเอาความรู้ที่ได้เรียนนำออกมาใช้จริงในการฝึก ซึ่งขั้นที่ 4 ขั้นแสดงจะเป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนร่วมกิจกรรมในสถานการณ์จำลองอย่างมี วิจารณ์ญาณ ซึ่งจะมีการแก้ปัญหาที่สถานการณ์ที่ได้ออก จึงมีความเกี่ยวข้องกัน

4. ประโยชน์ (Benefits) เป็นขั้นที่ทำการฝึกปฏิบัติจะทำให้เกิดประโยชน์กับผู้เรียน ซึ่งจะได้ประสบการณ์ในการฝึกฝนเรียนรู้จริง ซึ่งเน้นในเรื่องของความปลอดภัย เพราะขั้นที่ 6 ขั้นสรุป และประเมินผลเป็นการสรุปถึงการได้รับประโยชน์ในการเรียนรู้จากการปฏิบัติและสามารถบอกได้อีก ด้วยว่าจากการปฏิบัติดังกล่าวเกิดผลดีในด้านใดบ้างจึงมีความเกี่ยวข้องกัน

2.5 ประโยชน์ของการใช้สถานการณ์จำลอง

ทิสนา แชนมณี (2552) ได้นำเสนอประโยชน์ของสถานการณ์จำลองไว้ ดังนี้

1. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องที่มีความสัมพันธ์ซับซ้อนได้ อย่างเข้าใจเกิดความเข้าใจเนื่องจากได้มีประสบการณ์ที่เห็นประจักษ์ชัดด้วยตนเอง
2. เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ สูงมาก ผู้เรียนได้เรียนอย่าง สนุกสนาน การเรียนรู้มีความหมายต่อตัวผู้เรียน
3. เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกทักษะกระบวนการต่างๆ จำนวนมาก เช่นกระบวนการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น กระบวนการสื่อสาร กระบวนการตัดสินใจ กระบวนการ แก้ปัญหาและกระบวนการคิด เป็นต้น นับเป็นวิธีเรียนที่ได้ความรู้แบบคงทน
4. เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพมากสำหรับผู้เรียนที่มีแรงจูงใจต่ำ
5. ทำให้เข้าใจสถานการณ์จริงได้ก่อนปฏิบัติจริง
6. ช่วยนำสถานการณ์ที่มีข้อจำกัดในการปฏิบัติจริงมาฝึกได้ก่อนใช้ทักษะ ขั้นสูงในสถานการณ์จริงต่อไป

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช (2552) ได้กล่าวว่า ประโยชน์ของวิธีสอนโดยใช้ สถานการณ์จำลองว่ามีคุณค่าต่อตัวผู้เรียนหลายประการ ดังนี้

1. ได้รับความรู้ ขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนสถานการณ์ จำลองนั้นผู้เรียนจะเรียนรู้ในเนื้อหาสาระจากบทเรียนนั้นๆ ไปด้วย ทำให้เกิดมโนคติในเนื้อหาวิชานั้น
2. ได้พัฒนากระบวนการทางความคิดโดยเฉพาะการแก้ปัญหา และการ ตัดสินใจสถานการณ์จำลองมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เรียนรู้ เกี่ยวกับการแก้ปัญหาที่ตนเผชิญ อยู่รวมทั้งการฝึกทักษะของการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล กิจกรรมข้อนี้ผู้สอนจะช่วยให้พัฒนาผู้เรียนด้วย การชี้แนะและคอยกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นของตนอย่างเต็มที่

3. เข้าใจโครงสร้าง ระบบของสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองเพราะสถานการณ์จำลองหรือที่จัดเป็นเกมจำลองสถานการณ์บางบทได้จำลองสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคมมาไว้ในห้องเรียน สภาพการณ์ดังกล่าวได้สะท้อนให้เห็นถึงโครงสร้าง และระบบสังคมไว้ด้วย นอกเหนือจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น สิ่งนี้เองที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ไปด้วยในตัว

4. ฝึกฝนการอยู่ร่วมกับผู้อื่น เช่น การร่วมมือกับกลุ่ม การยอมรับมติของกลุ่ม การแข่งขัน การติดต่อ การสื่อความคิด การประสานงานกับผู้อื่น รวมทั้งเข้าใจกฎเกณฑ์ เงื่อนไขของสังคม ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

5. ได้ฝึกฝนการเผชิญหน้ากับเหตุการณ์การฝึกฝนเช่นนี้จะทำให้ผู้เรียนเป็นคนใจเย็น มีเหตุผล และมีสติเมื่อเผชิญกับสภาพการณ์หรือเหตุการณ์ต่างๆ

6. ได้ พัฒนาทัศนคติและค่านิยมของตนเองจากการเรียนการสอน โดยใช้สถานการณ์จำลองหรือเกมจำลองสถานการณ์จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจตนเองมากขึ้น เมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่จำลองมา

7. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม กิจกรรมส่วนใหญ่ในการสอน โดยใช้สถานการณ์จำลองหรือเกมจำลองสถานการณ์นั้น ผู้เรียนจะเป็นผู้ดำเนินการเอง ผู้สอนจะเป็นผู้แนะนำช่วยเหลือ การสอนด้วยวิธีการดังกล่าวเหมาะสมกับผู้เรียนมาก เพราะเป็นการจัดสภาพการเรียนการสอนให้กับผู้เรียนโดยการเสนอประสบการณ์ตรง คือสภาพการเรียนการสอนที่มีสภาพคล้ายความเป็นจริงมากที่สุด ทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้น กระฉับกระเฉง และมีความสนใจในการเรียนอย่างมาก

ประโยชน์จากการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation Based Learning : SBL) (วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุพรรณบุรี, 2557)

1. เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องที่มีความสัมพันธ์ซับซ้อนได้อย่างเข้าใจ เกิดความเข้าใจ เพราะได้รับประสบการณ์ตรงจากการเรียน

2. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้สูงมาก เรียนอย่างสนุกสนาน

3. ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกทักษะกระบวนการต่างๆหลากหลาย เช่น กระบวนการคิด การแก้ปัญหา การตัดสินใจ การสื่อสาร การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เป็นต้น

ตารางที่ 8 ตารางการวิเคราะห์ประโยชน์ของการใช้สถานการณ์จำลอง

ผู้กล่าว	ประโยชน์ของการใช้สถานการณ์จำลอง
<p>ทีศนา แชมมณี (2552)</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องที่มีความสัมพันธ์ซับซ้อนได้อย่างเข้าใจ 2. เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ 3. เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกทักษะกระบวนการต่างๆ 4. เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพมากสำหรับผู้เรียนที่มีแรงจูงใจต่ำ 5. ทำให้เข้าใจสถานการณ์จริงได้ก่อนปฏิบัติจริง 6. ช่วยนำสถานการณ์ที่มีข้อจำกัดในการปฏิบัติจริงมาฝึกได้ก่อน
<p>มหาวิทยาลัยสุโขทัย- ธรรมราช (2552)</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ได้รับความรู้ ขณะที่ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอน 2. ได้พัฒนากระบวนการทางความคิดโดยเฉพาะการแก้ปัญหา และการตัดสินใจ 3. เข้าใจโครงสร้าง ระบบของสังคม เพราะจัดเป็นเกมจำลองสถานการณ์ บางบทได้จำลองสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคม 4. ฝึกฝนการอยู่ร่วมกับผู้อื่น เช่น การร่วมมือกับกลุ่ม 5. ได้ฝึกฝนการเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ 6. ได้พัฒนาทัศนคติและค่านิยมของตนเองจากการเรียนการสอน 7. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม การเรียนการสอนให้กับผู้เรียนโดยการเสนอประสบการณ์ตรง
<p>วิทยาลัยพยาบาลบรม ราชชนนี สุพรรณบุรี (2557)</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องที่มีความสัมพันธ์ซับซ้อนได้อย่างเข้าใจ เกิดความเข้าใจ เพราะได้รับประสบการณ์ตรงจากการเรียน, 2. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้สูงมาก เรียนอย่างสนุกสนาน, 3. ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกทักษะกระบวนการต่างๆหลากหลาย เช่น กระบวนการคิด การแก้ปัญหา เป็นต้น

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ออกมาเป็นตารางที่ 8 ตารางประโยชน์ของการใช้สถานการณ์จำลอง วิเคราะห์มาดังนี้ 1. เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องที่มีความสัมพันธ์ซับซ้อนได้อย่างเข้าใจ, 2. เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้, 3. เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกทักษะกระบวนการต่างๆ เช่น กระบวนการทางความคิดโดยเฉพาะการแก้ปัญหา และการตัดสินใจ, 4. เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพมากสำหรับผู้เรียนที่มีแรงจูงใจต่ำ, 5. ทำให้เข้าใจสถานการณ์จริงได้ก่อน

ปฏิบัติจริง, 6. ช่วยนำสถานการณ์ที่มีข้อจำกัดในการปฏิบัติจริงมาฝึกได้ก่อน, 7. ฝึกฝนการอยู่ร่วมกับผู้อื่น เช่น การร่วมมือกับกลุ่ม, 8. ได้ฝึกฝนการเผชิญหน้ากับเหตุการณ์, 9. ได้พัฒนาทัศนคติและค่านิยมของตนเองจากการเรียนการสอน, 10. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม การเรียนการสอนให้กับผู้เรียนโดยการเสนอประสบการณ์ตรง และ 11. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้สูงมาก เรียนอย่างสนุกสนาน ล้วนเป็นประโยชน์ที่ได้จากการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลอง

2.6) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้สถานการณ์จำลอง

ตารางที่ 9 สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้สถานการณ์จำลอง

ลำดับ	ชื่อเรื่องงานวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	สถิติที่ใช้ในการวิจัย	ข้อค้นพบจากงานวิจัย
1	ผลของการใช้สถานการณ์จำลองต่อความมั่นใจในความสามารถของตนเองในการดูแลและการช่วยฟื้นคืนชีพขั้นสูงสำหรับผู้ป่วยวิกฤติ-ฉุกเฉินของนักศึกษาพยาบาล	นักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 4 จำนวน 70 คน	แบบสอบถาม ความมั่นใจใน ความสามารถ ของตนเอง	ความถี่, ร้อยละ, ค่าเฉลี่ย, ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน , สถิติการทดสอบ ค่า “ที” (t-test)	-การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองก่อนฝึกปฏิบัติการดูแลผู้ป่วยเพื่อช่วยให้นักศึกษาเกิดความมั่นใจในการฝึกปฏิบัติงาน
2	ผลของการใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อความสามารถในการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเสียบราษฎร์บำรุง เขตบางซื่อ กรุงเทพฯ (สุขสม สิวะอมรัตน์, 2552)	นักเรียนชั้น ป. 5 ที่มีความ สามารถ ในการทำงาน กลุ่มไม่ เหมาะสม จำนวน 38 คน	- โปรแกรม การใช้ สถานการณ์ จำลอง - แบบทดสอบ ความ สามารถใน การทำงาน กลุ่ม	ค่าเฉลี่ย, ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน , สถิติการทดสอบ ค่า “ที” (t-test) และ ค่า KR-20 (Kuder Richardson – 20)	-การใช้สถานการณ์จำลองทำให้นักเรียนมีความสามารถในการทำงานกลุ่ม

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ลำดับ	ชื่อเรื่องงานวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	สถิติที่ใช้ในการวิจัย	ข้อค้นพบจากงานวิจัย
3	พฤติกรรมกรการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการใช้สถานการณ์จำลอง (อรกช อุดมสาลี, 2555)	นักเรียนที่ศึกษาในชั้นอนุบาลปีที่ 1 การศึกษา 2554 โรงเรียนทัศนารมย์อนุสรณ์	-แผนการจัดประสบการณ์ การใช้ สถานการณ์จำลอง -แบบวัดพฤติกรรมกรการแก้ปัญหา	ค่าเฉลี่ย, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน, สถิติการทดสอบค่า “ที” (t-test)	-การแก้ปัญหาของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นได้และแก้ปัญหาเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น -เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมในการแก้ปัญหาสูงขึ้นและมีอิสระในการคิด

จากตารางที่ 9 สรุปรงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้สถานการณ์จำลอง พบว่า ภาพรวมของสรุปรงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้สถานการณ์จำลอง จะเน้นแก้ปัญหาจากการได้ลงมือปฏิบัติทั้งการปฏิบัติอย่างถูกวิธีของตนและการปฏิบัติเป็นรูปแบบกลุ่ม

3. ความปลอดภัยทางการกีฬาและพลศึกษา

3.1) ความหมายของความปลอดภัย

ชัยยุทธ์ ขวลิตนิธิกุล (2534) กล่าวว่า “ความปลอดภัยในการทำงานที่ใช้ในประเทศไทยมีความหมายตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า Occupational Safety and Health คือหมายรวมถึงความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงานของผู้ประกอบอาชีพทั้งหลาย”

Philip (อ้างถึงใน พันธ์น สมแสน, 2539) กล่าวว่า “ความปลอดภัย หมายถึงการรู้จักวิธีหรือมีทักษะที่จะหลีกเลี่ยงอุบัติเหตุหรือเชื้อโรค”

วิฑูรย์ สิมะโชคดี และวีระพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์ (2543) กล่าวว่า “ความปลอดภัย หมายถึงการปราศจากสภาพการณ์ซึ่งมีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดการบาดเจ็บต่อบุคคล หรือความเสียหายต่อทรัพย์สิน หรือวัสดุ หรือการกระทบกระเทือนต่อขีดความสามารถในการปฏิบัติภารกิจของบุคคล รวมถึงการปราศจากอันตรายที่มีโอกาสจะเกิดขึ้นด้วย ”

สรุปรความหมายของความปลอดภัยได้ว่า ความปลอดภัย หมายถึง สภาวะที่ปราศจากสิ่งที่จะทำให้เกิดการบาดเจ็บต่อบุคคล หรือความเสียหายทั้งในเรื่อง ความเสียหายต่อทรัพย์สิน ความเสียหายต่อวัสดุ แม้กระทั่งตัวบุคคลอีกด้วย รวมถึงการรู้จักวิธีป้องกันและหลีกเลี่ยงอุบัติเหตุ และสิ่งทำให้เกิดอันตราย ซึ่งถ้ารู้จักความหมายหรือรู้วิธีการป้องกันแล้วจะทำให้ลดความเสี่ยงที่จะทำให้เกิด

การบาดเจ็บและลดการเกิดอุบัติเหตุต่างๆได้ ใช้ชีวิตอย่างไม่ประมาท และเสริมให้บุคคลอยู่อย่างมีความสุข

3.2) การป้องกันการบาดเจ็บโปรแกรมพลศึกษาและการกีฬาในโรงเรียน (Posner, 2000)

ในวิทยาลัยของอเมริกันที่เกี่ยวข้องกับเวชศาสตร์ทางการกีฬา ได้กล่าวว่า ครึ่งหนึ่งจากการบาดเจ็บทั้งหมด ในของเด็กและวัยรุ่นในขณะที่เล่นกีฬา ต้องจัดแนวโน้มในการป้องกัน การป้องกันการบาดเจ็บ ควรเป็นสิ่งสำคัญในโปรแกรมพลศึกษาและการกีฬาในโรงเรียน การป้องกันการบาดเจ็บ ควรจะมีการป้องกันที่ดีเพราะถือเป็นสิ่งที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการทำกิจกรรมการแข่งขันได้ การป้องกันการบาดเจ็บเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญ การป้องกันการบาดเจ็บควรรวมอยู่ในกิจกรรมของโรงเรียน ที่ต้องสอนให้ผู้เรียนมีความรู้มากกว่าการในห้องเรียน ซึ่งจะรวมถึงโปรแกรมลดน้ำหนักหรือการออกกำลังกาย (เช่น หลังเลิกเรียน มีการสอนเต้นแอโรบิค) ส่วนใหญ่ระดับที่เกิดการบาดเจ็บที่รุนแรงที่สุดคือการเล่นกีฬาในระดับชั้นมัธยม ทุกกีฬาควรมีการป้องกันการบาดเจ็บเป็นสิ่งที่ต้องให้ความสำคัญอย่างยิ่ง

ในเรื่องของการป้องกันการบาดเจ็บยังเป็นเพียงเรื่องที่ยังคงรู้กันเพียงเล็กน้อยที่จะเกิดขึ้นในชั่วโมงเรียนพลศึกษา มีหลายเหตุผลที่อธิบายได้ว่าทำไมการบาดเจ็บเหล่านี้จึงมีแนวโน้มที่มีความรุนแรงน้อยลงกว่าที่เกิดขึ้นในระหว่างกิจกรรมที่คล้ายกับโปรแกรมกีฬาระหว่างโรงเรียน :

- ระดับของการฝึกและการแข่งขันจะรุนแรงมากขึ้นในทางกีฬาระดับที่สูงกว่าการเรียนวิชาพลศึกษาในโรงเรียน
- ความกดดันในการเข้าร่วมในกิจกรรมทางกายเมื่อได้รับการบาดเจ็บหรือการเจ็บป่วย จะพบน้อยในชั่วโมงวิชาพลศึกษา แต่ถ้าความรุนแรงมากกว่าจะพบในการแข่งขันที่ระดับสูงกว่าหรือการฝึกของนักกีฬา
- การบาดเจ็บจากการออกกำลังกายในชั้นเรียนพลศึกษา ได้รับการยอมรับจากผู้ปกครองและผู้บริหารโรงเรียนน้อยกว่ากีฬาที่ระดับสูงหรือการฝึกของนักกีฬา แต่วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่จำเป็น เพราะถือว่าการให้การศึกษา ในขณะที่การเล่นกีฬาเป็นไปโดยความสมัครใจ

ในหลายๆโรงเรียนในวิชาพลศึกษาอาจจะเหมาะที่ต้องมีผู้ที่คอยแนะนำและป้องกันการบาดเจ็บซึ่งต้องมีความเข้าใจในโปรแกรมพลศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูผู้สอนในวิชาพลศึกษาให้ความสำคัญกับ :

- (1) ก่อนการเริ่มกิจกรรม ต้องมีการยืดเหยียดกล้ามเนื้อ
- (2) อุปกรณ์ป้องกัน
- (3) หลักการกลับมาเล่นอีกครั้ง
- (4) การเตรียมพร้อมในกรณีฉุกเฉิน

กลุ่มชาวอเมริกันทางด้านสุขภาพ พลศึกษา นันทนาการ ถูกพัฒนาให้เป็นมาตรฐาน เพื่อการศึกษาทางพลศึกษา ซึ่งรวมถึงความสามารถที่เหมาะสมในการพัฒนา โดยดูจากระดับชั้นและเกณฑ์มาตรฐานตัวอย่างเพื่อสำหรับการประเมินว่าความสามารถเหล่านี้ให้เห็นถึงความสำเร็จในทางพลศึกษา มาตรฐานดังกล่าวมีความสำคัญเพื่อให้แน่ใจว่ากิจกรรมในชั้นเรียนพลศึกษายังคงอยู่ภายใต้ขีดจำกัดที่นักเรียนโดนส่วนใหญ่จะสามารถปฏิบัติได้ โดยไม่มีความเสี่ยงในการบาดเจ็บ

3.3) หลักการสร้างความปลอดภัยในการออกกำลังกายและเล่นกีฬา

นักกีฬาที่เล่นเพื่อสุขภาพหรือเพื่อการแข่งขัน ต่างก็หวังจะมีผลเพื่อเพิ่มสมรรถภาพด้วยกันทั้งสิ้น แต่ผลที่ได้มิได้เป็นไปตามที่คาดหวังเสมอไป และในบางครั้งสุขภาพโดยทั่วไปกลับเลวลงไปอีกทั้ง ๆ ที่ได้ฝึกซ้อมอย่างมากและคิดว่าถูกวิธีแล้วที่เป็นเช่นนี้ เนื่องจากมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพหรือการฝึกซ้อมกีฬา (ศิริลักษณ์ จันทรวงศ์, 2550) ได้เสนอหลักพิจารณาเพื่อสร้างความปลอดภัยในการออกกำลังกายและเล่นกีฬาที่สำคัญไว้ดังนี้

(1) การรู้จักประมาณตน สภาพร่างกายและความเหมาะสมกับกีฬานั้นต่าง ๆ ของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ต้องเหมาะสมกับสภาพร่างกายของแต่ละบุคคล มีข้อสังเกตที่สำคัญว่าการฝึกซ้อมหนักเกินไปหรือไม่ ให้สังเกตด้วยตนเองจากความเหนื่อย หากยังออกกำลังกายต่อไปได้โดยไม่เหนื่อยเพิ่มขึ้นและเมื่อพักแล้วไม่เกิน 10 นาที ก็รู้สึกเหนื่อยน้อยแม้จะมีความอ่อนเพลียอยู่บ้างแต่พอวันรุ่งขึ้นก็หาย กลับสดชื่นเหมือนเดิมหรือ มากกว่าเดิม แสดงว่าการฝึกซ้อมหรือออกกำลังกายนั้นไม่หนักเกินไป

(2) การแต่งกาย กีฬาแต่ละชนิดต่างก็มีแบบของเครื่องแต่งกายที่ต่างกัน ในด้านการเคลื่อนไหว เครื่องแต่งกายที่เหมาะสม รัดกุม ย่อมทำให้การเคลื่อนไหวมีประสิทธิภาพดีกว่าและยังช่วยป้องกันอันตรายได้อีกด้วย

(3) การกำหนดเวลาฝึกซ้อม ควรเป็นเวลาที่เหมาะสมและควรเป็นเวลาเดียวกันทุกวัน เพราะมีผลต่อการปรับตัวของร่างกาย อย่างไรก็ตามหากฝึกซ้อมเพื่อการแข่งขันให้คำนึงถึงเวลาที่ใช้ในการแข่งขันจริงด้วย

(4) การรับประทานอาหาร ในเวลาอิมจัดซึ่งทำให้ปวดขยายตัวได้ไม่ดี เป็นผลเสียต่อการออกกำลังกาย การได้รับอาหารและสารอาหารอย่างเพียงพอเป็นสิ่งสำคัญในการป้องกัน การบาดเจ็บ เพราะการชดเชยพลังงานจากสารอาหารและน้ำให้ร่างกายทันทีภายหลังการฝึกซ้อมหนักของนักกีฬาจะช่วยให้อุณหภูมิร่างกายฟื้นตัวได้เร็วขึ้น

(5) การดื่มน้ำ การที่ร่างกายสูญเสียน้ำไปมาก จะทำให้สมรรถภาพลดต่ำลง และถ้าเสียมากต่อไปก็จะเป็นอันตรายต่อร่างกายดังนั้นการให้น้ำชดเชยส่วนที่ขาดไปทำให้สมรรถภาพเพิ่มขึ้นได้

(6) การพักผ่อน หลังจากการฝึกซ้อมและออกกำลังกาย ร่างกายจะเสียพลังงานสำรองไปมาก จึงจำเป็นต้องมีการชดเชย รวมทั้งซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอและเสริมสร้างให้แข็งแรง ยิ่งขึ้นกระบวนการเหล่านี้จะเกิดขึ้นในระหว่างพักผ่อน หลังการฝึกซ้อม

3.3.1) การป้องกันการบาดเจ็บทางการกีฬาที่มาจากตัวผู้เล่น (พวงเพ็ชร เหมือนสน, 2555)

ผู้เล่นกีฬาสามารถป้องกันการบาดเจ็บทางการกีฬาได้โดยการปฏิบัติดังนี้

1. การตรวจร่างกาย (Physical Examination) เพื่อหาความผิดปกติของโครงสร้างของร่างกาย ซึ่งมักจะมาก่อนให้เกิดความผิดปกติหรือเกิดอาการอะไรเลยในชีวิตประจำวัน เช่น เท้าแบน ข้อเท้าเอียง ขาโก่ง หลังคด หน้าอกแฟบ และขาสั้นยาวไม่เท่ากัน เป็นต้น แต่ถ้าไปเล่นกีฬามาก ๆ หรือฝึกอย่างหนักจะทำให้เกิดการบาดเจ็บได้ การตรวจร่างกายก่อนการเล่นกีฬาหรือก่อนเข้าร่วมการแข่งขันจึงเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดการบาดเจ็บที่รุนแรงหรือเรื้อรังให้กับนักกีฬาได้

2. โปรแกรมการฝึก (Training Program) นักกีฬาจะต้องฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอตลอดทั้งปี ผู้เล่นกีฬาจะต้องได้รับการฝึกขั้นพื้นฐาน เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ของร่างกายก่อน ในนักกีฬาที่ซ้อมน้อยเกินไปหรืออ่อนซ้อมแล้วลงทำการแข่งขัน โดยเฉพาะกีฬาปะทะ เช่น บาสเกตบอล ฟุตบอล มวยสากล เป็นต้น จะทำให้เกิดการบาดเจ็บที่รุนแรงได้ เพราะความไม่สมบูรณ์ของร่างกาย

3. การฝึกทักษะการเล่นกีฬา (Sport – Skills Training) นักกีฬาส่วนใหญ่ที่ได้รับบาดเจ็บ มีสาเหตุจากการไม่เข้าใจหรือไม่รู้วิธีที่ถูกต้อง เกี่ยวกับการเล่นกีฬาประเภทนั้น ๆ เช่น บางทีเล่นซอฟท์บอลใช้หัวพุ่งเข้าเบส หรือบาสเกตบอล ให้อ้อมมากกว่าเท้าและมือ ซึ่งอาจทำให้เกิดการกระแทกที่ศีรษะ คอ ฟัน จนได้รับบาดเจ็บหรือนักเทนนิสเจ็บที่ข้อศอกบ่อย ๆ อาจเป็นเพราะใช้เทคนิคการเล่นที่ผิด นักกีฬาจะต้องหาวิธีการป้องกันไม่ให้เกิดการบาดเจ็บในกรณีนี้ ด้วยการศึกษาริธีหรือเทคนิคการเล่นที่ถูกต้องและปลอดภัย จะช่วยลดการบาดเจ็บได้มาก

4. การสร้างจิตสำนึกเรื่องความปลอดภัย (Safety Awareness) ผู้ฝึกสอนกีฬาหรือครูพลศึกษาเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับนักกีฬามากที่สุด ควรปลูกฝังเรื่อง ความปลอดภัยในการเล่นกีฬา โดยให้ความรู้ควบคู่กับทักษะการเล่นกีฬานิตต่าง ๆ ที่เสี่ยงต่ออุบัติเหตุร้ายแรง การสร้างจิตสำนึกในเรื่องความปลอดภัยในการเล่นกีฬาจึงช่วยลดการบาดเจ็บตั้งแต่เล็กน้อยจนถึงพิการและเสียชีวิตได้

5. การอบอุ่นร่างกาย (Warm Up) การอบอุ่นร่างกายในทางพลศึกษา หมายถึง วิธีการออกกำลังกายขั้นต้นด้วยตนเอง เช่น การวิ่ง การกระโดด มากกว่าจะเน้นการอบอุ่นร่างกายโดยใช้อุปกรณ์หรือคนอื่นมาช่วย การอบอุ่นร่างกายมีความสำคัญมาก เพราะเป็นการป้องกันความตึงเครียดและการฉีกขาดของกล้ามเนื้อซึ่งอาจเกิดขึ้นได้

ด้วยเหตุผลเหล่านี้จึงมีผลทำให้นักกีฬาที่มีการอบอุ่นร่างกายอย่างเพียงพอ มีสมรรถภาพในการทำงานดีขึ้น การอบอุ่นร่างกายขึ้นอยู่กับระยะเวลา ระยะทาง ความหนัก อุณหภูมิแวดล้อมและเครื่องแต่งกายที่สวมใส่ ดังนั้นเวลาของการอบอุ่นร่างกายจึงควรอยู่ในระหว่าง 15 – 30 นาที (ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความแตกต่างของบุคคลและอายุ) นอกจากนี้การอบอุ่นร่างกายยังมีผลต่อทางด้านจิตวิทยา เพราะทำให้นักกีฬามีความพร้อมทางด้านจิตใจอีกด้วย ผลของการอบอุ่นร่างกายและการแข่งขันอยู่ใกล้เคียงกันเพียงไรก็ยิ่งจะได้ผลดี

การป้องกันการบาดเจ็บทางการกีฬาที่มาจากสิ่งแวดล้อมภายนอก (พวงเพ็ชร เหมือนสน, 2555)

นอกจากตัวผู้เล่นเองที่จะทำให้เกิดการบาดเจ็บทางการกีฬาแล้ว สิ่งแวดล้อมภายนอกอื่น ๆ ยังสามารถช่วยป้องกันการบาดเจ็บทางการกีฬาได้ ดังนี้

1. เครื่องแต่งกาย โดยทั่วไปเครื่องแต่งกายของนักกีฬาแต่ละชนิดจะถูกออกแบบให้เหมาะสมกับการเล่นกีฬานั้น ๆ เพื่อช่วยป้องกันและลดอัตราการบาดเจ็บที่อาจเกิดขึ้นได้ ดังนี้

1.1 ชุดกีฬา

ชุดกีฬาเป็นอุปกรณ์ที่สำคัญรองจากรองเท้าและถูกออกแบบให้เหมาะสมกับกีฬาแต่ละชนิด แม้แต่กีฬาชนิดเดียวกัน ตำแหน่งของผู้เล่นกีฬาทำให้ชุดกีฬาต่างกัน เช่น ฟุตบอล ตำแหน่งผู้รักษาประตูจะสวมเสื้อแขนยาวและถุงมือเพื่อป้องกันการบาดเจ็บจากการล้ม ส่วนผู้เล่นตำแหน่งอื่น ๆ จะใส่เสื้อแขนสั้น

1.2 รองเท้า

รองเท้าสำหรับผู้เล่นกีฬาถือว่าเป็นหัวใจของเครื่องแต่งกาย เพราะมีความจำเป็นมากในการรองรับน้ำหนักทั้งตัวของผู้เล่นกีฬา เพื่อให้เคลื่อนไหวไปในทิศทางที่ต้องการได้อย่างรวดเร็ว คล่องตัว และไม่ลื่นล้มจนเกิดอุบัติเหตุแขน ขาหัก รองเท้าแต่ละแบบก็เหมาะสมกับลักษณะของกีฬาแต่ละชนิด

2. การใส่เครื่องป้องกัน

การใส่เครื่องป้องกันสำหรับกีฬาบางชนิดเป็นสิ่งจำเป็นมาก เช่น การสวมหมวกสำหรับนักจักรยาน การใส่สนับแข้งสำหรับนักฟุตบอล รวมทั้งการใส่หน้ากากสำหรับนักกีฬา เบสบอล เป็นต้น ล้วนแต่เป็นเครื่องป้องกันการบาดเจ็บทั้งสิ้น เครื่องป้องกันการบาดเจ็บแต่ละชนิดกีฬาจะมีรูปแบบแตกต่างกันไปตามลักษณะของชนิดกีฬา

3. สนามกีฬา

ถ้าสนามแข่งที่ไม่เหมาะสม เกิดอุบัติเหตุได้ง่ายอีกด้วย เช่น นักฟุตบอลทีมชาติถ้าต้องวิ่งเลี้ยงบอลในสนามขรุขระไม่เรียบก็อาจเกิดหกล้ม ข้อเท้าแพลง นอกจากนี้อุบัติเหตุอาจเกิด

จากสิ่งกีดขวางรอบ ๆ สนาม เช่น ป้ายโฆษณาหรือเสา ประตู ซึ่งนักกีฬาอาจเสียหลักวิ่งชนจนเกิดการบาดเจ็บได้

4. อุปกรณ์กีฬา แบ่งได้เป็น 2 ชนิด ดังนี้

4.1 อุปกรณ์กีฬากลาง ซึ่งจะเป็นของส่วนกลางที่ครูฝึกหรือเจ้าหน้าที่จัดเตรียมไว้ให้ ในกีฬาบาสเกตบอล ฟุตบอล แฮนด์บอล เป็นต้น ต้องมีลูกบอลขนาดมาตรฐาน อุปกรณ์ทุกชิ้นให้อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ พร้อมทั้งจะใช้ฝึกซ้อมหรือแข่งขันได้ตลอดเวลา

4.2 อุปกรณ์กีฬาประจำตัว ซึ่งนักกีฬาทุกคนควรมีไว้เป็นของตนเอง มีหลายชนิด เช่น ไม้แร็กเกต ไม้ฮอกกี้ คันธนูพร้อมลูกธนู

5. สภาพดินฟ้าอากาศ

สภาพอากาศ ผลของความร้อนจากการเผาผลาญสารอาหารในร่างกาย เพื่อให้พลังงานแก่กล้ามเนื้อ

6. ผู้ฝึกสอนกีฬา

ผู้ฝึกสอนกีฬาหรือที่เรียกว่าโค้ชรวมถึงครูพลศึกษา ต้องสอนให้นักกีฬามีจิตสำนึกเรื่อง ความปลอดภัยในการเล่นกีฬาเป็นประการแรกก่อน

7. ผู้ตัดสินกีฬา

ผู้ตัดสินกีฬาจะเป็นผู้ที่มีบทบาทในการแข่งขันกีฬา และเป็นผู้ที่สามารถช่วยลดการบาดเจ็บทางการกีฬาได้มาก

8. กองเชียร์กีฬาและผู้ดู

ทั้งกองเชียร์และผู้ดูกีฬาต้องเข้าใจกติกาการแข่งขัน ข้อปฏิบัติสำหรับผู้ดูกีฬาต้องไม่ ยั่วยุหรือสร้างปัญหาขัดแย้งขึ้น เพื่อทำลายสมาธิผู้แข่งขันฝ่ายตรงข้าม ส่วนการให้กำลังใจด้วย เสียงเชียร์ เงินรางวัล เพื่อเป็นสิ่งเร้าใจ ซึ่งกระตุ้นให้นักกีฬามีความตื่นตัว

9. กฎ กติกา การแข่งขัน

การออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬาทุกชนิด ต้องมีกฎ กติกาของการเล่นหรือการแข่งขัน ถ้าผู้เล่นไม่รู้กฎ กติกา จะทำให้เกิดอุบัติเหตุจากการเล่นกีฬาได้ง่าย ดังนั้นผู้เล่นกีฬาทุกคนต้องศึกษากฎ กติกาอย่างละเอียด และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด กีฬาแต่ละชนิดจะมีการเปลี่ยนแปลงกฎ กติกาอยู่เสมอ เพื่อช่วยลดการบาดเจ็บให้กับผู้เล่นกีฬาชนิดนั้น ๆ โดยสรุป (พวงเพ็ชร เหมือนสน, 2555)

การป้องกันการบาดเจ็บทางการกีฬา สามารถป้องกันได้จากตัวผู้เล่นกีฬาเองและจากสิ่งแวดล้อมภายนอก สำหรับจากตัวผู้เล่นกีฬานั้นสามารถป้องกันได้จากการตรวจร่างกาย การตรวจสอบสมรรถภาพทางกาย โปรแกรมการฝึกซ้อมของนักกีฬา การฝึกทักษะที่ถูกต้องการสร้างจิตสำนึกในเรื่องความปลอดภัย รวมทั้งการอบอุ่นร่างกาย การยืดเหยียดกล้ามเนื้อ การคลายอุ่น และ

การฝึกสมาธิ ส่วนการป้องกันจากสิ่งแวดล้อมภายนอกจะป้องกันได้จากการเลือกใส่ชุดกีฬาและ รองเท้ากีฬาให้เหมาะสม การใส่เครื่องป้องกันอันตราย การดูแลรักษาสนามและอุปกรณ์กีฬา สภาพ ดินฟ้าอากาศ ผู้ฝึกสอนกีฬา ผู้ตัดสินกีฬา กองเชียร์กีฬา และกฎ กติกา ถ้าผู้เล่นกีฬา ครูพลศึกษา ผู้ ฝึกสอนกีฬา หรือผู้ที่เกี่ยวข้องศึกษาหาความรู้และเผยแพร่ความรู้เรื่องการป้องกันการบาดเจ็บ ทางการกีฬาอย่างกว้างขวาง จะทำให้ลดการบาดเจ็บทางการกีฬาได้มาก

และจากข้อมูลพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์การกีฬา การป้องกันการบาดเจ็บทางการ กีฬา ปัจจัยที่เสี่ยงต่อการบาดเจ็บมีวิธีป้องกันด้วยวิธีการต่างๆดังนี้ (สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขต ชุมพร, 2560 : ออนไลน์)

1. การป้องกันด้วยทักษะ (Prevention through Skill) การมีทักษะที่ดีในการเล่น กีฬานับว่าเป็นสิ่งสำคัญต่อชัยชนะ แต่ขณะเดียวกันก็มีความสำคัญต่อความปลอดภัยจากการเล่นกีฬา เช่นเดียวกันฉะนั้นนักกีฬาควรมีทักษะที่ดีในการเล่นกีฬา ในการปฏิบัติทักษะต่างๆ โอกาสที่จะเกิด การบาดเจ็บจะลดลงมากกว่านักกีฬาที่ทักษะไม่ดี

2. การป้องกันด้วยสมรรถภาพ (Prevention through Fitness)

3. การป้องกันด้วยโภชนาการ (Prevention through Nutrition)

4. การป้องกันด้วยการอบอุ่นร่างกาย (Prevention through Warm Up) ในการ อบอุ่นร่างกายมีข้อดีคือ กล้ามเนื้อ เอ็น ข้อต่อต่างๆ ถูกยืดเหยียดออกจากการใช้งานจริงอุณหภูมิใน ร่างกายเพิ่มสูงขึ้น จากข้อดีต่างๆนั้นจะส่งผลต่อการทำงานของร่างกายทำงานประสานงานกันในการ ปฏิบัติทักษะ การหลบหลีกการปะทะต่างๆได้ดีมากยิ่งขึ้นลดการบาดเจ็บจากหนักเป็นเบาหรือ หลีกเลียงได้โดยสิ้นเชิง เป็นต้น

5. การป้องกันด้วยสภาพแวดล้อม (Prevention through Environment) การ บาดเจ็บจากการกีฬามักจะเกิดขึ้นจากอุบัติเหตุทันทีทันใด

6. การป้องกันด้วยวิธีการ (Prevention through Treatment) นักกีฬาบางคน มักจะเกิดการบาดเจ็บจากการแข่งขันหรือหลังการแข่งขัน อาจจะมีวิธีการป้องกันการบาดเจ็บบริเวณ นั้นไม่ให้รุนแรงมากขึ้นได้ เช่น การพันผ้า

การป้องกันการบาดเจ็บจากกีฬาฟุตบอล (อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์ไพบูลย์, 2555)

ฟุตบอลเป็นกีฬาที่ใช้ปะทะซึ่งผู้เล่นมีโอกาสที่จะได้รับบาดเจ็บได้เช่นเดียวกับกีฬาประเภท อื่นๆ สาเหตุหลักที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บจากกีฬาฟุตบอล มีดังนี้

1. สาเหตุที่เกิดจากตัวนักกีฬาเอง

1) ความไม่ฟิตหรือร่างกายไม่สมบูรณ์เต็มที่ มีผลทำให้ นักกีฬาเหนื่อยง่าย หดแรง เร็ว ขาดความคล่องตัว เคลื่อนไหวเชื่องช้า งุ่มง่าม การหลบหลีกช้า การตัดสินใจช้า

ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสาเหตุทำให้เกิดอุบัติเหตุ ได้ในระหว่างการเล่น

2) อบอุ่นร่างกายไม่เพียงพอหรือไม่อบอุ่นร่างกายเลย มีผลทำให้ระบบประสาทไม่พร้อมที่จะสั่งงาน กล้ามเนื้อและเอ็นจะยึดตึงขาดประสิทธิภาพในการหดตัวและคลายตัวทำให้การเคลื่อนไหวของข้อต่อต่างๆ มีจำกัด สิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดการบาดเจ็บได้

3) รูปร่างไม่เหมาะสมกับการเป็นนักฟุตบอล เช่น พกขาอ่อนนุ่มแอ่น เป็นต้น

4) การขาดทักษะในกีฬาฟุตบอล ไม่เคยได้รับการฝึกหัดการเล่นฟุตบอลมาก่อนหรือฝึกหัดไม่ถึงขั้นแล้วร่วมแข่งขัน มักได้รับอุบัติเหตุและบาดเจ็บได้ง่าย เนื่องจากยังไม่รู้หลักในการเล่น หลีกหรือป้องกันตนเอง ไม่รู้หลักในการทรงตัว เป็นต้น

5) เกิดจากการบาดเจ็บในอดีต นักฟุตบอลที่ได้รับบาดเจ็บแล้วไม่หยุดพักอาจทำให้ได้รับอุบัติเหตุและเกิดการเจ็บซ้ำได้ เพราะความอ่อนแอของอวัยวะนั้น และจะทำให้การบาดเจ็บนั้นเพิ่มมากขึ้นหรือเรื้อรังต่อไป

6) การไม่ใช้เครื่องป้องกันที่จำเป็น เช่น สนับแข้ง สนับเข่าสำหรับผู้รักษาประตู

7) มีความกล้าบ้าบิ่น มุทะลุมากเกินไป หรือซี้ซลาดมากเกินไป

8) การเล่นรุนแรง หยาบคาย ไม่มีมารยาทในการเล่นและไร้น้ำใจนักกีฬา

9) เกิดจากจังหวะที่ผิดพลาดและความประมาทของผู้เล่นเอง

10) เกิดจากการออกกำลังเกินความสามารถของผู้เล่น

หลักการเล่นกีฬาฟุตบอลด้วยความปลอดภัย (อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์ไพบุลย์ , 2555)

เพื่อให้นักกีฬาฟุตบอลปลอดภัยจากการได้รับบาดเจ็บ ควรปฏิบัติตามหลักการดังต่อไปนี้

- 1) นักกีฬาต้องมีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ดี
- 2) ควรมีรูปร่างเหมาะสมสำหรับการเป็นนักกีฬาฟุตบอล
- 3) ตรวจ แก้ไข ปรับปรุงสนามและอุปกรณ์สนามให้อยู่ในสภาพที่เรียบร้อยและปลอดภัย
- 4) อบอุ่นร่างกายก่อนเล่นฟุตบอลทุกครั้ง
- 5) การเล่นต้องอยู่ในกฎกติกาเสมอ
- 6) มีน้ำใจนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย
- 7) การแต่งกายเหมาะสมถูกต้อง
- 8) ส่งเสริมให้ผู้ฝึกสอนและผู้ควบคุมทีมได้มีความรู้ และความเข้าใจในเรื่องฟุตบอล และความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาที่ดีด้วย
- 9) ต้องฝึกจังหวะการเข้าลูกและการตัดสินใจที่ดี

10) ต้องให้นักกีฬาคิดเสมอว่าอย่างเล่นตามเสียงคนเชียร์ จงเชื่อและเล่นตามผู้ฝึกสอนเท่านั้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ย่อมจะช่วยป้องกันนักฟุตบอลให้ปลอดภัยจากอุบัติเหตุหรือการบาดเจ็บจากการเล่นกีฬาฟุตบอลได้

กติกาการแข่งขัน กีฬาฟุตบอลที่ป้องกันการบาดเจ็บ

กติกาข้อ 12 การเล่นที่ผิดกติกาและประพฤติน่าติ

การทำผิดกติกาและประพฤติน่าติ จะถูกลงโทษดังนี้ (อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์ ไพบูลย์, 2555)

โทษโดยตรง

ถ้าผู้เล่นกระทำผิดตามความผิดข้อหนึ่งข้อใดใน 6 ข้อต่อไปนี้ โดยผู้ตัดสินพิจารณาเห็นว่าขาดความระมัดระวัง ไม่ไตร่ตรองยังคิดหรือใช้กำลังแรงเกินกว่าเหตุ จะให้ฝ่ายตรงข้ามได้เตะโทษโดยตรง ได้แก่ 1. เตะ (Kick) หรือพยายามเตะคู่ต่อสู้, 2. ขัดขา (Trips) หรือ พยายามขัดขาคู่ต่อสู้, 3. กระโดด (Jumps) เข้าใส่คู่ต่อสู้, 4. ชน (Charges) คู่ต่อสู้, 5. ทำร้าย (Strike) หรือพยายามทำร้ายคู่ต่อสู้, 6. ผลัก (Pushes) คู่ต่อสู้

ถ้าผู้เล่นกระทำผิดตามความผิดข้อใดข้อหนึ่งใน 4 ข้อต่อไปนี้ก็จะให้ฝ่ายตรงข้ามได้เตะโทษโดยตรงเช่นกัน ได้แก่ 1. สกัดกัน (Tackles) คู่ต่อสู้เพื่อแย่งการครอบครองลูกบอลแต่ทำการปะทะถูกตัวคู่ต่อสู้ก่อนที่จะสัมผัสลูกบอล, 2. ดึง (Holds) คู่ต่อสู้, 3. ถ่มน้ำลาย (Spits) รดใส่คู่ต่อสู้, 4. เล่นลูกบอลด้วยมือ โดยเจตนา (ยกเว้นผู้รักษาประตูที่อยู่ในเขตโทษของตนเอง)

การเตะโทษโดยตรงทำการเตะจากที่ซึ่งมีการกระทำผิดเกิดขึ้นครั้งนี้ให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขพิเศษที่กำหนดไว้ในกติกาข้อ 8 ด้วย

ตารางที่ 10 ตารางการวิเคราะห์สาเหตุการป้องกันการบาดเจ็บจากกีฬาฟุตบอล

แหล่งที่มา	สาเหตุที่เกิดจากตัวผู้เล่นเอง
อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์ไพบูลย์ (2555)	1) ความไม่ฟิตหรือร่างกายไม่สมบูรณ์เต็มที่, 2) อ่อนร่างกายไม่เพียงพอหรือไม่ อบอุ่นร่างกายเลย, 3) รูปร่างไม่เหมาะสมกับการเป็นนักฟุตบอล 4) การขาดทักษะในกีฬาฟุตบอล, 5) เกิดจากการบาดเจ็บในอดีต, 6) การไม่ใช้เครื่องป้องกันที่จำเป็น, 7) มีความกล้าบ้าบิ่น มุทะลุมากเกินไป, 8) การเล่นรุนแรง หยาบคาย ไม่มีมารยาทในการเล่นและไร้น้ำใจนักกีฬา, 9) เกิดจากจังหวะที่ผิดพลาดและความประมาทของผู้เล่นเอง, 10) เกิดจากการออกกำลังเกินความสามารถของผู้เล่น

ตารางที่ 10 (ต่อ)

แหล่งที่มา	สาเหตุที่เกิดจากตัวผู้เล่นเอง
พงเพ็ชร์ เหมือนสน (2555)	1) การตรวจร่างกาย, 2) โปรแกรมการฝึก, 3) การฝึกทักษะการเล่นกีฬา 4) การสร้างจิตสำนึกเรื่องความปลอดภัย, 5) การอบอุ่นร่างกาย
อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์ไพบูลย์ (2555)	1) ความไม่พิตหรือร่างกายไม่สมบูรณ์เต็มที่, 2) อบอุ่นร่างกายไม่เพียงพอหรือไม่อบอุ่น ร่างกายเลย, 3) รูปร่างไม่เหมาะสมกับการเป็นนักฟุตบอล 4) การขาดทักษะในกีฬาฟุตบอล, 5) เกิดจากการบาดเจ็บในอดีต, 6) การไม่ใช้เครื่องป้องกันที่จำเป็น, 7) มีความกล้าบ้าบิ่น มุทะลุมากเกินไป, 8) การเล่นรุนแรง หยาบคาย ไม่มีมารยาทในการเล่นและไร้น้ำใจนักกีฬา, 9) เกิดจากจังหวะที่ผิดพลาดและความประมาทของผู้เล่นเอง, 10) เกิดจากการออกกำลังเกินความสามารถของผู้เล่น

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์จากตารางที่ 11 ตารางการวิเคราะห์สาเหตุการป้องกันการบาดเจ็บจากกีฬาฟุตบอล พบว่า มีสาเหตุหลักคือ สาเหตุที่เกิดจากตัวผู้เล่นเอง ซึ่งการป้องกันเบื้องต้นคือการป้องกันจากตัวผู้เล่นเอง ทั้งการการตรวจร่างกาย, การฝึกทักษะการเล่นกีฬา, การสร้างจิตสำนึกเรื่องความปลอดภัย, การอบอุ่นร่างกาย, การขาดทักษะในกีฬาฟุตบอล และการเล่นรุนแรง หยาบคาย ไม่มีมารยาทในการเล่นและไร้น้ำใจนักกีฬา

3.4) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยทางการกีฬาและพลศึกษา

ตารางที่ 11 สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยทางการกีฬาและพลศึกษา

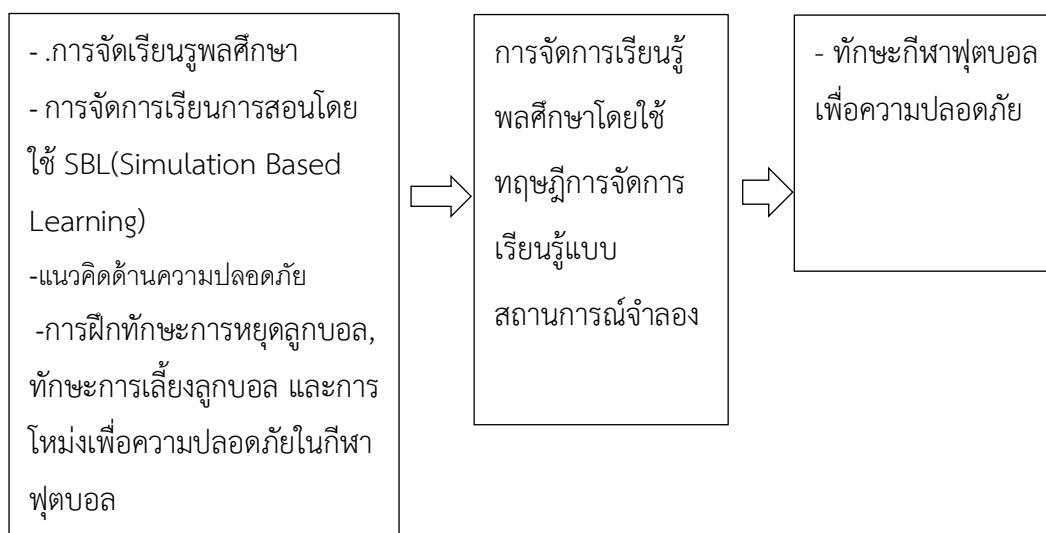
ลำดับ	ชื่อเรื่องงานวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	สถิติที่ใช้ในการวิจัย	ข้อค้นพบจากงานวิจัย
1	การศึกษาการดำเนินการรักษาความปลอดภัยของสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ปราณี อินทร์รักษา, 2554)	ผู้บริหาร สถานศึกษา จำนวน 342 คน และผู้รับผิดชอบ การดำเนินการ รักษาความปลอดภัยของ สถานศึกษา จำนวน 342 คน	-แบบสอบถาม สำหรับผู้บริหาร สถานศึกษาและ ผู้รับผิดชอบการ ดำเนินการรักษา ความปลอดภัย ของสถานศึกษา	วิเคราะห์ ข้อมูลโดยการ แจกแจง ความถี่ ค่าเฉลี่ย, ร้อย ละ และส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	ทราบสภาพปัญหา และ รู้ว่าควรเพิ่มมาตรการใน การป้องกันอุบัติเหตุมาก ขึ้นเป็นพิเศษ และด้าน อุบัติเหตุรองลงมาที่ควร ปรับปรุงเร่งด่วน และด้านรักษาความ ปลอดภัยควรเน้นด้าน อุบัติเหตุและอุบัติเหตุ เป็นอันดับต้นๆ

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ลำดับ	ชื่อเรื่องงานวิจัย	กลุ่มตัวอย่าง	เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	สถิติที่ใช้ในการวิจัย	ข้อค้นพบจากงานวิจัย
2	ปริมาณของการดูดซับพลังงานกับโอกาสเกิดการบาดเจ็บของเอ็นไขว้หน้าในข้อเข่าขณะลงสู่พื้นด้วยขาข้างเดียวและการวิ่งเปลี่ยนทิศทาง (ชำนาญ ชินสิทธิ์, 2558)	นักกีฬาฮอกกี้หญิง ทีมชาติออสเตรเลีย จำนวน 16 คน	-กล้องบันทึกภาพเคลื่อนไหว ความถี่สูง จำนวน 12 ตัว -แบบบันทึกข้อมูล	ค่าเฉลี่ย, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	จากการวิ่งกระโดดแล้วลงสู่พื้นด้วยขาข้างเดียวทำให้มีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดการบาดเจ็บของเอ็นไขว้หน้า รวมถึงการวิ่งเปลี่ยนทิศทางแบบทันทีทันใดด้วย ควรทำการเสริมสร้างกล้ามเนื้อให้มีความแข็งแรง
3	ภาวะผู้นำวิสัยทัศน์ของผู้บริหารโรงเรียนที่ส่งผลต่อการจัดการความปลอดภัยของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 6 (ธัญธรณ์ สุภักดิ์, 2559)	ครูสอนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 6 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 25 โรงเรียน กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 322 คน	-แบบสอบถามสำหรับผู้บริหารสถานศึกษาและผู้รับผิดชอบการดำเนินงาน ความปลอดภัยของสถานศึกษา	ค่าเฉลี่ย, ร้อยละ, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน, ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน สหสัมพันธ์พหุคูณ และการวิเคราะห์การถอยพหุคูณ	-การจัดการความปลอดภัยของโรงเรียนอยู่ในระดับมาก -ภาวะผู้นำวิสัยทัศน์ของผู้บริหารโรงเรียนอยู่ในระดับมากมีผลต่อการจัดการความปลอดภัยของโรงเรียนในระดับสูงยังให้เกิดการจัดการความปลอดภัยได้ดี

จากตารางที่ 11 ตารางสรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องความปลอดภัยทางการกีฬาและพลศึกษา พบว่า ภาพรวมของงานวิจัยเกี่ยวข้องความปลอดภัยทางการกีฬาและพลศึกษาเน้นแก้ศึกษาปัญหาตามบริบทสภาพแวดล้อม และหาแนวทางการจัดการให้เกิดความปลอดภัยได้ตรงตามบริบทนั้นๆ

4. กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองช่วยพัฒนาทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ซึ่งนักเรียนกลุ่มทดลองได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยวิธีปกติ มีขั้นตอนในการดำเนินงานวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การเตรียมการทดลอง

- 1.1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 1.2 กำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 1.3 ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้าง พัฒนา และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งประกอบไปด้วย

1.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย

1.3.2 แบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล

1.3.3 แบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล

ขั้นที่ 2 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

- 2.1 การกำหนดแบบแผนการทดลอง
- 2.2 การติดต่อและประสานงานก่อนการทดลอง
- 2.3 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

- 3.1 วิเคราะห์ข้อมูล
- 3.2 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นที่ 1 การเตรียมการทดลอง

1.1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.1.1 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร วารสาร บทความ หนังสือ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในกีฬาฟุตบอล รูปแบบและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองและแนวความคิดความปลอดภัย

1.1.2 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สารและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาในระดับประถมศึกษา

1.1.3 ศึกษาเกี่ยวกับแบบวัดของทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยิงโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล

1.2 กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ผู้วิจัยจะใช้ศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครปฐม เขต 1 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2560

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนวิชาพลศึกษา ภาคปลาย ปีการศึกษา 2560 ในโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครปฐม เขต 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 2 ห้องเรียน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน จำนวน 32 คน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน จำนวน 32 คน

1.2.1 การเลือกโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) ได้แก่ โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครปฐม เขต 1 ปีการศึกษา 2560 โดยมีเกณฑ์ดังนี้

1.2.1.1 เป็นโรงเรียนที่ผู้บริหารและอาจารย์ให้ความร่วมมือในการทดลองการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองที่มีผลต่อทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล และทักษะการโหม่งลูกเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล

1.2.1.2 เป็นโรงเรียนที่นักเรียนมีระดับความสามารถและองค์ประกอบอื่นๆ ไม่แตกต่างจากโรงเรียนอื่นๆในสังกัดเดียวกัน

1.2.2 เนื่องจากโรงเรียนมีนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวน 2

ห้องเรียน ผู้วิจัยจึงทำการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้การจับสลากเพื่อกำหนดกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

1.3 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็น 3 ประเภท คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง 2) แบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล 3) แบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล

1.3.1 สร้างและพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง คือ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

1.3.1.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ช่วงชั้นที่ 2 เพื่อนำมากำหนดสาระการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้

1.3.1.2 ศึกษาการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายจากหนังสือเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบวิธีปกติ

1.3.1.3 วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

1.3.1.4 ดำเนินการเขียนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

1.3.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจพิจารณาเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.3.1.6 การวิเคราะห์ สังเคราะห์การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขไปแล้ว ให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิ ต้องเป็นผู้ที่จบการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาพลศึกษาหรือสาขาวิชาการศึกษานอกระบบ ตรวจพิจารณาความตรงตามจุดประสงค์ ความตรงตามเนื้อหา และความ

เหมาะสมของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายเพื่อนำมาปรับปรุงนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความถามกับความตรงเชิงเนื้อหา (Index of Congruence หรือ IOC) พิจารณาหัวข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ผลการพิจารณาคุณภาพเครื่องมือได้ ค่าดัชนีความสอดคล้องรวมเท่ากับ 0.89 และรวบรวมข้อเสนอแนะที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อดำเนินการแก้ไขปรับปรุงต่อไป

1.3.1.7 แก้ไขปรับปรุงการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายให้มีความสมบูรณ์ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.3.1.8 การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้นำไปทดลองใช้กับนักเรียนจำนวน 35 คน ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้เนื่องมาจากโรงเรียนที่เป็นตัวอย่างวิจัยมีจำนวนนักเรียนสองห้องเรียน การตรวจสอบความเหมาะสมในเรื่องการทดสอบทักษะ และนำมาปรับปรุงให้เหมาะสมยิ่งขึ้นก่อนนำไปใช้จริงผู้วิจัยจึงเลือกนำไปทดลองใช้กับโรงเรียนที่มีบริบทใกล้เคียงกับโรงเรียนที่เป็นตัวอย่างวิจัย ซึ่งบริบทจะเป็นโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครปฐม เขต 1 ปีการศึกษา 2560 อยู่ในอำเภอเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างและระดับชั้นเดียวกันคือ นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6

1.3.2 สร้างและพัฒนาแบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือแบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1.3.2.1 ศึกษาวิธีการสร้างและแนวคิดจากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล

1.3.2.2 สร้างแบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล

1.3.2.3 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล

1.3.2.4 นำแบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และความถูกต้องด้านภาษาพร้อมทั้งนำข้อเสนอแนะเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.3.2.5 นำแบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิ ต้องเป็นกรรมการการระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษาหรือสาขาวิชาการศึกษานอกระบบ โรงเรียน ตรวจสอบพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ลักษณะการใช้คำถามพฤติกรรมที่ต้องการวัดและความถูกต้องด้านภาษา นำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม (Index of Congruence หรือ IOC) พิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ผลการพิจารณาได้ พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องโดยรวมเท่ากับ 0.98 และรวบรวมข้อเสนอแนะที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิไปปรับปรุงแก้ไข

1.3.2.6 นำข้อเสนอแนะที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิ มาปรับปรุงแก้ไขและตัดข้อที่ไม่เหมาะสมออกทำการเลือกแบบทดสอบที่จะนำไปทดลองใช้ตามทักษะที่ใช้ในการทดสอบในงานวิจัยครั้งนี้

1.3.2.7 นำแบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอลไปทดลองใช้กับนักเรียนจำนวน 35 คน โรงเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งบริบทจะเป็นโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษานครปฐม เขต 1 ปีการศึกษา 2560 อยู่ในอำเภอดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างและระดับชั้นเดียวกันคือ นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อดูความเหมาะสมในเรื่องการทดสอบทักษะ และนำมาปรับปรุงให้เหมาะสมยิ่งขึ้นก่อนนำไปใช้จริง

1.3.2.8 นำผลการวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอลไปทดลองใช้กับนักเรียนจำนวน 35 คน โรงเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ทำการวัดสัปดาห์ละครั้ง จำนวน 2 สัปดาห์ เพื่อหาค่าความเที่ยงของแบบวัดโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) ผลคะแนนทักษะประเมินจากผู้วิจัยในทักษะการหยุดลูกบอล มีค่าเท่ากับ 0.72

หมายถึง ผลคะแนนทักษะการหยุดลูกบอลในการทดสอบสองครั้งมีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 , ผลคะแนนทักษะประเมินจากผู้วิจัยในทักษะการเลี้ยงลูกบอลมีค่าเท่ากับ 0.82 หมายถึง ผลคะแนนทักษะการเลี้ยงลูกบอลในการทดสอบสองครั้งมีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 , ผลคะแนนทักษะประเมินจากผู้วิจัยในทักษะการยืนโหม่งลูกบอล มีค่าเท่ากับ 0.93 หมายถึง ผลคะแนนทักษะการยืนโหม่งลูกบอล ในการทดสอบสองครั้งมีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 , ผลคะแนนทักษะประเมินจากผู้วิจัยในทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล มีค่าเท่ากับ 0.84 หมายถึง ผลคะแนนทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล ในการทดสอบสองครั้งมีความสัมพันธ์กันทางบวกในระดับสูงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

1.3.2.9 การสร้างเกณฑ์การแปลผลคะแนนเฉลี่ยของทักษะการหยุดลูกบอล , ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล แบ่งได้ดังนี้ ระดับดีมาก = 4.00 - 3.26, ระดับดี = 3.25 - 2.51, ระดับพอใช้ = 2.50 - 1.76, ระดับปรับปรุง = 1.75 - 1.00

1.3.3 สร้างและพัฒนาแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1.3.3.1 ศึกษาวิธีการสร้างและแนวคิดจากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล

1.3.3.2 สร้างแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล

1.3.3.3 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล

1.3.3.4 นำแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ลักษณะการใช้คำถาม พฤติกรรมที่ต้องการวัด และความถูกต้องด้านภาษาพร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.3.3.5 นำแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิ ต้องเป็นกรรมการระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษาหรือสาขาวิชาการศึกษานอกระบบ โรงเรียน ตรวจสอบพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ลักษณะการใช้คำถาม พฤติกรรมที่ต้องการวัดและความถูกต้องด้านภาษา นำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม (Index of Congruence หรือ IOC) พิจารณาหัวข้อ

ที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ผลการพิจารณาได้ ค่าดัชนีความสอดคล้องรวมเท่ากับ 1.00 และรวบรวมข้อเสนอแนะที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิ

1.3.3.6 นำข้อเสนอแนะที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิ มาปรับปรุงแก้ไขและตัดข้อที่ไม่เหมาะสมออก ทำการคัดเลือกข้อทดสอบจนได้ข้อทดสอบที่จะนำไปทดลองใช้

1.3.3.7 นำแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอลไปทดลองใช้กับนักเรียนจำนวน 35 คน โรงเรียน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในจังหวัดนครปฐมเขต 1 เพื่อดูความเหมาะสมในเรื่องการทดสอบทักษะ และนำมาปรับปรุงให้เหมาะสมยิ่งขึ้นก่อนนำไปใช้จริง

ขั้นที่ 2 การดำเนินการทดลองและ เก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

2.1 การกำหนดแบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง(Quasi-Experimental Research) แบบเป็น 2 กลุ่ม มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (The Pretest-Posttest Control Group Design) ดังตารางที่ 3.1 แสดงแบบแผนการทดลอง (Campbell and Stanley, 1969 อ้างถึงใน ดวงกลม ไตรคุณวิจิตร, 2541) ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 ตารางแบบแผนการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	การวัดก่อนการทดลอง		การวัดหลังการทดลอง
E	O ₁	X	O ₂
C	O ₃		O ₄

หมายเหตุ E = กลุ่มทดลอง คือ กลุ่มที่ใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

C = กลุ่มควบคุม คือ กลุ่มที่ใช้การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

O₁ , O₃ = ค่าสังเกตหรือผลที่วัดได้ก่อนการทดลองจากทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย

O₂ , O₄ = ค่าสังเกตหรือผลที่วัดได้หลังการทดลองจากทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย

X = แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย

2.2 การติดต่อและประสานงานก่อนการทดลอง

2.2.1 ติดต่อขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากผู้บริหารโรงเรียน

2.2.2 ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขั้นตอนการวิจัย การวัดและประเมินผลแก่ รองผู้อำนวยการ ฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอน และร่วมกันกำหนดตารางเวลาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

2.3 การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.3.1 การดำเนินการก่อนทดลอง

2.3.1.1 ผู้วิจัยทดสอบทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอลของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบวัดทักษะการโหม่งลูกเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ในสัปดาห์แรกก่อนทำการทดลอง

2.3.1.2 นำผลการทดสอบก่อนการทดลอง (Pre-Test) มาทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยการทดสอบค่าที (t-test) เพื่อทดสอบว่านักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล แตกต่างหรือไม่ ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม

ตัวแปรที่ศึกษา	กลุ่มทดลอง (n = 32)		กลุ่มควบคุม (n = 32)		t	p
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
1. ทักษะการหยุดลูกบอล	1.94	0.72	1.84	0.68	0.54	0.59
2. ทักษะการเลี้ยงลูกบอล	2.09	0.69	1.84	0.72	1.42	0.16
3. ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล	1.88	0.71	2.00	0.67	0.73	0.47
4. ทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล	1.56	0.67	1.72	0.68	0.92	0.36
ค่าเฉลี่ยของทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย	1.87	0.71	1.85	0.69	0.18	0.43

หมายเหตุ ระดับดีมาก = 4.00 - 3.26, ระดับดี = 3.25 - 2.51, ระดับพอใช้ = 2.50 - 1.76, ระดับปรับปรุง = 1.75 - 1.00

จากตารางที่ 13 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 1.87$ อยู่ในระดับพอใช้ และ $\bar{X} = 1.85$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ

และค่าเฉลี่ยทักษะการหยุดลูกบอลของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 1.94$ อยู่ในระดับพอใช้ และ $\bar{X} = 1.84$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ

และค่าเฉลี่ยทักษะการเลี้ยงลูกบอลของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.09$ อยู่ในระดับพอใช้ และ $\bar{X} = 1.84$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ

และค่าเฉลี่ยทักษะการยืนหม่งลูกบอลของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 1.88$ อยู่ในระดับพอใช้ และ $\bar{X} = 2.00$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ

และค่าเฉลี่ยทักษะการกระโดดหม่งลูกบอลของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 1.56$ อยู่ในระดับปรับปรุง และ $\bar{X} = 1.72$ อยู่ในระดับปรับปรุง ตามลำดับ

2.3.2 การดำเนินการทดลองจัดการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

2.3.2.1 กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายที่สร้างขึ้น จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้ ทำการจัดการเรียนรู้สัปดาห์ละ 1 คาบเรียนคาบเรียนละ 50 นาที รวม 8 สัปดาห์

2.3.2.2 กลุ่มควบคุม ดำเนินการสอนโดยครูประจำของโรงเรียนใช้แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามปกติของครูประจำโรงเรียนสัปดาห์ละ 1 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที รวม 8 สัปดาห์

2.3.3 การดำเนินงานหลังการทดลอง การทดสอบทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล หลังการทดลอง (Post-Test) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบวัดทักษะการ

หยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล และทักษะการโหม่งลูกเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอลฉบับเดียวกับที่ใช้วัดก่อนเรียนและแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอลโดยครู ระหว่างที่มีการจัดการเรียนรู้พลศึกษา ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนขณะทำการฝึกปฏิบัติทักษะทุกสัปดาห์ระหว่างการเรียนรู้โดยแบบประเมินของผู้วิจัยที่ประเมินโดยครู

2.3.4 ผู้วิจัยรวบรวมและบันทึกคะแนนค่าเฉลี่ยทักษะฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนทุกคน ในการประเมินผลระดับคะแนนค่าเฉลี่ยทางทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินผลตามที่คุณวิจัยได้กำหนด

ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลและ สถิติที่ใช้

3.1) การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้คอมพิวเตอร์หาค่าเฉลี่ย(Mean), ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(SD) เปรียบเทียบค่าคะแนนค่าเฉลี่ยทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล โดยการทดสอบค่าที่ (t-test)

3.1.1) เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอลก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและของนักเรียนกลุ่มควบคุมโดยการทดสอบค่าที่ (paired t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

3.1.2) เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล และทักษะการโหม่งลูกเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอลหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าที่ (Independent-sample t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

3.1.3) วิเคราะห์ข้อมูลโดยคำนวณค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเฉลี่ยทักษะฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์

3.1.4) ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ด้วยการทดสอบค่าที่ (t-test) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

3.1.5) การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป มาเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

3.2) สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่ใช้เก็บข้อมูล คือ หาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เปรียบเทียบค่าคะแนนค่าเฉลี่ยทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล โดยการทดสอบค่าที (t-test)

ตารางที่ 14 ตารางเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาแบบปกติและการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาที่มีทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ผู้วิจัยได้นำเสนอเพื่อเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้ระหว่าง 2 วิธี คือ วิธีปกติทั่วไปโดยใช้กับกลุ่มควบคุม และการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยโดยใช้กับกลุ่มทดลอง ซึ่งแผนการจัดการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวผู้วิจัยได้วิเคราะห์ สังเคราะห์ตามหลักการและทฤษฎีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเพื่อพัฒนาทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล, ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล

ตารางที่ 14 ตารางเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาแบบปกติและการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาที่มีทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย

ลำดับที่	ทักษะที่ใช้เรียนในกีฬาฟุตบอล ประถมศึกษาปีที่ 6 (หลักสูตรแกนกลางฯ) แผนปกติ	การจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาที่มีทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย	
1	เรื่อง ทักษะการเตะลูกฟุตบอล (การเตะลูกด้วยหลังเท้า) ขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นเตรียม 2. ขั้นอธิบายและสาธิต 3. ขั้นปฏิบัติ 4. ขั้นนำไปใช้ 5. ขั้นสรุป	เรื่อง ลักษณะการเล่นฟุตบอล (การเตะลูกด้วยหลังเท้า) ขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นเตรียม 2. ขั้นนำเสนอสถานการณ์จำลองและแนวทางปฏิบัติ <u>การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน(การหยุดลูกกระดอน</u> 3. ขั้นมอบหมายบทบาทให้ผู้เรียน 4. ขั้นสาธิตการปฏิบัติ, 5. ขั้นอภิปราย 6. ขั้นสรุปและประเมินผล	สิ่งที่ปลูกฝังต้องสอนทุกคาบการสอน -คุณลักษณะที่ดีของนักกีฬาฟุตบอล -เน้นให้รู้ เข้าใจ ตระหนักรู้ถึงกฎ กติกา มารยาทในการเล่นกีฬาฟุตบอล

ตารางที่ 14 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ทักษะที่ใช้เรียนในกีฬา ฟุตบอล ประถมศึกษาปีที่ 6 (หลักสูตรแกนกลางฯ) แผนปกติ	การจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาที่มีทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ ปลอดภัย	
2	เรื่อง ทักษะการเตะลูก ฟุตบอล (การเตะลูกบอลด้วย ข้างเท้าด้านใน) ขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นเตรียม 2. ขั้นอธิบายและสาธิต 3. ขั้นปฏิบัติ 4. ขั้นนำไปใช้ 5. ขั้นสรุป	เรื่อง ทักษะการเตะลูกฟุตบอล (การเตะลูก ด้วยข้างเท้าด้านใน) ขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นเตรียม 2. ขั้นนำเสนอสถานการณ์จำลองและ แนวทางปฏิบัติ <u>การเลี้ยงลูกบอลด้วยหลัง เท้า</u> 3. ขั้นมอบหมายบทบาทให้ผู้เรียน 4. ขั้นสาธิตการปฏิบัติ 5. ขั้นอภิปราย 6. ขั้นสรุปและประเมินผล	สิ่งที่ปลูกฝังต้อง สอนทุกคาบการ สอน -คุณลักษณะที่ดี ของนักกีฬา ฟุตบอล -เน้นให้รู้ เข้าใจ ตระหนักรู้ถึงกฎ กติกา มารยาทใน การเล่นกีฬา ฟุตบอล
3	เรื่อง ทักษะการโหม่งลูก ขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นเตรียม 2. ขั้นอธิบายและสาธิต 3. ขั้นปฏิบัติ 4. ขั้นนำไปใช้ 5. ขั้นสรุป	เรื่อง ทักษะการโหม่งลูก ขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นเตรียม 2. ขั้นนำเสนอสถานการณ์จำลองและ แนวทางปฏิบัติ <u>การโหม่งลูกบอลเพื่อ ความปลอดภัย</u> 3. ขั้นมอบหมายบทบาทให้ผู้เรียน 4. ขั้นสาธิตการปฏิบัติ 5. ขั้นอภิปราย 6. ขั้นสรุปและประเมินผล	
4	เรื่อง ทักษะการหยุดลูก ฟุตบอล (การหยุดลูกบอล ด้วยฝ่าเท้า) ขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นเตรียม 2. ขั้นอธิบายและสาธิต 3. ขั้นปฏิบัติ 4. ขั้นนำไปใช้ 5. ขั้นสรุป	เรื่อง ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล (การหยุดลูก บอลด้วยฝ่าเท้า) ขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นเตรียม, 2. ขั้นนำเสนอสถานการณ์ จำลองและแนวทางปฏิบัติ <u>การหยุดลูก ฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน(การหยุดลูก กระดอน)</u> , 3. ขั้นมอบหมายบทบาทให้ ผู้เรียน, 4. ขั้นสาธิตการปฏิบัติ, 5. ขั้นอภิปราย, 6. ขั้นสรุปและประเมินผล	

ตารางที่ 14 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ทักษะที่ใช้เรียนในกีฬา ฟุตบอล ประถมศึกษาปีที่ 6 (หลักสูตรแกนกลางฯ) แผนปกติ	การจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาที่มีทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ ปลอดภัย	
5	เรื่อง ทักษะการหยุดลูก ฟุตบอล (การหยุดลูกบอลด้วย ข้างเท้าด้านใน) ขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นเตรียม 2. ขั้นอธิบายและสาธิต 3. ขั้นปฏิบัติ 4. ขั้นนำไปใช้ 5. ขั้นสรุป	เรื่อง ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล (การ หยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน) ขั้นตอนดังนี้ ขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นเตรียม 2. ขั้นนำเสนอสถานการณ์จำลองและ แนวทางปฏิบัติ การโหม่งลูก 3. ขั้นมอบหมายบทบาทให้ผู้เรียน 4. ขั้นสาธิตการปฏิบัติ 5. ขั้นอภิปราย 6. ขั้นสรุปและประเมินผล	สิ่งที่ปลูกฝังต้องสอน ทุกคาบการสอน -คุณ ลักษณะที่ดีของ นักกีฬาฟุตบอล -เน้นให้รู้ เข้าใจ ตระหนักถึงกฎ กติกา มารยาทในการเล่น กีฬาฟุตบอล
6	เรื่อง ทักษะการเลี้ยงลูก ฟุตบอล (การเลี้ยงลูกบอลด้วย ข้างเท้าด้านใน) ขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นเตรียม 2. ขั้นอธิบายและสาธิต 3. ขั้นปฏิบัติ 4. ขั้นนำไปใช้ 5. ขั้นสรุป	เรื่อง ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล (การ เลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน) ขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นเตรียม 2. ขั้นนำเสนอสถานการณ์จำลองและ แนวทางปฏิบัติ การเลี้ยงลูกบอลด้วย ด้วยหลังเท้า 3. ขั้นมอบหมายบทบาทให้ผู้เรียน 4. ขั้นสาธิตการปฏิบัติ 5. ขั้นอภิปราย 6. ขั้นสรุปและประเมินผล	

ตารางที่ 14 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ทักษะที่ใช้เรียนในกีฬา ฟุตบอล ประถมศึกษาปีที่ 6 (หลักสูตรแกนกลางฯ) แผนปกติ	การจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาที่มีทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ ปลอดภัย	
7	เรื่อง ทักษะการทุ่มลูก ขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นเตรียม 2. ขั้นอธิบายและสาธิต 3. ขั้นปฏิบัติ 4. ขั้นนำไปใช้ 5. ขั้นสรุป	เรื่อง ทักษะการทุ่มลูก ขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นเตรียม 2. ขั้นนำเสนอสถานการณ์จำลองและ แนวทางปฏิบัติ 3. ขั้นมอบหมายบทบาทให้ผู้เรียน 4. ขั้นสาธิตการปฏิบัติ 5. ขั้นอภิปราย 6. ขั้นสรุปและประเมินผล เสริม การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้า ด้านใน(การหยุดลูกกระดอน), การโหม่ง ลูก	สิ่งที่ปลูกฝังต้องสอน ทุกคาบการสอน -คุณลักษณะที่ดีของ นักกีฬาฟุตบอล -เน้นให้รู้เข้าใจ ตระหนักรู้ถึงกฎ กติกา มารยาทในการเล่น กีฬาฟุตบอล
8	เรื่อง การเล่นทีม ขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นเตรียม 2. ขั้นอธิบายและสาธิต 3. ขั้นปฏิบัติ 4. ขั้นนำไปใช้ 5. ขั้นสรุป	เรื่อง การเล่นทีม ขั้นตอนดังนี้ 1. ขั้นเตรียม 2. ขั้นนำเสนอสถานการณ์จำลองและ แนวทางปฏิบัติ 3. ขั้นมอบหมายบทบาทให้ผู้เรียน 4. ขั้นสาธิตการปฏิบัติ 5. ขั้นอภิปราย 6. ขั้นสรุปและประเมินผล เสริม การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้า ด้านใน(การหยุดลูกกระดอน), การเลี้ยง ลูกบอลด้วยด้วยหลังเท้า, การโหม่งลูก	

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ตารางที่ 14 ตารางเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา
แบบปกติและการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาที่มีทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย

ตารางที่ 15 ตารางเปรียบเทียบขั้นการจัดการเรียนรู้พลศึกษาและขั้นการจัดการเรียนรู้แบบ
สถานการณ์จำลอง

ขั้นการจัดการเรียนรู้พลศึกษา	ขั้นการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลอง	
	รายละเอียด	
1. ขั้นเตรียม	1. ขั้นเตรียม	ออกแบบสถานการณ์จำลองในทักษะที่การเลือกสอน เช่น ทักษะการโหม่งลูก รู้ว่าทักษะนี้ควรเน้นการฝึกโดยการใช้ศีรษะต้องฝึกเริ่มจากการใช้อุปกรณ์ช่วยสอนเช่น ลูกบอลยางก่อน ชุดการแต่งกาย ความพร้อมของร่างกาย
2. ขั้นอธิบายและสาธิต	2. ขั้นนำเสนอ สถานการณ์จำลองและ แนวทางปฏิบัติ, 3. ขั้นมอบหมาย บทบาทให้ผู้เรียน	นำเสนอสถานการณ์จำลอง บทบาทและกติกาต่างๆ และกำหนดกติการ่วมกับนักเรียนให้นักเรียนยอมรับกติกา ก่อนเริ่มทำกิจกรรมนั้นๆ และให้ผู้เรียนเข้าใจภาพรวม บทบาท กติกา ซึ่งต้องให้นักเรียนร่วมกันทวนวิธีการฝึก การปฏิบัติกิจกรรม
3. ขั้นปฏิบัติ	4. ขั้นสาธิตการปฏิบัติ	ให้นักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนที่ทำการชี้แจงในแต่ละกิจกรรม ครูผู้สอนคอยช่วยแนะนำแก้ปัญหาที่อาจเกิดขึ้น และคอยสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนขณะทำการฝึก
4. ขั้นนำไปใช้	4. ขั้นสาธิตการปฏิบัติ	ให้นักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนที่ทำการชี้แจงในแต่ละกิจกรรมโดยขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มทำให้จะได้ประสบการณ์ในการแก้ปัญหาทั้งส่วนตนเองและเพื่อนร่วมทีม ครูผู้สอนคอยแนะนำแก้ปัญหาที่อาจเกิดขึ้น และคอยสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนขณะทำการฝึก
5. ขั้นสรุป	5. ขั้นอภิปราย, 6. ขั้นสรุปและประเมินผล	ทุกคาบเรียนนักเรียนทุกคนจะได้เรียนรู้ว่าสิ่งที่ได้ปฏิบัติในทักษะของการเล่นฟุตบอลนั้นสำคัญอย่างไร เมื่อปฏิบัติถูกต้องแล้วผู้เรียนได้ประโยชน์อย่างไรทั้งต่อตนเอง และผู้อื่น เพื่อนร่วมทีม

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ตารางที่ 16 ตารางเปรียบเทียบขั้นการจัดการเรียนรู้พลศึกษาและขั้นการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลอง ในแต่ละขั้นตอนในแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาปกติและแผนการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลอง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองช่วยพัฒนาทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองช่วยพัฒนาทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองช่วยพัฒนาทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

ตารางที่ 16 ตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย รายทักษะได้แก่ ทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล, ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และ ทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

ตัวแปรที่ศึกษา	ก่อนการทดลอง (n = 32)		หลังการทดลอง (n = 32)		t	p
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
1. ทักษะการหยุดลูกบอล	1.94	0.72	2.59	0.71	5.23	0.00*
2. ทักษะการเลี้ยงลูกบอล	2.09	0.69	2.91	0.73	5.60	0.00*
3. ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล	1.88	0.71	3.03	0.69	10.42	0.00*
4. ทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล	1.56	0.67	2.56	0.91	7.42	0.00*
ค่าเฉลี่ยของทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย	1.87	0.72	2.58	0.72	11.67	0.00*

* $p < .05$

หมายเหตุ ระดับดีมาก = 4.00 - 3.26, ระดับดี = 3.25 - 2.51, ระดับพอใช้ = 2.50 - 1.76, ระดับปรับปรุง = 1.75 - 1.00

จากตารางที่ 16 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

$\bar{X} = 2.58$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.87$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 11.67$ และ $p = 0.00^*$)

นอกจากนี้ รายทักษะได้แก่ ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการหยุดลูกบอล หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.59$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.94$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 5.23$ และ $p = 0.00^*$)

ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการเลี้ยงลูกบอล หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.91$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 2.09$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 5.60$ และ $p = 0.00^*$)

ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการยืนโหม่งลูกบอล หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 3.03$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.88$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 10.42$ และ $p = 0.00^*$)

ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.56$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.56$ อยู่ในระดับปรับปรุง ตามลำดับ ($t = 7.42$ และ $p = 0.00^*$)

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองช่วยพัฒนาทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

ตารางที่ 17 ตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย รายทักษะได้แก่ ทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ก่อนการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม

ตัวแปรที่ศึกษา	กลุ่มทดลอง (n = 32)		กลุ่มควบคุม (n = 32)		t	p
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
	1. ทักษะการหยุดลูกบอล	1.94	0.72	1.84		
2. ทักษะการเลี้ยงลูกบอล	2.09	0.69	1.84	0.72	1.42	0.16
3. ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล	1.88	0.71	2.00	0.67	0.73	0.47
4. ทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล	1.56	0.67	1.72	0.68	0.92	0.36
ค่าเฉลี่ยของทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย	1.87	0.71	1.85	0.69	0.18	0.43

หมายเหตุ ระดับดีมาก = 4.00 - 3.26, ระดับดี = 3.25 - 2.51, ระดับพอใช้ = 2.50 - 1.76, ระดับปรับปรุง = 1.75 - 1.00

จากตารางที่ 17 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ก่อนการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .05 $\bar{X} = 1.87$ อยู่ในระดับพอใช้ และ $\bar{X} = 1.85$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 0.18$ และ $p = 0.43$)

ตารางที่ 18 ตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย รายทักษะได้แก่ ทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนหม่งลูกบอล และ ทักษะการกระโดดหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล หลังการทดลองระหว่างนักเรียน กลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม

ตัวแปรที่ศึกษา	กลุ่มทดลอง (n = 32)		กลุ่มควบคุม (n = 32)		t	p
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
1. ทักษะการหยุดลูกบอล	2.59	0.71	2.19	0.69	2.31	0.02*
2. ทักษะการเลี้ยงลูกบอล	2.91	0.73	1.88	0.66	5.91	0.00*
3. ทักษะการยืนหม่งลูกบอล	3.03	0.69	2.16	0.63	5.23	0.00*
4. ทักษะการกระโดดหม่งลูกบอล	2.56	0.91	1.53	0.62	5.28	0.00*
ค่าเฉลี่ยของทักษะรวมกีฬา ฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย	2.58	0.72	1.89	0.65	8.01	0.00*

หมายเหตุ ระดับดีมาก = 4.00 - 3.26, ระดับดี = 3.25 - 2.51, ระดับพอใช้ = 2.50 - 1.76, ระดับปรับปรุง = 1.75 - 1.00

จากตารางที่ 18 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.58$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.89$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 8.01$ และ $p = 0.00^*$)

ตารางที่ 19 ตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการหยุดลูกบอลเพื่อความปลอดภัย ก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

ทักษะการหยุด ลูกบอล	n	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t	p
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
ก่อนการทดลอง	32	1.94	0.72	1.84	0.67	0.54	0.59
หลังการทดลอง	32	2.59	0.71	2.19	0.69	2.31	0.02*

* $p < .05$

หมายเหตุ ระดับดีมาก = 4.00 - 3.26, ระดับดี = 3.25 - 2.51, ระดับพอใช้ = 2.50 - 1.76, ระดับปรับปรุง = 1.75 - 1.00

จากตารางที่ 19 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการหยุดลูกบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 1.94$ อยู่ในระดับพอใช้ และ $\bar{X} = 1.84$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 0.54$ และ $p = 0.59$) และหลังการทดลอง กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.59$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 2.19$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 2.31$ และ $p = 0.02^*$)

ตารางที่ 20 ตารางผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการเลี้ยงลูกบอลเพื่อความปลอดภัย ก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

ทักษะการเลี้ยง ลูกบอล	n	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t	p
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
ก่อนการทดลอง	32	2.09	0.69	1.84	0.72	1.42	0.16
หลังการทดลอง	32	2.91	0.73	1.88	0.66	5.91	0.00*

* $p < .05$

หมายเหตุ ระดับดีมาก = 4.00 - 3.26, ระดับดี = 3.25 - 2.51, ระดับพอใช้ = 2.50 - 1.76, ระดับปรับปรุง = 1.75 - 1.00

จากตารางที่ 20 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการเลี้ยงลูกบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.09$ อยู่ในระดับพอใช้ และ $\bar{X} = 1.84$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 1.42$ และ $p = 0.16$) และหลังการทดลอง กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.91$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.88$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 5.91$ และ $p = 0.00^*$)

ตารางที่ 21 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการยื่นโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัย ก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

ทักษะการยื่น โหม่งลูกบอล	n	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t	P
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
ก่อนการทดลอง	32	1.88	0.71	2.00	0.67	0.73	0.47
หลังการทดลอง	32	3.03	0.69	2.16	0.63	5.23	0.00*

* $p < .05$

หมายเหตุ ระดับดีมาก = 4.00 - 3.26, ระดับดี = 3.25 - 2.51, ระดับพอใช้ = 2.50 - 1.76, ระดับปรับปรุง = 1.75 - 1.00

จากตารางที่ 21 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการยื่นโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัย ของนักเรียนก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 1.88$ อยู่ในระดับพอใช้ และ $\bar{X} = 2.00$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 0.73$ และ $p = 0.47$) และหลังการทดลอง กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 3.03$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 2.16$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 5.23$ และ $p = 0.00^*$)

ตารางที่ 22 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัย ก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

ทักษะการ กระโดดโหม่งลูก บอล	n	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t	P
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD		
ก่อนการทดลอง	32	1.56	0.67	1.72	0.68	0.92	0.36
หลังการทดลอง	32	2.56	0.91	1.53	0.62	5.28	0.00*

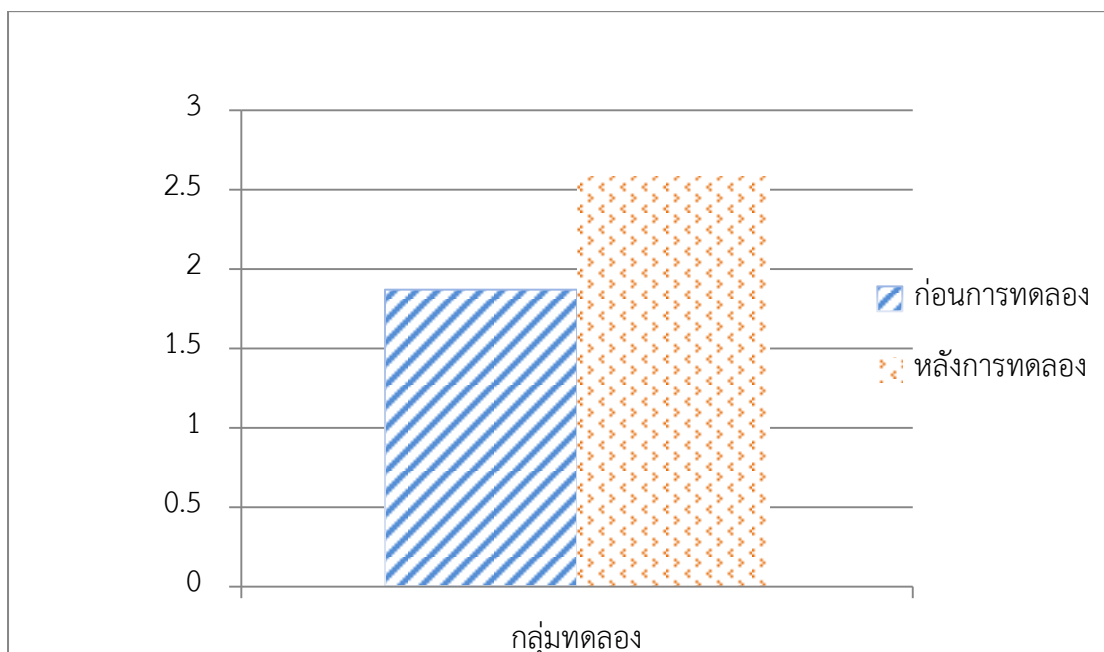
* $p < .05$

หมายเหตุ ระดับดีมาก = 4.00 - 3.26, ระดับดี = 3.25 - 2.51, ระดับพอใช้ = 2.50 - 1.76, ระดับปรับปรุง = 1.75 - 1.00

จากตารางที่ 22 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัย ของนักเรียนก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 1.56$ อยู่ในระดับปรับปรุง และ $\bar{X} = 1.72$ อยู่ในระดับปรับปรุง ตามลำดับ ($t = 0.92$ และ $p = 0.36$) และหลังการทดลอง กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทาง

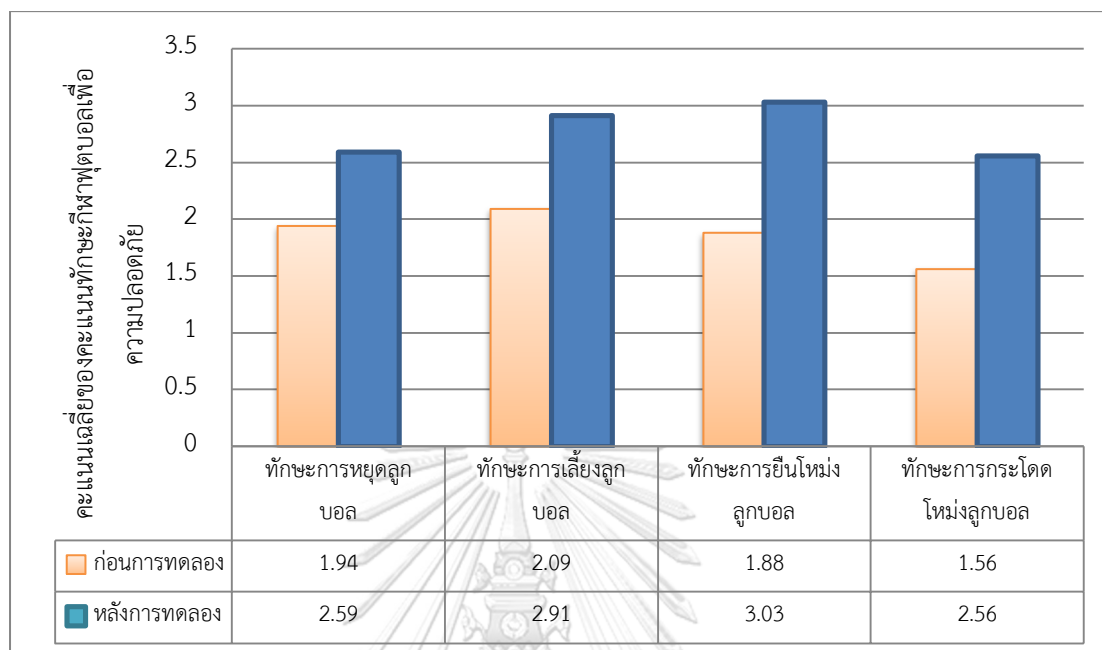
สถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.56$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.53$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 5.28$ และ $p = 0.00^*$)

ภาพที่ 4 ภาพแผนภูมิการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

จากภาพที่ 4 พบว่า มีค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.58$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.87$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 11.67$ และ $p = 0.00^*$)

ภาพที่ 5 ภาพแผนภูมิการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

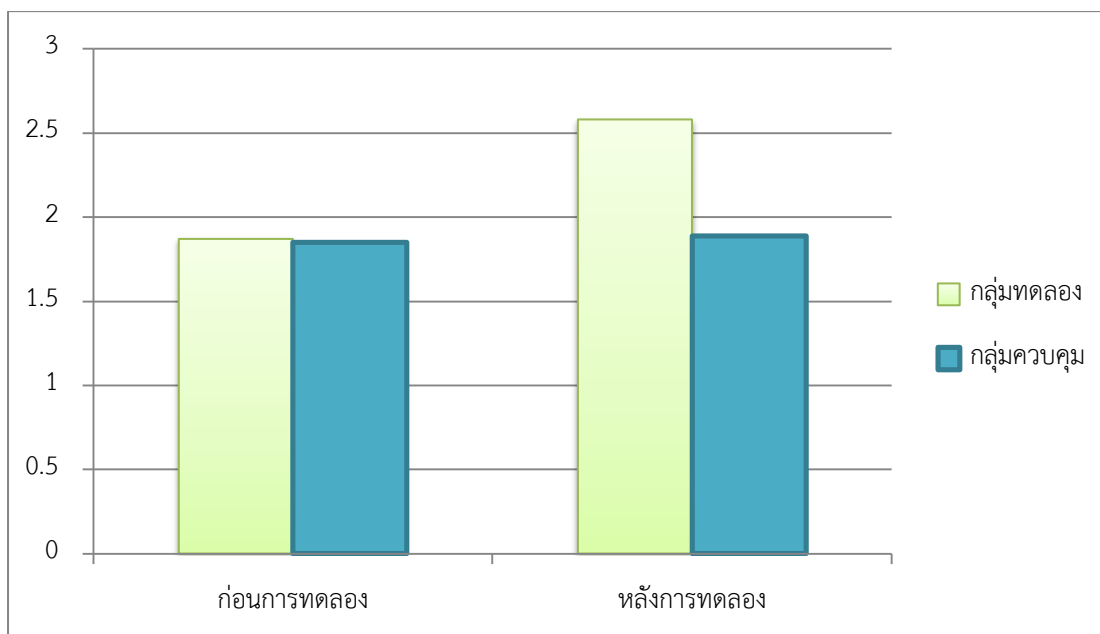
จากภาพที่ 5 พบว่า มีค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยแบ่งรายทักษะได้แก่ ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการหยุดลูกบอล หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.59$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.94$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ

ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการเลี้ยงลูกบอล หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.91$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 2.09$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ

ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการยืนหม่งลูกบอล หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 3.03$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.88$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ

ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการกระโดดหม่งลูกบอล หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.56$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.56$ อยู่ในระดับปรับปรุง ตามลำดับ

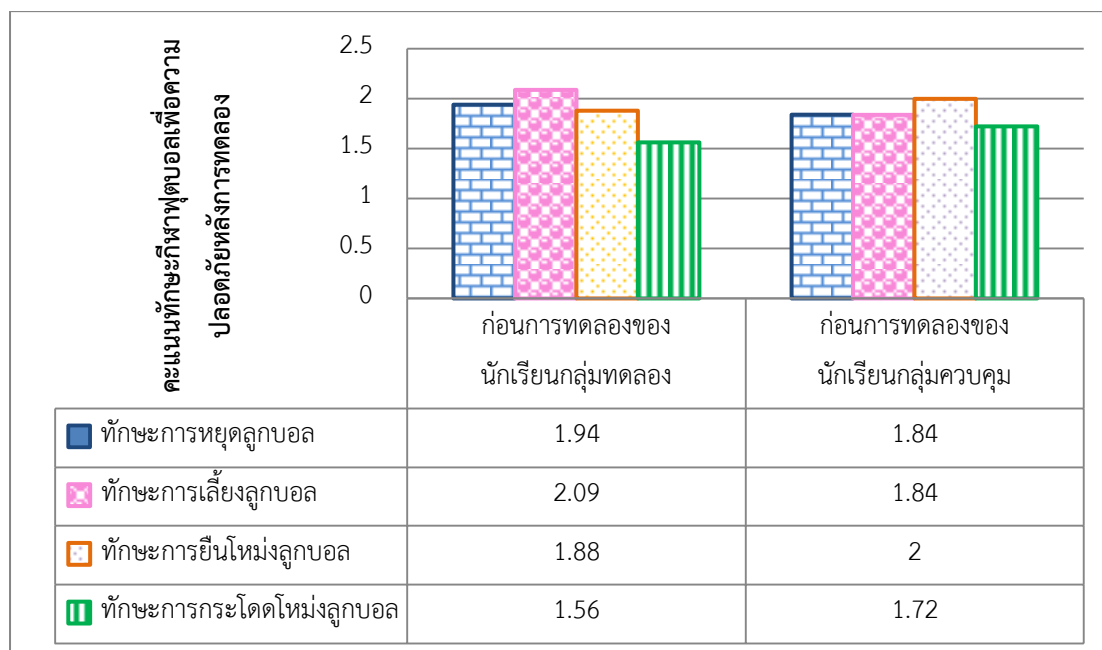
ภาพที่ 6 ภาพแผนภูมิการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

จากภาพที่ 6 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ก่อนการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 1.87$ อยู่ในระดับพอใช้ และ $\bar{X} = 1.85$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 0.18$ และ $p = 0.43$)

และค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.58$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.89$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 8.01$ และ $p = 0.00^*$)

ภาพที่ 7 ภาพแผนภูมิการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

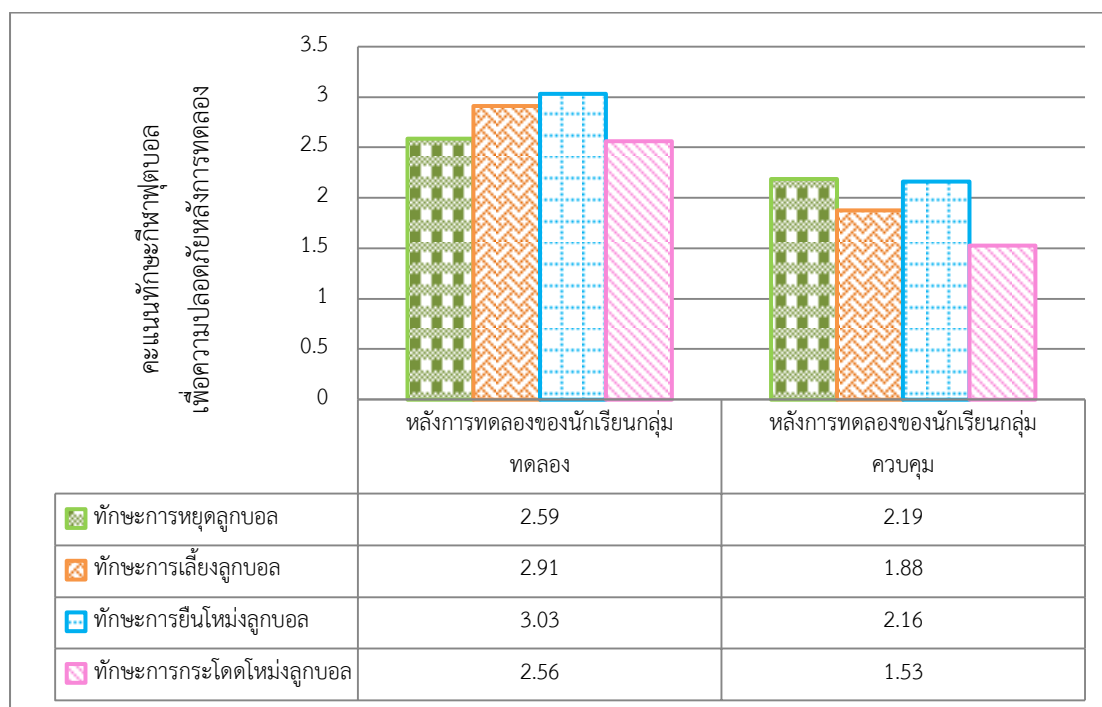
จากภาพที่ 7 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการหยุดลูกบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 1.94$ อยู่ในระดับพอใช้ และ $\bar{X} = 1.84$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 0.54$ และ $p = 0.59$)

ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการเลี้ยงลูกบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.09$ อยู่ในระดับพอใช้ และ $\bar{X} = 1.84$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 1.42$ และ $p = 0.16$)

ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการยิงโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 1.88$ อยู่ในระดับพอใช้ และ $\bar{X} = 2.00$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 0.73$ และ $p = 0.47$)

ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 1.56$ อยู่ในระดับปรับปรุง และ $\bar{X} = 1.72$ อยู่ในระดับปรับปรุง ตามลำดับ ($t = 0.92$ และ $p = 0.36$)

ภาพที่ 8 ภาพแผนภูมิการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

จากภาพที่ 8 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการหยุดลูกบอลเพื่อความปลอดภัยหลังการทดลอง กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.59$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 2.19$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 2.31$ และ $p = 0.02^*$)

ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการเลี้ยงลูกบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนหลังการทดลอง กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.91$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.88$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 5.91$ และ $p = 0.00^*$)

ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการยิงโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียน และหลังการทดลอง กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 3.03$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 2.16$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 5.23$ และ $p = 0.00^*$)

ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนหลังการทดลอง กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.56$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.53$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 5.28$ และ $p = 0.00^*$)

ตารางที่ 23 ตารางแสดงค่าความถี่ ร้อยละของแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ประเมินกลุ่มทดลองโดยครูผู้สอน

รายการ หัวเรื่องการปฏิบัติ	ปฏิบัติ		ไม่ปฏิบัติ	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1.ด้านความพร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมทางพลศึกษา				
1.1 ผู้เรียนสามารถแต่งกายตามระเบียบเพื่อความพร้อมต่อการเรียน	29	90.63	3	9.38
1.2 ก่อนออกกำลังกายผู้เรียนได้ทำการอบอุ่นร่างกาย	32	100	0	0
1.3 นักเรียนเตรียมความพร้อมทางด้านจิตใจ เช่น การพูดคุยเพื่อนร่วมทีม ยอมรับเพื่อนร่วมทีม	28	87.5	4	12.5
2. ด้านการปฏิบัติตามกฎ กติกา การแข่งขัน				
2.1 ผู้เรียนไม่แสดงกริยาหยาบคาย เช่น การพูดว่าผู้อื่น ใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสม	25	78.13	7	15.63
2.2 ผู้เรียนมีความอ่อนน้อม และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น	30	93.75	2	6.25
2.3 ผู้เรียนไม่ปฏิบัติทั้งการชน ดึง ชัดชา ผลัก ทำร้าย ขณะทำการฝึกและเล่นทีมกับผู้เล่นฝ่ายตรงข้าม	31	96.88	1	3.13
3. ด้านจิตสำนึกเรื่องความปลอดภัยขณะปฏิบัติทักษะ				
3.1 ผู้เรียนปฏิบัติจังหวะการเข้าหาลูกบอล และตัดสินใจได้ดี	28	87.5	4	12.5
3.2 ผู้เรียนปฏิบัติตามขั้นตอนในการฝึกทักษะในกีฬาฟุตบอลอย่างถูกต้อง	26	81.25	6	18.75
3.3 ผู้เรียนสามารถแสดงอารมณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ในขณะที่ทำการฝึกและเล่นกีฬาฟุตบอล	27	84.38	5	15.63

จากตารางที่ 23 ตารางแสดงค่าความถี่ ร้อยละของแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ประเมินโดยครูผู้สอน พบว่า หัวเรื่องการปฏิบัติ เริ่ม 1.ด้านความพร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมทางพลศึกษาในเรื่องของ 1.1 ผู้เรียนสามารถแต่งกายตามระเบียบเพื่อความพร้อมต่อการ

เรียน มีนักเรียนที่ปฏิบัติ 29 คน คิดเป็นร้อยละ 90.63 และนักเรียนที่ไม่ปฏิบัติ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 9.38, 1.2 ก่อนออกกำลังกายผู้เรียนได้ทำการอบอุ่นร่างกาย มีนักเรียนที่ปฏิบัติ 32 คน คิดเป็นร้อยละ 100 และนักเรียนที่ไม่ปฏิบัติ 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0 , 1.3 นักเรียนเตรียมความพร้อมทางด้านจิตใจ เช่น การพูดคุยเพื่อนร่วมทีม ยอมรับเพื่อนร่วมทีม มีนักเรียนที่ปฏิบัติ 28 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5 และนักเรียนที่ไม่ปฏิบัติ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 ซึ่งภาพรวมในด้านความพร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมทางพลศึกษาแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความตั้งใจและเรียนรู้ค่านึงถึงเรื่องของความปลอดภัย

และในด้าน 2. ด้านการปฏิบัติตามกฎ กติกา การแข่งขัน แบ่งได้ในเรื่องของ 2.1 ผู้เรียนไม่แสดงกริยาหยาบคาย เช่น การพูดว่าผู้อื่น ใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสม มีนักเรียนที่ปฏิบัติ 25 คน คิดเป็นร้อยละ 78.13 และนักเรียนที่ไม่ปฏิบัติ 7 คน คิดเป็นร้อยละ 15.63, 2.2 ผู้เรียนมีความอ่อนน้อม และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีนักเรียนที่ปฏิบัติ 30 คน คิดเป็นร้อยละ 93.75 และนักเรียนที่ไม่ปฏิบัติ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.25 , 2.3 ผู้เรียนไม่ปฏิบัติทั้งการชน ดึง ชัดชา ผลัก ทำร้าย ขณะทำการฝึกและเล่นทีมกับผู้เล่นฝ่ายตรงข้าม มีนักเรียนที่ปฏิบัติ 31 คน คิดเป็นร้อยละ 96.88 และนักเรียนที่ไม่ปฏิบัติ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.13 ซึ่งภาพรวมในด้านกรปฏิบัติตามกฎ กติกา การแข่งขัน แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความตั้งใจ เรียนรู้ และค่านึงถึงเรื่องของความปลอดภัย

และในด้าน 3. ด้านจิตสำนึกเรื่องความปลอดภัยขณะปฏิบัติทักษะ แบ่งได้ในเรื่องของ 3.1 ผู้เรียนปฏิบัติจังหวะการเข้าหาลูกบอล และตัดสินใจได้ดี มีนักเรียนที่ปฏิบัติ 28 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5 และนักเรียนที่ไม่ปฏิบัติ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5, 3.2 ผู้เรียนปฏิบัติตามขั้นตอนในการฝึกทักษะในกีฬาฟุตบอลอย่างถูกวิธี มีนักเรียนที่ปฏิบัติ 26 คน คิดเป็นร้อยละ 81.25 และนักเรียนที่ไม่ปฏิบัติ 6 คน คิดเป็นร้อยละ 18.75 , 3.3 ผู้เรียนสามารถแสดงอารมณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ ในขณะที่ทำการฝึกและเล่นกีฬาฟุตบอล มีนักเรียนที่ปฏิบัติ 27 คน คิดเป็นร้อยละ 84.38 และนักเรียนที่ไม่ปฏิบัติ 5 คน คิดเป็นร้อยละ 15.63 ซึ่งภาพรวมในด้านกรปฏิบัติตามกฎ กติกา การแข่งขัน แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความตั้งใจ เรียนรู้ และค่านึงถึงเรื่องความปลอดภัย

ตารางที่ 24 ตารางแสดงค่าความถี่ ร้อยละของแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ประเมินกลุ่มควบคุมโดยครูผู้สอน

รายการ หัวเรื่องการปฏิบัติ	ปฏิบัติ		ไม่ปฏิบัติ	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1.ด้านความพร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมทางพลศึกษา				
1.1 ผู้เรียนสามารถแต่งกายตามระเบียบเพื่อความพร้อมต่อการเรียน	23	71.88	9	28.13
1.2 ก่อนออกกำลังกายผู้เรียนได้ทำการอบอุ่นร่างกาย	20	62.5	12	37.5
1.3 นักเรียนเตรียมความพร้อมทางด้านจิตใจ เช่น การพูดคุยเพื่อนร่วมทีม ยอมรับเพื่อนร่วมทีม	25	78.13	7	15.63
2. ด้านการปฏิบัติตามกฎ กติกา การแข่งขัน				
2.1 ผู้เรียนไม่แสดงกริยาหยาบคาย เช่น การพูดว่าผู้อื่น ใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสม	20	62.5	12	37.5
2.2 ผู้เรียนมีความอ่อนน้อม และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น	23	71.88	9	28.13
2.3 ผู้เรียนไม่ปฏิบัติทั้งการชน ดึง ขัดขา ผลัก ทำร้าย ขณะทำการฝึกและเล่นทีมกับผู้เล่นฝ่ายตรงข้าม	25	78.13	7	21.88
3. ด้านจิตสำนึกเรื่องความปลอดภัยขณะปฏิบัติทักษะ				
3.1 ผู้เรียนปฏิบัติจังหวะการเข้าหาลูกบอล และตัดสินใจได้ดี	17	53.13	15	46.88
3.2 ผู้เรียนปฏิบัติตามขั้นตอนในการฝึกทักษะในกีฬาฟุตบอลอย่างถูกวิธี	15	46.88	17	53.13
3.3 ผู้เรียนสามารถแสดงอารมณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ในขณะที่ทำการฝึกและเล่นกีฬาฟุตบอล	13	40.63	19	59.38

จากตารางที่ 24 ตารางแสดงค่าความถี่ ร้อยละของแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย ในกีฬาฟุตบอล ประเมินกลุ่มควบคุมโดยครูผู้สอน พบว่า หัวเรื่องการปฏิบัติ เริ่ม 1.ด้านความพร้อม ก่อนเริ่มกิจกรรมทางพลศึกษาในเรื่องของ 1.1 ผู้เรียนสามารถแต่งกายตามระเบียบเพื่อความพร้อมต่อการเรียน มีนักเรียนที่ปฏิบัติ 23 คน คิดเป็นร้อยละ 71.88 และนักเรียนที่ไม่ปฏิบัติ 9 คน คิดเป็นร้อยละ 28.13, 1.2 ก่อนออกกำลังกายผู้เรียนได้ทำการอบอุ่นร่างกาย มีนักเรียนที่ปฏิบัติ 20 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 และนักเรียนที่ไม่ปฏิบัติ 12 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5, 1.3 นักเรียนเตรียมความพร้อมทางด้านจิตใจ เช่น การพูดคุยเพื่อนร่วมทีม ยอมรับเพื่อนร่วมทีม มีนักเรียนที่ปฏิบัติ 25 คน คิดเป็นร้อยละ 78.13 และนักเรียนที่ไม่ปฏิบัติ 7 คน คิดเป็นร้อยละ 15.63 ซึ่งภาพรวมในด้านความพร้อม ก่อนเริ่มกิจกรรมทางพลศึกษาแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความตั้งใจและเรียนรู้ค่านึงถึงเรื่องของความปลอดภัยเพียงบางส่วน โดยภาพรวมมีค่าความถี่และร้อยละในการปฏิบัติต่ำกว่ากลุ่มทดลอง

และในด้าน 2. ด้านการปฏิบัติตามกฎ กติกา การแข่งขัน แบ่งได้ในเรื่องของ 2.1 ผู้เรียนไม่แสดงกริยาหยาบคาย เช่น การพูดว่าผู้อื่น ใช้คำพูดที่ไม่เหมาะสม มีนักเรียนที่ปฏิบัติ 20 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 และนักเรียนที่ไม่ปฏิบัติ 12 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5, 2.2 ผู้เรียนมีความอ่อนน้อม และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีนักเรียนที่ปฏิบัติ 23 คน คิดเป็นร้อยละ 71.88 และนักเรียนที่ไม่ปฏิบัติ 9 คน คิดเป็นร้อยละ 28.13, 2.3 ผู้เรียนไม่ปฏิบัติทั้งการชน ดึง ชัดขา ผลัก ทำร้าย ขณะทำการฝึก และเล่นทีมกับผู้เล่นฝ่ายตรงข้าม มีนักเรียนที่ปฏิบัติ 25 คน คิดเป็นร้อยละ 78.13 และนักเรียนที่ไม่ปฏิบัติ 7 คน คิดเป็นร้อยละ 21.88 ซึ่งภาพรวมในด้านการปฏิบัติตามกฎ กติกา การแข่งขัน แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความตั้งใจ เรียนรู้ และค่านึงถึงเรื่องของความปลอดภัยเพียงบางส่วน โดยภาพรวมมีค่าความถี่และร้อยละในการปฏิบัติต่ำกว่ากลุ่มทดลอง

และในด้าน 3. ด้านจิตสำนึกเรื่องความปลอดภัยขณะปฏิบัติทักษะ แบ่งได้ในเรื่องของ 3.1 ผู้เรียนปฏิบัติจังหวะการเข้าหาลูกบอล และตัดสินใจได้ดี มีนักเรียนที่ปฏิบัติ 17 คน คิดเป็นร้อยละ 53.13 และนักเรียนที่ไม่ปฏิบัติ 15 คน คิดเป็นร้อยละ 46.88, 3.2 ผู้เรียนปฏิบัติตามขั้นตอนในการฝึกทักษะในกีฬาฟุตบอลอย่างถูกวิธี มีนักเรียนที่ปฏิบัติ 15 คน คิดเป็นร้อยละ 46.88 และนักเรียนที่ไม่ปฏิบัติ 17 คน คิดเป็นร้อยละ 53.13, 3.3 ผู้เรียนสามารถแสดงอารมณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ ในขณะที่ทำการฝึกและเล่นกีฬาฟุตบอล มีนักเรียนที่ปฏิบัติ 13 คน คิดเป็นร้อยละ 40.63 และนักเรียนที่ไม่ปฏิบัติ 19 คน คิดเป็นร้อยละ 59.38 ซึ่งภาพรวมในด้านการปฏิบัติตามกฎ กติกา การแข่งขัน แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความตั้งใจ เรียนรู้ และค่านึงถึงเรื่องของความปลอดภัยเพียงบางส่วน โดยภาพรวมมีค่าความถี่และร้อยละในการปฏิบัติต่ำกว่ากลุ่มทดลอง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองช่วยพัฒนาทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายโดย

1) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง และ 2) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 64 คน โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดนครปฐม แบ่งเป็นนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย จำนวน 32 คน และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาแบบปกติ จำนวน 32 คน ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 วัน วันละ 1 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย มีค่าดัชนีความสอดคล้องรวมเท่ากับ 0.89 2) แบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล, ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล มีค่าดัชนีความสอดคล้องรวมเท่ากับ 0.98 และมีค่าความเที่ยงทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล, ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล มีค่าเท่ากับ 0.72, 0.82, 0.93 และ 0.84 ตามลำดับ 3) แบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล มีค่าดัชนีความสอดคล้องรวมเท่ากับ 1.00 งานวิจัยนี้มีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean), ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เปรียบเทียบค่าคะแนนค่าเฉลี่ยทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล และทักษะการยืนโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล โดยการทดสอบค่าที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ค่าเฉลี่ยของทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและค่าเฉลี่ยของทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยซึ่งมีรายทักษะได้แก่ ทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลในกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย

ก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย พบว่า

1.1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.58$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.87$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ

1.2 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการหยุดลูกบอล หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.59$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.94$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ

1.3 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการเลี้ยงลูกบอล หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.91$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 2.09$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ

1.4 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการยืนโหม่งลูกบอล หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 3.03$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.88$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ

1.5 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.56$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.56$ อยู่ในระดับปรับปรุง ตามลำดับ

2. ค่าเฉลี่ยของทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและค่าเฉลี่ยรวมของทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ซึ่งมีรายทักษะได้แก่ ทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล, ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลในกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ดังนี้

2.1 ค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

2.1.1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ก่อนการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 1.87$ อยู่ในระดับพอใช้ และ $\bar{X} = 1.85$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 0.18$ และ $p = 0.43$)

2.1.2 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะรวมกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.58$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.89$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 8.01$ และ $p = 0.00^*$)

2.2 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการหยุดลูกบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม พบว่า

2.2.1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการหยุดลูกบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 1.94$ อยู่ในระดับพอใช้ และ $\bar{X} = 1.84$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 0.54$ และ $p = 0.59$)

2.2.2 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการหยุดลูกบอลเพื่อความปลอดภัย หลังการทดลอง กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.59$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 2.19$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 2.31$ และ $p = 0.02^*$)

2.3 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการเลี้ยงลูกบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม พบว่า

2.3.1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการเลี้ยงลูกบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.09$ อยู่ในระดับพอใช้ และ $\bar{X} = 1.84$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 1.42$ และ $p = 0.16$)

2.3.2 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการเลี้ยงลูกบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนหลังการทดลอง กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.91$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.88$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 5.91$ และ $p = 0.00^*$)

2.4 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการยิงโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม พบว่า

2.4.1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการยิงโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 1.88$ อยู่ในระดับพอใช้ และ $\bar{X} = 2.00$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 0.73$ และ $p = 0.47$)

2.4.2 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการยิงโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนหลังการทดลอง กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 3.03$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 2.16$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 5.23$ และ $p = 0.00^*$)

2.5 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม พบว่า

2.5.1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 1.56$ อยู่ในระดับปรับปรุง และ $\bar{X} = 1.72$ อยู่ในระดับปรับปรุง ตามลำดับ ($t = 0.92$ และ $p = 0.36$)

2.5.2 ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนหลังการทดลอง กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $\bar{X} = 2.56$ อยู่ในระดับดี และ $\bar{X} = 1.53$ อยู่ในระดับพอใช้ ตามลำดับ ($t = 5.28$ และ $p = 0.00^*$)

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย พบว่า

1. ค่าเฉลี่ยรวมของทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย โดยค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะก่อนการทดลองเท่ากับ 1.87 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะเท่ากับ 2.58

ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยด้านทักษะก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง ทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล, ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง พบว่า ก่อนการทดลองโดยค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนการทดลองเท่ากับ 1.94, 2.09, 1.88 และ 1.56 คะแนนตามลำดับ หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.59, 2.91, 3.03 และ 2.56 ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยรวมของทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยและค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยด้านทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล, ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมของทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย, ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล, ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลในกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของกลุ่มทดลอง หลังการ

ทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 สามารถอภิปรายในประเด็นดังต่อไปนี้

1.1 ผลค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p < .05$) โดยค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะก่อนการทดลองเท่ากับ 1.87 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะเท่ากับ 2.58 จากค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลแสดงให้เห็นว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองช่วยให้มีความปลอดภัยในการฝึกปฏิบัติ การเล่นเกมและการแข่งขันกีฬาฟุตบอล ทำให้ผู้เรียนเกิดความสุขเพลิดเพลินขณะทำการปฏิบัติทำให้เกิดเป็นความชื่นชอบในกีฬาฟุตบอลอีกด้วย ทักษะกีฬาฟุตบอลที่ดีขึ้นทำให้เกิดความปลอดภัยมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2545) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้แบบสร้างสถานการณ์จำลองนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ได้ดีและสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตจริงได้ เมื่อนักเรียนปฏิบัติทักษะกีฬาฟุตบอลที่ถูกต้องจะเกิดความมั่นใจและมีความวิตกกังวลน้อยลงจะทำให้ปฏิบัติได้ดีและมีความปลอดภัย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดวงกมล หน่อแก้ว (2558) ที่อธิบายว่า ถ้านักเรียนมีความรู้ เรียนรู้และฝึกทักษะจากสถานการณ์จำลอง ก่อนขึ้นฝึกปฏิบัติในหอผู้ป่วยทั้งนี้ จะทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ และลดภาวะความเครียด ความวิตกกังวลก่อนขึ้นฝึกปฏิบัติ เมื่อนักเรียนได้เรียนรู้ทักษะกีฬาฟุตบอลอย่างปลอดภัยแล้วจะสามารถแก้ปัญหาการปฏิบัติ ทักษะของตนเองเพื่อให้ตนเองปฏิบัติตามสถานการณ์ที่พบในขณะการฝึกปฏิบัติ แข่งขันจริงได้อย่างปลอดภัยทั้งของตนเองและเมื่อใช้ในขณะมีการแข่งขันเป็นทีม เมื่อปฏิบัติได้ถูกต้อง ส่งผลให้ปฏิบัติได้ดีและจะมีความมั่นใจในการปฏิบัตินำไปสู่การปฏิบัติด้วยความปลอดภัยและเกิดความสุขสนุกสนานปฏิบัติจนเป็นนิสัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรุณ อุดมสาส์ (2555) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการใช้สถานการณ์จำลองเพื่อแก้ปัญหาในการปฏิบัติของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นได้และแก้ปัญหาเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นได้ จากผลในงานวิจัยสอดคล้องกับแนวคิดของ พวงเพ็ชร เหมือนสน (2555) ที่กล่าวถึงการป้องกันการบาดเจ็บทางการกีฬา สามารถป้องกันได้จากตัวผู้เล่นกีฬาเอง สามารถป้องกันการบาดเจ็บได้โดยโปรแกรมการฝึกซ้อมของนักกีฬาที่เหมาะสม

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณา ทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย รายทักษะได้แก่ 1.ทักษะการหยุดลูกบอลเพื่อความปลอดภัย, 2.ทักษะการเลี้ยงลูกบอล, 3.ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และ 4.ทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล ทั้ง 4 ทักษะดังกล่าวมีค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนกลุ่มทดลอง หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p < .05$) โดยค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะก่อนการทดลองเท่ากับ 1.94, 2.09, 1.88 และ 1.56 ตามลำดับ และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะเท่ากับ 2.59, 2.91, 3.03 และ 2.56 ตามลำดับ จากค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลทั้ง 4 ทักษะแสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมโดย

ใช้สถานการณ์จำลองนั้นส่งผลให้เกิดการรับรู้ในการปฏิบัติทักษะที่ดีขึ้นทำให้เกิดความปลอดภัยเมื่อขณะปฏิบัติทักษะกีฬาฟุตบอล ตัวอย่างกิจกรรมในสถานการณ์จำลองเช่น กิจกรรมจำลองภาพ คือ การให้นักเรียนเริ่มดูภาพของผู้เล่นฟุตบอลที่ได้รับบาดเจ็บจากหยุดลูกบอลห่างตัวทำให้คู่ต่อสู้สามารถเข้าแย่งลูกบอลได้ง่ายทำให้เกิดความเสี่ยงในเรื่องการบาดเจ็บ ซึ่งต้องให้ช่วยกันคิดและเสนอแนวทางการป้องกันจากการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นในภาพนั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Read, P. J., Jimenez, P., Oliver, J. L., & Lloyd, R. S. (2018) ที่พบว่า การป้องกันการบาดเจ็บในกีฬาฟุตบอลต้องเน้นการรับรู้ในการปฏิบัติ ในการสอนต้องทำการสอนเน้นการปฏิบัติทักษะที่มีความถูกต้องส่งผลให้ป้องกันการบาดเจ็บที่อาจเกิดขึ้นได้ และในด้านทักษะการเลี้ยงลูกบอลเพื่อความปลอดภัย มีการใช้อุปกรณ์ และในการจำลองผู้เล่นขึ้นมาเพื่อฝึกการหลบหลีก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธรรมชาติ นาคะพันธ์ (2557) ที่พบว่า การฝึกเลี้ยงลูกบอลแบบเป็นเส้นตรงและแบบซิกแซก ซึ่งช่วยให้มีความเร็ว ในการเลี้ยงลูกฟุตบอลเพิ่มมากขึ้น ซึ่งส่งผลโดยตรงกับการใช้หลบหลีกคู่ต่อสู้ในการแข่งขันจริงและเลี่ยงการปะทะ

นอกจากนี้ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยล้วนเกิดจากการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลอง โดยที่มีการใช้อุปกรณ์มี 1.ลูกบอลยาง 2.ผ้าคาดศีรษะ และถุงผ้า เมื่อนักเรียนได้ฝึกโหม่งด้วยลูกบอลยางและใช้ผ้าคาดศีรษะทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการโหม่งลูกบอลอย่างมาก ลดภาวะความเครียด ความวิตกกังวลก่อนขึ้นฝึกปฏิบัติ ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของTaufek, F. H. B. M., Zulkifle, Z. B., & Kadir, S. Z. B. A. (2015) ที่พบว่า ถ้าปฏิบัติให้เกิดในสภาพแวดล้อมในที่นั้นๆจะสร้างให้มีการปฏิบัติอย่างปลอดภัย รวมถึงการจัดสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องโดยรอบ

2. ค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยด้านทักษะก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ก่อนการทดลอง ของกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะ เท่ากับ 1.87 และกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะ เท่ากับ 1.85 ตามลำดับ และหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะ เท่ากับ 2.58 และกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะ เท่ากับ 1.89 ตามลำดับ

ค่าเฉลี่ยของทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยซึ่งแต่ละรายด้าน ทั้งด้านทักษะการหยุดลูกบอล ,ทักษะการเลี้ยงลูกบอล, ทักษะการยืนโหม่งลูกบอลและทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียน ก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แยกรายด้านดังนี้

ก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะเท่ากับ 1.94, 2.09, 1.88, 1.56 ตามลำดับ และกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะเท่ากับ 1.84, 1.84, 2.00, 1.72 ตามลำดับ

หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะเท่ากับ 2.59, 2.91, 3.03, 2.56 ตามลำดับ และกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะเท่ากับ 2.19, 1.88, 2.16, 1.53 ตามลำดับ

จากการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยทั้งด้านทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยิงโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล ในกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม พบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในวิชาฟุตบอลแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 สามารถอภิปรายได้ดังนี้

2.1 ผลค่าเฉลี่ยรวมของทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีค่าเฉลี่ยรวมของทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยหลังการทดลองของกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะ เท่ากับ 2.77 และกลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะ เท่ากับ 1.94 ดังนั้นแผนการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้านความปลอดภัยในทักษะกีฬาฟุตบอลดีกว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ในการเสริมเรื่องความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองช่วยให้ความปลอดภัยในการฝึกปฏิบัติ การเล่นและการแข่งขันกีฬาฟุตบอลอย่างมีประสิทธิภาพ มีความสนุกสนานเพลิดเพลินขณะทำการปฏิบัติ เมื่อมีทักษะกีฬาฟุตบอลที่ดีขึ้นส่งผลให้เกิดความเพื่อความปลอดภัย ซึ่งสอดคล้องกับ สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ (2545) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้แบบสร้างสถานการณ์จำลองนี้จะช่วยให้นักเรียนเกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ได้ดีและสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตจริงได้ เมื่อนักเรียนปฏิบัติทักษะกีฬาฟุตบอลที่ถูกต้องจะเกิดความมั่นใจและมีความวิตกกังวลน้อยลงจะทำให้ปฏิบัติได้ดีและมีความปลอดภัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดวงกมล หน่อแก้ว (2558) ที่อธิบายว่า ถ้านักเรียนมีความรู้ เรียนรู้และฝึกทักษะจากสถานการณ์จำลอง ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ และลดภาวะความเครียด ความวิตกกังวลก่อนขึ้นฝึกปฏิบัติ เมื่อนักเรียนได้เรียนรู้ทักษะกีฬาฟุตบอลอย่างปลอดภัยแล้วจะสามารถแก้ปัญหาการปฏิบัติทักษะของตนเองเพื่อให้ตนเองปฏิบัติตามสถานการณ์ที่พบในขณะการฝึกปฏิบัติ แข่งขันจริงได้อย่างปลอดภัยทั้งของตนเองและเมื่อใช้ในขณะมีการแข่งขันเป็นทีม เมื่อปฏิบัติได้ถูกต้อง ส่งผลให้ปฏิบัติได้ดีและจะมีความมั่นใจในการปฏิบัตินำไปสู่การปฏิบัติด้วยความปลอดภัยและเกิดความสุขสนานปฏิบัติจนเป็นนิสัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรกช

อุดมสาลี (2555) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการใช้สถานการณ์จำลองเพื่อแก้ปัญหาในการปฏิบัติของตนเองที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นได้และแก้ปัญหาเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นได้

รวมทั้งจากผลในงานวิจัยที่พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมของทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองดีกว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ช่วยให้มีความปลอดภัยในการฝึกปฏิบัติ การเล่นและการแข่งขันนั้น สอดคล้องกับแนวคิดของ พวงเพ็ชร์ เหมือนสน (2555) ที่กล่าวถึงการป้องกันการบาดเจ็บทางการกีฬา สามารถป้องกันได้จากตัวผู้เล่นกีฬาเอง สามารถป้องกันการบาดเจ็บได้โดยโปรแกรมการฝึกซ้อมของนักกีฬาที่เหมาะสมกับทักษะ รวมถึงการวางข้อปฏิบัติในการฝึกและการเล่นที่เหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Vidal-Gomel (2017) พบว่า การป้องกันความเสี่ยงที่จะเกิดความปลอดภัยต้องมีการวางกฎระเบียบและปฏิบัติตามรวมทั้งการปฏิบัติตามขั้นตอนด้านความปลอดภัยที่กำหนดขึ้น ความปลอดภัยที่เกิดขึ้นได้ล้วนอาศัยการจัดการต้องมีขั้นตอนทำให้เกิดแนวทางในด้านความปลอดภัย ซึ่งเปรียบเสมือนกับงานวิจัยของผู้วิจัยที่มีการกำหนด กฎ กติกา และเน้นการปฏิบัติที่เป็นขั้นตอนที่เน้นด้านความปลอดภัยจึงทำให้เห็นว่าจะส่งเสริมให้เกิดความปลอดภัย

อย่างไรก็ตามทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยแยกเป็นรายด้านได้ดังนี้ ด้านทักษะการหยุดลูกบอล, ด้านทักษะการเลี้ยงลูกบอล, ด้านทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และด้านทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลในกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ซึ่งทั้ง 4 ทักษะกล่าวผลมาข้างต้นมีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ได้ปฏิบัติจริงให้มีความเสมือนจริงกับสภาพจริงมากที่สุดทำให้เกิดความมั่นใจ ความกล้า และเมื่อปฏิบัติจริงส่งผลให้เกิดทักษะที่ดีขึ้นและเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติของนักเรียนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มาลี คำคง, ภาณิต หลีเจริญ, ยุวนิดา อารามรมย์ และ อริสา จิตต์วิบูลย์ (2558) ที่พบว่า ถ้านักเรียนได้เรียนรู้ทักษะการปฏิบัติเองได้อย่างถูกต้อง จนเกิดความมั่นใจในการปฏิบัติด้วยตัวเองจนเกิดความชำนาญส่งผลไปสู่การปฏิบัติได้อย่างปลอดภัย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Lee and Kim (2018) ที่พบว่า การจัดการประสบการณ์ทางตรงและทางอ้อมในเรื่องความปลอดภัยเกิดผลดีต่อพยาบาล เพราะเป็นโปรแกรมที่มีแนวคิดพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความปลอดภัยของผู้ป่วย และพยาบาลมีโอกาสที่ได้ปฏิบัติในการจำลองสถานการณ์ที่สมจริงหรือมีความคล้ายกับสภาพความเป็นจริงช่วยให้พัฒนาทักษะในการเผชิญปัญหาและเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความปลอดภัยจึงเป็นสิ่งสำคัญในการปฏิบัติทักษะต่างๆที่ต้องเรียนรู้ทำให้เรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและตามที่ประเมินนักเรียนตามแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอลตามหลักการการป้องกันการบาดเจ็บในกีฬาฟุตบอล (1.ด้านความพร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมทางพลศึกษา 2. ด้านการปฏิบัติตามกฎ กติกา การแข่งขัน และ 3. ด้านจิตสำนึกเรื่องความปลอดภัยขณะ

ปฏิบัติทักษะ) ซึ่งผลคือนักเรียนส่วนมากมีการพัฒนาและปฏิบัติอย่างค้ำึงถึงความปลอดภัยมากขึ้น จากสัปดาห์แรก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ O'Brien, Young and Finch (2017) พบว่า การปรับโปรแกรมการออกกำลังกายป้องกันการบาดเจ็บสามารถลดการบาดเจ็บได้ 46 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งโปรแกรมต้องสอดคล้องกับบริบทและสิ่งที่ผู้ปฏิบัตินั้นกระทำ ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้านความปลอดภัยในทักษะกีฬาฟุตบอลดีกว่าการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองที่มีผลต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะจากการวิจัย ดังนี้

1.1 การจะสร้างในเรื่องความปลอดภัยควรมีเวลาในการจัดการเรียนรู้ในวิชาพลศึกษาเพิ่มขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจทั้งในด้านทักษะส่งผลต่อการปฏิบัติให้เกิดความปลอดภัยในขณะการฝึกและการแข่งขันจริง เพราะวิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่เน้นการปฏิบัติถ้านักเรียนได้ปฏิบัติบ่อยครั้งและถูกวิธีการผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะได้อย่างถูกต้อง และมีความปลอดภัย

1.2 การนำเอาการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองไปใช้กับกีฬาอื่น ทำให้นักเรียนได้มีการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นในด้านการฝึกปฏิบัติและนำไปใช้จริงต่อการแข่งขันโดยคำนึงถึงเรื่องความปลอดภัยของผู้เรียนและผู้อื่น ทำให้เห็นถึงความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการเป็นนักกีฬาที่ดีและนักกีฬามีอาชีพครูผู้สอนกำหนดข้อตกลงกับนักเรียน ในเรื่องเช่น หากผู้เรียนเข้าชั้นเรียนสาย

1.3 การจัดการเรียนรู้ตามแผนการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติทั้ง 5 ชั้นตามทฤษฎีที่ใช้ในวิชาพลศึกษาควรปรับเวลาบางชั้นให้เหมาะสมกับระยะเวลาในการฝึกปฏิบัติของผู้เรียนเพื่อฝึกปฏิบัติได้นานขึ้น

1.4 ควรมีการเพิ่มเวลาในการทำกิจกรรมในขั้นตอนการปฏิบัติ เพราะเป็นขั้นที่ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติมองเห็นภาพที่จะเรียนรู้ได้จากสถานการณ์จำลองที่สร้างขึ้นมา เมื่อมีเวลาในการปฏิบัติมากผู้เรียนจะสามารถทบทวนความรู้ ทบทวนทักษะที่ถูกต้องปฏิบัติจนเกิดความชำนาญนำไปสู่การปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยได้

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

- 2.1 ควรนำแผนการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองไปปรับใช้เพื่อการทดลองกับกีฬาอื่น
- 2.2 วิธีการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองไปทดลองใช้ในการจัดกิจกรรมเพื่อมุ่งเน้นในด้านความปลอดภัยในสาขาวิชาอื่นๆ
- 2.3 ควรมีการนำแนวคิดทฤษฎีต่างๆที่ทันสมัยและสอดคล้องกับการแก้ปัญหาของผู้เรียนมาปรับใช้ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น
- 2.4 ควรมีการปลูกฝังพฤติกรรมที่ดีขณะการปฏิบัติทักษะและในการแข่งขันเพื่อส่งเสริมความปลอดภัย ทุกช่วงอายุ ของนักเรียน

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กมลวรรณ ตังธนากานนท์. (2547). *การพัฒนากระบวนการจัดทำแฟ้มสะสมงานเพื่อประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เพื่อสร้างสรรค์ด้วยปัญหาแบบเต็มรูปในโรงเรียนครุณสิกขาลัย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุชฎบัณฑิต), สาขาการวัดและประเมินผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กมลวรรณ ตังธนากานนท์. (2549). การประเมินตามสภาพจริง (Authentic assessment). *วารสารครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 34(3), 1-13.
- กมลวรรณ ตังธนากานนท์. (2559). *การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กึ่งกาญจน์ สิริสุนทร. (2550). *รูบริคหรือรูบริคการให้คะแนน*. กรุงเทพมหานคร: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษาสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- เกรียงไกร นาคเทวัญ. (2550). *ผลการฝึกจินตภาพที่มีต่อความสามารถในการยิงประตูฟุตบอลอัตราการเต้นของชีพจรและอัตราการผ่อนคลายของหัวใจ*. (ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต), สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จักริน ด้วงคำ. (2554). *ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดของเพียเจต์ที่มีผลต่อความมีระเบียบวินัยในตนเองของนักเรียนประถมศึกษา*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต), สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาคหลักสูตรและการสอน คณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เจษฎา ตาลเพชร. (2544). *การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในจังหวัดสุพรรณบุรี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต), สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชนาธิป พรกุล. (2554). *การสอนกระบวนการคิดทฤษฎีและการนำไปใช้*. กรุงเทพมหานคร: วี พรีนซ์ (1991) จำกัด.
- ชัยยุทธ์ ชวลิตนิธิกุล. (2534). *การฝึกปฏิบัติงานอาชีพวอลเลย์บอล ความปลอดภัยและเอโกโนมิกส์*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

- ชำนาญ ชินสีห์. (2558). ปริมาณของการดูดซับพลังงานกับโอกาสเกิดการบาดเจ็บของเอ็นไขว้หน้าในข้อเข่าขณะลงสู่พื้นด้วยขาข้างเดียวและการวิ่งเปลี่ยนทิศทาง. (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต), สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เจ็ดชัย โชครัตนชัย. (2529). ฟุตบอล. นครราชสีมา: ภาควิชาพลศึกษาและนันทนาการ คณะวิชาครุศาสตร์ วิทยาลัยครูนครราชสีมา.
- โชติกา ภาษีผล. (2559). การวัดและประเมินผลการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงกมล หน่อแก้ว. (2558). การเรียนรู้โดยสถานการณ์เสมือนจริงทางพยาบาลศาสตร์ศึกษา. วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี. กรุงเทพ, 31, 112-122.
- ทิตนา แคมมณี. (2552). 14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์หนังสือแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธรรมชาติ นาคะพันธ์. (2557). ผลของโปรแกรมการฝึกแบบสถานีที่มีต่อความสามารถในการเล่นลูกฟุตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต), สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธัญธรณ์ สุภักดิ์เลิศ. (2559). ภาวะผู้นำวิสัยทัศน์ของผู้บริหารโรงเรียนที่ส่งผลต่อการจัดการความปลอดภัยของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 6. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต), สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธีรชัย มุงคุณคำขาว. (2556). ผลของการใช้เทคนิค เอส เอ คิว ที่มีต่อทักษะการเล่นลูกฟุตบอลและสมรรถภาพทางกายของนักเรียนประถมศึกษา. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต), สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิพนธ์ จันทรมณี. (2543). ผลของการฝึกความอ่อนตัวและความแข็งแรงของกล้ามเนื้อที่มีต่อความสามารถในการเล่นลูกฟุตบอล. (ปริญญามหาบัณฑิต), สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โนรี ใจใส่. (2552). คู่มือการวัดประเมินผลการเรียนรู้. สุราษฎร์ธานี: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- บุญส่ง โกสยะ. (2542). วิธีวิจัยทางพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- บุญส่ง โกสยะ. (2547). *การวัดผลและประเมินผลทางพลศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ประโยค สุทธิสง่า. (2524). *เอกสารประกอบการสอนกีฬาฟุตบอล 1*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์รวมการพิมพ์.
- ปราณี อินทร์รักษา. (2554). *การศึกษาการดำเนินการรักษาความปลอดภัยของสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต), สาขาวิชาบริหารการศึกษา ภาควิชานโยบาย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผาณิต บิลมาศ. (2530). *การวัดทักษะกีฬา*. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พงษ์เอก สุภิส. (2548). *การพัฒนาโปรแกรมการฝึกเพื่อปรับปรุงจุดเริ่มลำในนักกีฬาฟุตบอล*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต), ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พลเอก สุภาสงวน. (2558). *ผลการฝึกเอส เอ คิว ที่มีต่อความเร็วของนักกีฬาฟุตบอล*. (ปริญญาโท กศ.ม. (พลศึกษา)), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พวงเพชร เหมือนสน. (2555). *เอกสารประกอบการเรียน วิชา 4071502 การป้องกันและการปฐมพยาบาล การบาดเจ็บทางการกีฬา*. สุพรรณบุรี: ฝ่ายวิชาการ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ สถาบัน การพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี.
- พิชิต ภูติจันทร์. (2547). *การทดสอบและประเมินผลทางพลศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: โอ. เอส.พรี้นติ้งเฮ้าส์.
- พิชิต ฤทธิ์. (2555). *หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: เข้าสื่อออฟเดอรัมส์.
- พินิจ อินตา. (2554). *ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้โปรแกรมการออกกำลังกายแบบผสมผสานที่มีต่อความเครียดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต), ภาควิชาสุขศึกษาพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พูนศักดิ์ ประถมบุตร. (2532). *การทดสอบและประเมินผลพลศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: โอ เอส พรี้นติ้ง เฮ้าส์.
- พอง เกิดแก้ว. (2520). *การพลศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์พัฒนาพานิช.
- ฟ้ารัตน์ สมแสน. (2539). *ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของคนงานก่อสร้างในกรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต), สาขาวิชาจิตวิทยา อุตสาหกรรม คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2552). *วิทยาการการจัดการเรียนรู้ 1-8 (เอกสารประกอบการสอน)*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- มาลี คำคง, ผาณิต หลีเจริญ, ยูนิดา อารามรมย์, & อริสา จิตต์วิบูลย์. (2558). ผลของการใช้สถานการณ์จำลองต่อความมั่นใจในความสามารถของตนเองในการดูแลและการช่วยฟื้นคืนชีพขั้นสูงสำหรับผู้ป่วยวิกฤติ-ฉุกเฉินของนักศึกษาพยาบาล. *วารสารเครือข่ายวิทยาลัยพยาบาลและการสาธารณสุขภาคใต้สงขลา*, 3(3), 52-64.
- รัฐชานนท์ แสนทวีสุข. (2555). *ผลของการฝึกด้วยพลัยโอเมตริกที่มีต่อความเร็วในการวิ่งระยะทางตรง 15 เมตร ในกีฬาฟุตบอล ของนักศึกษาชาย สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี*. (ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต), สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2527). *หลักการสอนพลศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2548). *รวบรวมบทความเกี่ยวกับปรัชญา หลักการ วิธีการสอนและการวัด เพื่อประเมินทางพลศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชรชัย สุวานิช. (2545). *การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาบอลเลย์บอล สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดอ่างทอง*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต), สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2539). *การสอนพลศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: บริษัทพิมพ์ดีจำกัด.
- วิฑูรย์ สิมะโชคดี, & วีรพงษ์ เณลิมจิระรัตน์. (2543). *วิศวกรรมและการบริหารความปลอดภัยในโรงงาน*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี.
- วิทยา เลหากุล. (2545). *เส้นทางสู่ชัยชนะ*. กรุงเทพมหานคร: สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์.
- วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุพรรณบุรี. (2557). *การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เรื่อง การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ SIMULATION BASED LEARNING : SBL* [ออนไลน์]. Retrieved 15 กรกฎาคม 2560 <http://www.snc.ac.th/KM/index.php/sample-sites-2/sb/137-7-1-2015>
- วิชรวรรณ สีชื่น. (2554). *ผลของโปรแกรมการฝึกความเร็วในการวิ่งขึ้นเนินและลงเนินที่มีต่อความสามารถในการเล่นลูกฟุตบอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต), สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิริยา บุญชัย. (2529). *การทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

- วิศรุต ศรีแก้ว. (2557). ผลของรูปแบบการฝึกพลัยโอเมตริกระยะเวลา 4 สัปดาห์ ที่มีต่อพลังกล้ามเนื้อและความคล่องแคล่วว่องไวในนักกีฬาฟุตบอล. (วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต), สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศิริลักษณ์ จันทรวงศ์. (2550). เอกสารคำสอน การป้องกันและการปฐมพยาบาลการบาดเจ็บทางการกีฬา: สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสมุทรสาคร.
- ศุภลักษณ์ ธนาโรจน์. (2560). การสอนโดยการจำลองสถานการณ์เสมือนจริงในรายวิชาปฏิบัติหลักการและเทคนิคการพยาบาล. วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุตรดิตถ์, 9(2), 70-84.
- สกายบุ๊กส์. (2550). ฟุตบอล. ปทุมธานี: บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด.
- สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชุมพร. (2560). พื้นฐานทางวิทยาศาสตร์การกีฬา การป้องกันการบาดเจ็บทางการกีฬา [ออนไลน์]. Retrieved 12 กรกฎาคม 2560
<http://www.ipecp.ac.th/ipecp/cgi-bin/vni/Program/unit9/p10.htm>
- สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ. (2557). เกณฑ์ประเมินความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมของผู้ปฏิบัติการในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน [ออนไลน์]. Retrieved 19 ตุลาคม 2560
http://www.niems.go.th/th/Upload/File/255612291314037336_x1C7TcqAMc8tARh8.pdf
- สมนึก ภัททิยธนี. (2551). การวัดผลการศึกษา. ภาพสลิท: ประสานการพิมพ์.
- สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ. (2544). การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการประเมินตามสภาพจริง. เชียงใหม่: โนเลจเพลส.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2545). แนวทางการวัดและประเมินผลในชั้นเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพมหานคร: ภาพพิมพ์.
- สุขสม สิวะอมรรัตน์. (2552). ผลของการใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อความสามารถในการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดเลียบราษฎร์บำรุง เขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต), สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุขสวัสดิ์ ชนะพาล. (2550). ผลของการฝึกเสริมด้วยโปรแกรมการฝึกความคล่องแคล่วว่องไวที่มีต่อความสามารถในการเล่นลูกฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอล อายุ 12-14 ปี. (ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต), สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวิทย์ มูลคำ, & อรทัย มูลคำ. (2546). 19 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ.

กรุงเทพมหานคร: ภาพพิมพ์.

เสรี แสงอุทัย. (2543). แบบทดสอบความสามารถทางกลไกในกีฬาเซปักตะกร้อสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนไชยฉิมพลีวิทยาคม สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต), สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

โสภิต จิระบุตร. (2544). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเทนนิส สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดราชบุรี. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต), สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ไสว พักขาว. (2544). หลักการสอนสำหรับเป็นครูมืออาชีพ. กรุงเทพมหานคร: เอมพันธ์.

อดิศักดิ์ ดวงศรี. (2554). การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดของคาร์รอล เพื่อพัฒนาความสามัคคีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต), สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อภิชาติ อ่อนสร้อย, & ปรีชา ศิริรัตน์ไพบูลย์. (2555). ฟุตบอล. ปทุมธานี: บริษัท สหภัทร์ เอ็ดดูเคชั่น จำกัด.

อภิวัฒน์ จั่วลำหิน. (2553). การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดพัฒนาจริยธรรมของโคลเบอร์กเพื่อพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนประถมศึกษา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต), สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรกช อุดมสาลี. (2555). พฤติกรรมการแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการใช้สถานการณ์จำลอง. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต), สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ภาษาอังกฤษ

Bookhart, S. M. (1999). *Designing assessments to inform and improve student performance*. San Francisco: Jossey-Bass.

Good, C. V. (1959). *Dictionary of Education* (2 Ed.). New York: McGraw - Hill Book Company.

Goodrich, H. (1997). Understanding rubrics. *Educational Leadership*, 54(4), 14-17.

- Holden, S. (1981). *Dream in Language Teaching*. London: Longman Group Jones.
- Johnson, R. L., Penny, J. A., & Gordon, B. (2009). Assessing performance: Designing, scoring and validating performance tasks. *Journal of Educational Measurement*, 46(4), 474-477.
- Jonsson, A., & Svingby, G. (2007). The use of scoring rubrics: Reliability, Validity and educational consequences. *Educational Research Review*, 2(2), 130-144.
- Kuhl, J. (2000). A functional-design approach to motivation and self-regulation: The Dynamics of Personality Systems Interaction. *Academic Press*, 111-169.
- Lee, M. Y., & Kim, S. S. (2018). A Safety Simulation Program for Operating Room Nurses. *Clinical Simulation in Nursing*, 18, 6-13.
- Nitko, A. J. (2004). *Educational assessment of students*. Columbus: Ohio: Pearson Education Inc.
- O'Brien, J., Young, W., & Finch, C. F. (2017). The use and modification of injury prevention exercise by professional youth soccer teams. *Scandinavian Journal of Medicine & Science in Sports*, 27, 1337-1346.
- Panadero, E., & Jonsson, A. (2013). The use of scoring rubrics for formative assessment purpose revisited: A review. *Educational Research Review*, 9, 129-144.
- Pearson Education Development Group. (2001). Portfolio assessment [Online]. Retrieved 2012, May 8 <http://www.teachervision.com/lesson-plans/;esson-5942.html>
- Posner, M. (2000). Preventing School Injuries: A Comprehensive Guide for School Administrators. *Teachers & Staff*, 123-162.
- Read, P. J., Jimenez, P., Oliver, J. L., & Lloyd, R. S. (2018). Injury prevention in male youth soccer: Current practices and perceptions of practitioners working at elite English academies. *Journal of Sport Sciences*, 36(12), 1423-1431.
- Ronis, L. D. (2000). *Brain-compatible assessment*. Arlington Heights, IL: SkyLight Training and Publishing: IL: SkyLight Training and Publishing, Inc. .
- Schamber, J. F., & Mahoney, S. L. (2006). Assessing and improving the quality of group critical thinking exhibited in the final projects of collaborative learning groups. *The journal of General Education*, 55(2), 103-137.

Taufek, F. H. B. M., Zulkifle, Z. B., & Kadir, S. Z. B. A. (2015). Safety And Health Practices And Injury Management In Manufacturing Industry. *Procedia Economics and finance*, 35, 705-712.

University of Stirling. (2016). Heading a soccer ball causes instant changes to the brain. ScienceDaily.[Online]. Retrieved 2016, October 23
www.sciencedaily.com/releases/2016/10/161023154804.htm

Vidal-Gomel, C. (2017). Training to safety rules use. Some reflections on a case study. *SafetyScience*, 35, 134-142.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

1. รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือวิจัย
2. หนังสือขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย
3. หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัยและทดลองใช้เครื่องมือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือวิจัย ซึ่งประกอบไปด้วย แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย แบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล และแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ อ่อนศิริ
อาจารย์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2. อาจารย์ ดร.อัจฉรา เสาวเฉลิม
อาจารย์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ดิงคภักดิ์
อาจารย์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4. อาจารย์ ดร.ธานินทร์ บุญญาลงกรณ์
อาจารย์ประจำกลุ่มสาระสุขศึกษาและพลศึกษา
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม
5. อาจารย์ จตุพงษ์ ทองสุข
อาจารย์ประจำกลุ่มสาระสุขศึกษาและพลศึกษา
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม

ตัวอย่าง หนังสือขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย (ภายนอกองค์กร)

ที่ ศธ 0512.6(2791.10)/60- 5639

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

พศศจิกายน 2560

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นายวิชนนท์ พูลศรี นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษา โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.บัญชา ชลาภิรมย์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา และ อาจารย์ ดร.รุ่งระวี สมะวรรณนะ เป็น อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ในการนี้จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุมาลี ชิโนกุล)

รองคณบดี

ปฏิบัติกรแทนคณบดี

กลุ่มภารกิจบริการการศึกษา ฝ่ายสนับสนุนวิชาการ

โทร. 0-2218-2565-97 ต่อ 6732

เบอร์โทรศัพท์ผู้วิจัย: 087-7694193 email: WT_TL@hotmail.com

หนังสือขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย (ภายในองค์กร)

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน กลุ่มภารกิจบริการการศึกษา ฝ่ายสนับสนุนวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โทร. 82565-97 ต่อ 6732

ที่ ศธ 0512.6(2791.10)/60-5641

วันที่ พฤศจิกายน 2560

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน

ด้วย นายวิชานนท์ พูลศรี นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษา โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.บัญชา ชลาภิรมย์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา และ อาจารย์ ดร.รุ่งระวี สมะวรรณนะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ในการนี้จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าวเพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุมาลี ชีโนกุล)
รองคณบดี

หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลทดลองใช้เครื่องมือวิจัยและการเก็บข้อมูลวิจัย

ที่ ศธ 0512.6(2791.10)/60- 6106

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพมหานคร 10330

พฤษภาคม 2560

เรื่อง ขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ [REDACTED]

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นายวิชนนท์ พูลศรี นิสิตหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษา โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.บัญชา ชลาภิรมย์ และ อาจารย์ ดร.รุ่งระวี สมะวรรณนะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลด้วย แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อ ทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย, แบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล ทักษะ การเลี้ยงลูกบอลและทักษะการโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล และแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อ ความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล กับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน [REDACTED] ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นิสิตได้ทำการเก็บข้อมูลวิจัยดังกล่าว เพื่อ ประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุมาลี ชิโนกุล)

รองคณบดี

ปฏิบัติการแทนคณบดี

กลุ่มภารกิจบริการการศึกษา ฝ่ายสนับสนุนวิชาการ

โทร. 0-2218-2565-97 ต่อ 6732

เบอร์โทรศัพท์ผู้วิจัย: 0877694193 email: WT_TL@hotmail.com

ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อ
ความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย
ของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

โรงเรียน

รายวิชา พลศึกษา 6 (ฟุตบอล)

ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6

เรื่อง ทักษะการเตะลูกบอล (การเตะลูกบอลด้วยหลังเท้า)

ภาคปลาย ปีการศึกษา 2560

เสริมทักษะกีฬาเพื่อความปลอดภัย การหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน(การหยุดลูกกระดอน)

อาจารย์ผู้สอน วิชนนท์ พูลศรี

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

ตัวชี้วัดชั้นปี 1. แสดงทักษะการเคลื่อนไหวร่วมกับผู้อื่นในลักษณะแบบผลัดและแบบผสมผสานได้
ตามลำดับทั้งแบบอยู่กับที่ เคลื่อนที่ และใช้อุปกรณ์ประกอบ และการเคลื่อนไหวประกอบเพลง

2. จำแนกหลักการเคลื่อนไหวในเรื่องการรับแรง การใช้แรง และความสมดุลในการ
เคลื่อนไหวร่างกายในการเล่น เกม เล่นกีฬา และนำผลมาปรับปรุง เพิ่มพูน ระเบียบปฏิบัติของตนและผู้อื่น

3. เล่นกีฬาไทย กีฬาสากล ประเภทบุคคลและประเภททีม ได้อย่างละ 1 ชนิด

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่าง

สม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรีย
ภาพของกีฬา

ตัวชี้วัดชั้นปี 1. อธิบายประโยชน์และหลักการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ สมรรถภาพทางกายและการ
สร้างเสริมบุคลิกภาพ

2. ปฏิบัติตามกฎ กติกา ตามชนิดกีฬาที่เล่น โดนคำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองและ
ผู้อื่น

3. เล่นเกมและกีฬาด้วยความสามัคคีและมีน้ำใจนักกีฬา

สาระที่ 4 การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพและการป้องกันโรค

มาตรฐาน พ 4.1 เห็นคุณค่าและมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรค
และสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

ตัวชี้วัดชั้นปี 1. สร้างเสริมและปรับปรุงสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพอย่างต่อเนื่อง

สาระสำคัญ

ทักษะการเตะลูกฟุตบอล(การเตะลูกบอลด้วยหลังเท้า)และการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้าน

ในการหยุดลูกกระดอน) เป็นทักษะที่สำคัญอย่างหนึ่งในกีฬาฟุตบอล ซึ่งเป็นทักษะขั้นพื้นฐานที่สำคัญ ซึ่งมีเหตุผลหลายประการที่จะใช้การส่งบอลไม่ว่าจะเป็น การทำให้บอลอยู่ในการครอบครองของทีม การเคลียร์บอลออกจากพื้นที่อันตราย การส่งเพื่อเปิดโอกาสในการทำประตูคู่แข่ง เป็นต้น ดังนั้น ผู้เรียนควรฝึกฝนการส่งลูกในลักษณะต่างๆจะเกิดความชำนาญ ที่สามารถนำไปสู่การฝึกของกีฬาฟุตบอลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถ

1. บอกถึงความสำคัญของทักษะการเตะลูกบอลด้วยหลังเท้า และการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในเพื่อความปลอดภัย(การหยุดลูกกระดอน)ได้อย่างถูกต้อง
2. ปฏิบัติทักษะการเตะลูกบอลด้วยหลังเท้า และการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในเพื่อความปลอดภัย(การหยุดลูกกระดอน) ติดต่อกัน 10 ครั้ง
3. ปฏิบัติเคลื่อนที่เข้าหาจุดที่การเตะลูกบอลด้วยหลังเท้า และการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในเพื่อความปลอดภัย(การหยุดลูกกระดอน) ติดต่อกัน 30 วินาที จำนวน 20 รอบ เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไว
4. แสดงความมีน้ำใจช่วยเหลือ ให้คำแนะนำในการฝึกปฏิบัติทักษะการเตะลูกบอลด้วยหลังเท้า และการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในเพื่อความปลอดภัย(การหยุดลูกกระดอน)
5. แสดงความกระตือรือร้น ยึดแน่นแจ่มใส ในขณะที่เรียน และฝึกปฏิบัติทักษะการเตะลูกบอลด้วยหลังเท้า และการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในเพื่อความปลอดภัย(การหยุดลูกกระดอน) ด้วยความตั้งใจ

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้																
<p>1. ทักษะ</p> <p>1.1 การเตะลูกบอลด้วยหลังเท้า คือ การเตะลูกบอลวิธีนี้มีประโยชน์มากในการยิงประตู นักฟุตบอลที่ดีจะต้องเตะลูกบอลวิธีนี้ได้ทุกคน</p> <p>การเตะลูกบอลด้วยหลังเท้า ซึ่งวิธีปฏิบัติดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) เคลื่อนที่เข้าหาลูกตรงๆ จากด้านหลัง 2) วางเท้าหลักไว้ข้างๆ ให้ได้ระดับกับลูกบอล ก้มหน้าเล็กน้อยตามองดูลูกบอล 3) เหยียดขาที่ใช้เตะไปข้างหลัง โดยใช้สะโพกเป็นจุดหมุน 4) เกร็งข้อเท้าและงุ่มปลายเท้าที่จะใช้เตะ แล้วเตะขาไปข้างหน้า <div style="display: flex; justify-content: space-around;"> </div>	<p>ขั้นเตรียม (7 นาที) หรือขั้นเตรียม (ออกแบบสถานการณ์จำลอง)</p> <p>กิจกรรมเตรียมความพร้อมในการเผชิญสถานการณ์จำลอง ประกอบด้วย</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. สอนระเบียบแถว <ul style="list-style-type: none"> - ให้ผู้เรียนจัดแถวหน้ากระดาน 4 แถว เท่าๆกัน แล้วให้ผู้เรียนเริ่มนับ 1-4 ตลอดเพื่อแบ่งแถว 4 แถวให้เท่ากัน <div style="text-align: center;"> <p>☆</p> <table style="margin: auto;"> <tr><td>○</td><td>○</td><td>○</td><td>○</td></tr> <tr><td>○</td><td>○</td><td>○</td><td>○</td></tr> <tr><td>○</td><td>○</td><td>○</td><td>○</td></tr> <tr><td>○</td><td>○</td><td>○</td><td>○</td></tr> </table> <p>○ = นักเรียน ☆ = ครู</p> </div> <ul style="list-style-type: none"> - ครูสำรวจรายชื่อ เครื่องแต่งกาย และสอบถามสุขภาพร่างกายของนักเรียนทุกคน <ol style="list-style-type: none"> 2. การเตรียมความพร้อมทางด้านอุปกรณ์ <ul style="list-style-type: none"> - เตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติที่พร้อมใช้ในการฝึกปฏิบัติ 	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	<ul style="list-style-type: none"> - การอบอุ่นร่างกายทำให้ร่างกายของนักเรียนมีความพร้อมที่จะดำเนินกิจกรรมต่างๆในการเรียนการสอนได้อย่างปลอดภัยและไม่เกิดการบาดเจ็บ - นักเรียนมีระเบียบวินัยในการจัดแถว(A)
○	○	○	○															
○	○	○	○															
○	○	○	○															
○	○	○	○															

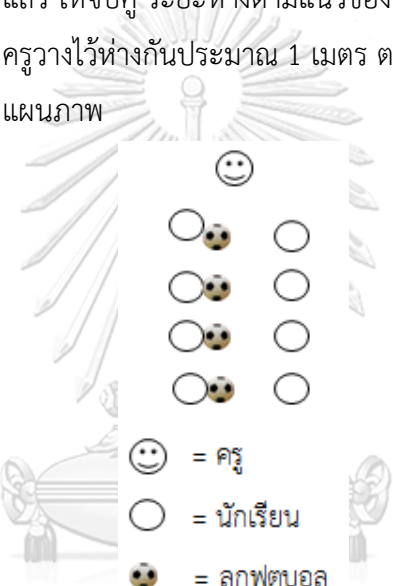
**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>การเตะลูกบอลด้วยหลังเท้า</p> <p>1.2 การหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน (การหยุดลูกกระดอน)</p> <p>หมายถึง การที่ผู้เล่นใช้ข้างเท้าด้านใน ในการบังคับลูกที่กำลังมาระดับพื้นกระดอนมาให้ลูกบอลหยุดในการครอบครองเพื่อที่จะดำเนินการเล่นไปได้</p> <p>การหยุดลูกกระดอนด้วยข้างเท้าด้านใน ซึ่งวิธีปฏิบัติดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 2.1) ยืนแยกเท้าออกประมาณหัวไหล่ 2.2) เข่างอเล็กน้อย 2.3) ตามองดูลูกที่เคลื่อนมาตลอดเวลา 	<p>ขั้นเตรียม (7 นาที) หรือขั้นเตรียม (ออกแบบสถานการณ์จำลอง)</p> <p>3. การเตรียมความพร้อมทางด้านร่างกาย โดย อบอุ่นร่างกาย (Warm – up)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูให้นักเรียนวิ่ง 2 รอบสนามฟุตบอล - ครูนำยืดกล้ามเนื้อในท่าต่างๆดังนี้ <ol style="list-style-type: none"> 1. ยืดกล้ามเนื้อและข้อต่อที่คอ 2. การยืดกล้ามเนื้อต้นขาด้านหน้า 3. การยืดกล้ามเนื้อต้นขาด้านหลัง 4. การยืดกล้ามเนื้อหลังและสะโพก <p>4. การเตรียมความพร้อมทางร่างกายด้านสมรรถภาพทางกาย การจำลองสถานการณ์การเคลื่อนที่เข้าหาลูกบอล</p> <ul style="list-style-type: none"> - เข้าฐานวิ่งและการเคลื่อนที่พื้นฐานและที่มีลักษณะเข้าหาลูกบอลขณะทำการเตะลูกบอล โดยการเหวี่ยงขาในลักษณะเดียวกับการเตะลูกบอล (ไม่มีลูกบอล) ปฏิบัติต่อเนื่อง 30 วินาที จำนวน 20 รอบตามลักษณะตามแผนภาพดังนี้ - การจำลองสถานการณ์การเคลื่อนที่เข้าหาลูกบอล 	<p>- เคลื่อนที่เข้าหาจุดที่มีลักษณะเข้าหาลูกบอลขณะทำการเตะลูกบอลปฏิบัติต่อเนื่อง 30 วินาที จำนวน 20 รอบ เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไว (P)</p>

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>การหยุดลูกกระดอนด้วย ข้างเท้าด้านใน ซึ่งวิธี ปฏิบัติดังนี้</p> <p>2.4) หันข้างเท้าด้านใน บังทิศทางลูกบอลซึ่งกำลัง จะกระดอนขึ้น</p> <p>2.5) ใช้ข้างเท้าด้านในกด ลูกบอลไว้ให้อยู่กับที่ เพื่อ เล่นต่อไป</p> <p>2.6) แขนกางออกเพื่อ ช่วยในการทรงตัว</p>	<p>ชั้นอธิบายและสาธิต (8 นาที) หรือ 2. ชั้นนำเสนอสถานการณ์จำลองและแนวทาง ปฏิบัติ, 3. ชั้นมอบหมายบทบาทให้นักเรียน กิจกรรมสถานการณ์จากภาพ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูอธิบายภาพทักษะที่แสดงการบาดเจ็บ ซึ่งมีสาเหตุมาจากการปฏิบัติทักษะการหยุด ลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในและการเตะลูก บอลด้วยหลังเท้าได้ไม่ดีหรือไม่ถูกต้อง 2. ครูให้นักเรียนออกมาปฏิบัติท่าทางใน ทักษะดังกล่าว 3. นักเรียนในชั้นเรียนร่วมสังเกตวิธีการ ปฏิบัติทักษะดังกล่าว ให้ผู้เรียนในชั้นเรียน ร่วมกันเสนอแนวทางลักษณะรูปแบบท่าทาง ในการปฏิบัติที่ถูกต้อง ครูแนะนำเสริมความรู้ ในด้านทักษะการปฏิบัติ 4. ครูกับนักเรียนร่วมออกแบบ กำหนด บทบาทในการปฏิบัติทักษะที่ถูกต้องและมี ความปลอดภัย ตามกฎ กติกา ในการเล่น กีฬาฟุตบอล <p>หมายเหตุ บทบาทนักเรียนจะมีบทบาทเป็น ตำแหน่งกองหน้า, กองกลาง และกองหลัง เนื่องจากตำแหน่งดังนี้จะต้องใช้ทักษะนี้เป็น ทักษะพื้นฐานในการเล่น</p>	<p>- นักเรียนอธิบาย ความสำคัญวิธีการ เตะลูกบอลด้วยหลัง เท้า และการหยุดลูก บอลด้วยข้างเท้าด้าน ใน (การหยุดลูก กระดอน) ได้อย่าง ถูกต้องและคำนึงถึง ความปลอดภัยใน การฝึกทักษะ (K)</p> <p>-นักเรียนมีความตั้งใจ ในการเรียน เสนอ ความคิดเห็นในการ เรียนร่วมกัน (A)</p> <p>- นักเรียนร่วมกัน ออกแบบ กำหนด บทบาทในการปฏิบัติ ทักษะที่ถูกต้องและมี ความปลอดภัย ตาม กฎ กติกา ในการเล่น กีฬาฟุตบอล</p>

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>2. หลักการสร้างความปลอดภัยในทักษะกีฬา</p> <ul style="list-style-type: none"> - การรู้จักประมาณตน สภาพร่างกายและความเหมาะสมกับกีฬาชนิดต่าง ๆ - การแต่งกาย กีฬาแต่ละชนิดต่างก็มีแบบของเครื่องแต่งกายที่ต่างกัน ในด้านการเคลื่อนไหว เครื่องแต่งกายที่เหมาะสม รัดกุม ย่อมทำให้การเคลื่อนไหวมีประสิทธิภาพดีกว่า <p>3. สมรรถภาพทางกาย</p> <p>เป็นสิ่งสำคัญ ในการช่วยเสริมสร้างให้บุคคลสามารถประกอบภารกิจและดำรงชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งทำให้บุคคลปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีความแข็งแรง ทนทาน ที่จะประกอบภารกิจประจำวันให้ลุล่วงไปด้วยดี</p>	<p>ขั้นฝึกหัดทักษะ (15 นาที) หรือขั้น</p> <p>สาธิตการปฏิบัติ</p> <p><u>แบบฝึกที่ 1 กิจกรรมสถานการณ์ด้วยการผ่อนแรง</u></p> <p>1. ครูให้นักเรียนจัดแถวหน้ากระดาน 4 แถว ให้จับคู่ ระยะห่างตามแนวของหลักที่ครูวางไว้ห่างกันประมาณ 1 เมตร ตามแผนภาพ</p> <p>2. ครูให้นักเรียนที่มีลูกบอลมีบทบาทผู้เล่นตำแหน่งกองหลัง และผู้เรียนที่ไม่มีลูกบอลให้มีบทบาทผู้เล่นตำแหน่งกองกลางหรือกองหน้า</p> <p>3. ผู้เล่นกองหลังเริ่มทำการเตะลูกบอลด้วยหลังเท้าก่อนส่งไปยังผู้เล่นกองกลางหรือกองหน้าเพื่อทำการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน(การหยุดลูกกระดอน) และเมื่อปฏิบัติเสร็จให้สลับบทบาทกันในคู่ของตนเอง ปฏิบัติติดต่อกัน 20 ครั้ง</p>	<p>-นักเรียนมีความตั้งใจในการเรียน เสนอความคิดเห็นในการเรียนร่วมกัน ไม่คุยเล่นกัน</p> <p>ระหว่างการฝึกปฏิบัติ (A)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูแนะนำการปฏิบัติให้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนไม่เกิดการบาดเจ็บ - ครูสังเกตนักเรียน (การแสดงพฤติกรรมที่ควรปฏิบัติในการเล่นกีฬาฟุตบอล, การเตรียมความพร้อมทางเครื่องแต่งกาย, การเคารพกฎ กติกาของนักเรียน) - ปฏิบัติทักษะการเตะลูกบอลด้วยหลังเท้า และการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน(การหยุดลูกกระดอน) ติดต่อกัน 10 ครั้งได้ (P)

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>หนึ่งในสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องคือ ความคล่องแคล่วว่องไว (agility) หมายถึงความสามารถในการเปลี่ยนทิศทางและตำแหน่งของร่างกายในการเคลื่อนไหวโดยใช้ความเร็ว จำเป็นในการใช้ปฏิบัติทักษะในกีฬาประเภทต่างๆ</p> <p><u>ในทุกชั้นการสอน</u> นักเรียนต้องสำรวจ <u>เครื่องแต่งกายของตนเอง</u> ถุงเท้า รองเท้า <u>ว่าพร้อมทำการฝึกปฏิบัติหรือในการเล่นหรือไม่ เพื่อป้องกันความไม่พร้อมทางด้าน</u> <u>เครื่องแต่งกายที่จะนำไปสู่การเกิดการบาดเจ็บได้ และการเคารพ กฎ กติกา ในการปฏิบัติ ปฏิบัติตามในการฝึกทักษะและกติกาที่กำหนดไว้</u></p>	<p>ขั้นฝึกหัดทักษะ (15 นาที) หรือขั้น สาธิตการปฏิบัติ <u>แบบฝึกที่ 1 กิจกรรมสถานการณ์ด้วย</u> <u>การผ่อนแรง</u> หมายเหตุ - ทำการหยุดลูกบอลให้อยู่ใกล้ตัวเองไม่เกิน 1 ช่วงก้าวของตนเอง</p> <p><u>แบบฝึกที่ 2 สถานการณ์การหยุดบอล</u> <u>ตามทิศทางโดยใช้ลูกบอลจริง</u> 1. จับคู่เหมือนเดิม ในแต่ละแถวหนึ่งคน ต้องยืนถือลูกบอล(ผู้เล่นตำแหน่งกองหลัง) ให้ทุ่มลูกบอลให้กระดอนพื้นให้ตรงกับคู่(ผู้เล่นกองกลางและกองหน้า) โดยที่จะโยนในสามทิศทาง คือ ด้านข้างของคู่แต่ละคนไปทางซ้าย ละไปทางขวา ดั่งแผนภาพ</p> <p>○ = ลูกฟุตบอล ○ = นักเรียน ▲ = หลัก → = ทิศทางการเคลื่อนที่</p>	<p>-นักเรียนมีความตั้งใจในการเรียน เสนอความคิดเห็นในการเรียนร่วมกัน ไม่คุยเล่นกันระหว่างการฝึกปฏิบัติ (A)</p> <p>- นักเรียนไม่ทำการชนและกระแทกผู้อื่นในขณะที่ทำการฝึก (ความปลอดภัยและเข้าใจในบทบาทเพื่อความปลอดภัย)</p> <p>- ครูสังเกตนักเรียน (การแสดงพฤติกรรมที่ควรปฏิบัติในการเล่นกีฬาฟุตบอล, การเตรียมความพร้อมทางเครื่องแต่งกาย, การเคารพกฎ กติกาของ ผู้เรียน)</p> <p>- นักเรียนให้คำแนะนำเพื่อนในการฝึกปฏิบัติทักษะการเตะลูกบอลด้วยหลังเท้า และการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน(การหยุดลูกกระดอน) (A)</p>

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>- บทบาทผู้เล่นตำแหน่งกองกลางมีทักษะการส่งลูกที่ดีและกองหน้าจะใช้ทักษะการหยุดลูกบอลได้ดี เนื่องจากต้องได้รับการส่งบอลจากผู้เล่นในทีม ถ้าผู้เล่นตำแหน่งดังกล่าวมีทักษะการหยุดลูกบอลที่ดีจะสามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการเล่นทำให้ผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามทำการแย่งลูกบอลยากอีกด้วยจะส่งผลดีให้เกิดความปลอดภัยมากขึ้นและนำไปสู่การทำประตูเพื่อความปลอดภัย</p> <p>*ผู้เล่นทั้งสามตำแหน่งต้องอาศัยทักษะการส่งและการหยุดลูกบอลที่ดีเพื่อความต่อเนื่องในการเล่น</p>	<p>ขั้นฝึกหัดทักษะ (15 นาที) หรือ_ขั้นสาธิต</p> <p>การปฏิบัติ</p> <p>แบบฝึกที่ 2 สถานการณ์การหยุดบอลตามทิศทางโดยใช้ลูกบอลจริง</p> <p>2. นักเรียนที่ไม่มีบอล(ผู้เล่นกองกลางและกองหน้า) ให้ทำการเคลื่อนที่เข้าหาลูกบอลโดยทำการหยุดลูกบอล และคอยสังเกตเพื่อนนักเรียนคู่ข้างๆกัน ห้ามไปกระทบ คู่ข้างๆกัน <u>ต้องจัดหน้าเท้าให้หันโดยใช้ข้างเท้าด้านใน</u> ทำการหยุดลูกให้ได้ ครบ 10 ครั้งปฏิบัติให้ถูกต้องแล้วสลับบทบาทกันปฏิบัติในคู่</p> <p>3. เมื่อทำการหยุดลูกบอล <u>ลูกบอลต้องไม่กระดอนห่างตัวเองเกิน 1 ช่วงก้าวของตนเอง หรือประมาณ 1 เมตร</u></p> <p>หมายเหตุ</p> <p>- ขณะทำการฝึกปฏิบัติในแต่ละคู่ต้องไม่ให้ชนกระทบกัน และทำการหยุดลูก จนลูกบอลกระดอนห่างตัวเกิน 1 ช่วงก้าวของตนเอง <u>เพื่อให้คำนึงถึงความปลอดภัยในการฝึก</u> เมื่อในสถานการณ์จริง พื้นที่ในการเล่นจะมีจำกัด ถ้าทำการหยุดลูกไว้ไม่ได้จะทำให้เกิดความเสี่ยงที่คู่ต่อสู้จะแย่งลูกบอลจากเท้าได้และจะเกิดการปะทะกันระหว่างผู้เรียนหรือผู้เล่นทั้งสองฝ่าย</p> <p>- ก่อนการฝึกให้จับลูกบอลมาวางที่ตำแหน่งของเท้าที่ควรสัมผัส</p> <p>- จำลองหลักที่วางคือผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามยืนบัง ผู้เล่นต้องเคลื่อนที่หาพื้นที่ในการรับลูกบอล</p>	<p>-นักเรียนมีความตั้งใจในการเรียน ไม่คุยเล่นกันระหว่างการฝึกปฏิบัติ (A)</p> <p>- นักเรียนไม่ทำการชนและกระทบผู้อื่นในขณะที่ทำการฝึก (ความปลอดภัยและเข้าใจในบทบาทเพื่อความปลอดภัย)</p> <p>- ครูผู้สอนสังเกตผู้เรียน (การแสดงพฤติกรรมที่ควรปฏิบัติในการเล่นกีฬาฟุตบอล, การเตรียมความพร้อมทางเครื่องแต่งกาย, การเคารพกฎ กติกาของผู้เรียน)</p>

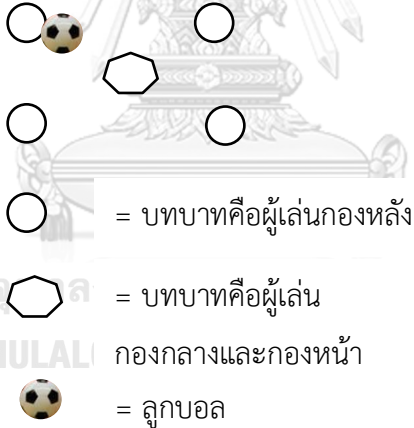
**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>- บทบาทผู้เล่นตำแหน่งกองหลังต้องมีทักษะการทุ่มลูกบอล โดยการทุ่มลูกบอลต้องทุ่มให้แน่นอน เป็นการส่งลูกให้ผู้เล่นฝ่ายเดียวกันเพื่อความได้เปรียบในการเล่น ซึ่งผู้เล่นฝ่ายเดียวกันต้องที่รอร์ับลูกบอลต้องทำการหยุดลูกบอลให้ได้สิ่งที่สุดท้ายคือไม่ห่างตัวพร้อมทำการเล่นต่อไป</p>	<p>ขั้นนำไปใช้ (15 นาที) หรือ ชั้นแสดง</p> <p>การปฏิบัติ</p> <p>แบบฝึกที่ 3 สถานการณ์การหยุดบอล</p> <p>และทำการส่ง โดยใช้ลูกบอลจริง</p> <p>1.ให้นักเรียนจับกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน จับในลักษณะการจัดเรียงแถวหน้ากระดานตามดังภาพ</p> <p>☆ = ครู</p> <p>○ = นักเรียน</p> <p>☺ = ลูกบอล</p> <p>2. ทำการฝึกดังภาพต่อไปนี้</p> <p>1 = ลูกฟุตบอล</p> <p>○ = ผู้เล่นหรือผู้เรียน</p> <p>▲ = หลัก</p> <p>→ = ทิศทางการเคลื่อนที่</p>	<p>-นักเรียนมีความตั้งใจในการเรียน เสนอความคิดเห็นในการเรียนร่วมกัน ไม่คุยเล่นกันระหว่างการฝึกปฏิบัติ (A)</p> <p>- นักเรียนไม่ทำการชนและกระแทกผู้อื่น</p> <p>ในขณะที่ทำการฝึก (ความปลอดภัยและเข้าใจในบทบาทเพื่อความปลอดภัย)</p> <p>- ครูแนะนำการปฏิบัติให้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนไม่เกิดการบาดเจ็บ</p> <p>- ครูสังเกตนักเรียน (การแสดงพฤติกรรมที่ควรปฏิบัติในการเล่นกีฬาฟุตบอล, การเตรียมความพร้อมทางเครื่องแต่งกาย, การเคารพกฎกติกาของนักเรียน)</p>

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
	<p>ชั้นนำไปใช้ (15 นาที) หรือ ชั้นแสดง การปฏิบัติ แบบฝึกที่ 3 สถานการณ์การหยุดบอลและ ทำการส่ง โดยใช้ลูกบอลจริง</p> <p>3. นักเรียนหมายเลข 1(ผู้เล่นกองหลัง)เป็นผู้ ถือลูกบอลไว้ ทำการทุ่มลูกบอลกระดอนพื้น ไปทางซ้ายหรือขวาของผู้เรียนหมายเลข 2 (ผู้เล่นกองกลางและกองหน้า) เพื่อทำการ หยุดลูกและส่งคืนผู้เล่นคนที่ส่งมาให้แล้วรีบวิ่ง ไปต่อแถว และผู้เล่นหมายเลข 3 (ผู้เล่น กองกลางและกองหน้าคนที่สอง) และ 4 (ผู้เล่นกองกลางและกองหน้าคนที่สาม) ก็ปฏิบัติเหมือนกัน</p> <p>4. ทำการปฏิบัติครบคนละ 5 ครั้ง แล้วทำ การสลับบทบาท(จากผู้เล่นกองกลางและกอง หน้าสลับกับผู้เล่นกองหลัง)</p> <p>หมายเหตุ</p> <ul style="list-style-type: none"> - เมื่อทำการหยุดลูกบอล ลูกบอลต้องไม่ กระดอนห่างตัวเองเกิน 1 ช่วงก้าวของตนเอง หรือประมาณ 1 เมตร - ผู้เล่นที่ยืนข้างหลังปรบมือส่งสัญญาณว่ามี คนจะเข้ามาแย่งจากด้านหลัง - ผู้ทำการหยุดลูกบอลต้องมีสติ การเคลื่อนที่ เข้าหาลูกบอล ต้องหยุดลูกบอลให้ได้ - แข่งขันกันระหว่างแถว แถวใดปฏิบัติครบ 1 รอบก่อนจะเป็นฝ่ายชนะ ตามสัญญาณ จากครู - หลักจำลองเป็นผู้เล่นฝ่ายตรงข้าม 	<ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนไม่ทำการชนและ กระทบผู้อื่นในขณะที่ทำการ ฝึก (ความปลอดภัยและเข้าใจ ในบทบาทเพื่อความ ปลอดภัย) - ครูแนะนำการปฏิบัติให้ ถูกต้อง ทำให้นักเรียนไม่เกิด การบาดเจ็บ - ครูสังเกตนักเรียน (การแสดงพฤติกรรมที่ควร ปฏิบัติในการเล่นกีฬาฟุตบอล , การเตรียมความพร้อมทาง เครื่องแต่งกาย, การเคารพกฎ กติกาของนักเรียน) - นักเรียนมีน้ำใจนักกีฬา เมื่อ ไม่ได้เป็นทีมที่ชนะ สามารถ ปฏิบัติต่อได้อย่างสนุกสนาน มีความมุ่งมั่นในการปฏิบัติ มากขึ้น (A)

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
	<p>ชั้นนำไปใช้ (15 นาที) หรือ ชั้นแสดง การปฏิบัติ</p> <p>แบบฝึกที่ 4 สถานการณ์การลิงชิงลูก</p> <p>1. ผู้เรียนจับกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน มีคนแย่งบอลก่อน 1 คน (บทบาทคือผู้เล่นฝ่ายรับเข้าแย่งบอลหรือกองหลัง) ส่วนอีก 4 คน(บทบาทคือผู้เล่นฝ่ายรุกหรือผู้เล่นกองกลางและกองหน้า)ทำการส่งและหยุดลูกบอลไว้ในกลุ่มให้ครอบครองลูกบอล) ต้องทำการส่งลูกบอลและหยุดลูกบอล โดยไม่ให้คนแย่งลูกบอล ทำการแย่งได้ จะยี่นในลักษณะดังภาพ</p> <div style="text-align: center;"> <p>○ = บทบาทคือผู้เล่นกองหลัง</p> <p>○ = บทบาทคือผู้เล่นกองกลางและกองหน้า</p> <p>● = ลูกบอล</p> </div> <p>2. ถ้าผู้เล่นคนใดที่ทำการฝึกแล้วโดนแย่งบอลจะต้อง สลับบทบาทมาเป็นคนแย่งบอลแทน กำหนดถ้าทำการส่งลูกบอลติดต่อกันได้ 15 ครั้ง โดยทำการแย่งลูกบอลไม่ได้เลย ผู้เรียนที่ทำการแย่งลูกบอลจะโดนทำโทษให้กระโดดตบ 20 ครั้ง</p>	<p>- นักเรียนไม่ทำการชนและกระแทกผู้อื่นในขณะที่ทำการฝึก (ความปลอดภัยและเข้าใจในบทบาทเพื่อความปลอดภัย)</p> <p>- ครูแนะนำการปฏิบัติให้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนไม่เกิดการบาดเจ็บ</p> <p>- ครูสังเกตนักเรียน (การแสดงพฤติกรรมที่ควรปฏิบัติในการเล่นกีฬาฟุตบอล, การเตรียมความพร้อมทางเครื่องแต่งกาย, การเคารพกฎ กติกาของนักเรียน)</p>

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการ เรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
	<p>ขั้นนำไปใช้ (15 นาที) หรือ ขั้นแสดงการปฏิบัติ แบบฝึกที่ 4 ลิงชิงลูก</p> <p>หมายเหตุ</p> <p>- ผู้เล่นทำการหยุดลูกบอลต้องมีสติ แก้ปัญหาตาม สถานการณ์ที่ปฏิบัติในแบบฝึก การเคลื่อนที่เข้าหาลูกบอล ต้องหยุดลูกบอลให้ได้ และจะมีการจำลองผู้เล่นที่เข้ามา แย่งลูกบอลจากด้านหน้า ซึ่งผู้เล่นที่ทำการแย่งจะห้ามทำ การชน กระแทก และผลักผู้เล่นที่ทำการหยุดลูกบอล ต้อง แย่งที่จังหวะลูกบอลห่างตัวผู้ทำการหยุดลูกบอลหรือขณะ ทำการส่งลูก</p> <p>ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5 นาที) หรือขั้นอภิปราย และ ขั้นสรุป ประเมินผล</p> <ol style="list-style-type: none"> ครูให้นักเรียนหน้ากระดานเหมือนต้นชั่วโมง จากสถานการณ์ในกิจกรรมและแบบฝึกทำให้ <p>- นักเรียนได้เรียนรู้ทักษะการปฏิบัติในเรื่องทักษะการเตะ ลูกบอลด้วยหลังเท้า และการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้าน ใน(การหยุดลูกกระดอน) ว่ามีความสำคัญและเกิด <u>ประโยชน์ต่อนักเรียนในการใช้ทักษะกีฬาที่ถูกต้องในการ เล่นกีฬาฟุตบอล</u></p> <p>- เข้าใจถึงความสำคัญในการปฏิบัติในทักษะกีฬาฟุตบอล เพื่อความปลอดภัย</p> <ol style="list-style-type: none"> จากสถานการณ์ในกิจกรรมและแบบฝึกทำให้ <p>- ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาสาระและประเมิน ความสามารถในตนเอง และอธิบายเพิ่มเติมกับสิ่งที่ได้ เรียนรู้ในคาบนี้ เมื่อปฏิบัติถูกต้องแล้วนักเรียนได้ประโยชน์ อย่างไรทั้งต่อตนเอง และผู้อื่น เพื่อนร่วมกลุ่ม</p>	<p>-นักเรียนบอกถึง ประโยชน์ของ กิจกรรมที่ได้ทำ การปฏิบัติ</p> <p>- นักเรียนตอบได้ ว่าสิ่งใดที่ไม่ควร ปฏิบัติในขณะที่ทำ การฝึกและการเล่น ในกีฬาฟุตบอล</p>

กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
	<p>ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5 นาที) หรือ ขั้นอภิปราย และขั้นสรุป ประเมินผล</p> <p>-คุณลักษณะที่ดีของนักกีฬาฟุตบอล (เน้นให้รู้เข้าใจตระหนักรู้ถึงกฎ กติกา มารยาทในการเล่นกีฬาฟุตบอล)</p> <p>3. ครูสอบถามว่ามีใครได้รับบาดเจ็บจากการปฏิบัติกิจกรรมหรือไม่</p> <p>4. ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่ปฏิบัติทักษะได้ดี ส่วนนักเรียนที่ยังทำไม่ได้ครูแนะนำ และให้ไปฝึกฝนนอกเวลาเรียนให้มากยิ่งขึ้น และเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม</p> <p>6. ครูนัดหมายการเรียนในครั้งต่อไป ให้นักเรียนเก็บอุปกรณ์ให้เรียบร้อยและให้นักเรียนไปทำความสะอาดมือให้เรียบร้อยก่อนทำการเรียนวิชาต่อไป</p>	

สื่อ อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้

1. นกหวีด
2. ตำราคู่มือ 1 เล่ม
3. สนามฟุตบอล
4. ลูกฟุตบอล จำนวน 20 ลูก
5. แผ่นภาพทักษะกีฬาฟุตบอล

การวัดและประเมินผล

1. ครูสังเกตการตอบคำถามเกี่ยวกับทักษะการเตะลูกบอลด้วยหลังเท้า และการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในเพื่อความปลอดภัย(การหยุดลูกกระดอน)ได้อย่างถูกต้อง
2. ครูสังเกตความถูกต้องในปฏิบัติแบบฝึกทักษะการเตะลูกบอลด้วยหลังเท้า และการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในเพื่อความปลอดภัย(การหยุดลูกกระดอน)ติดต่อกัน 10 ครั้ง

การวัดและประเมินผล (ต่อ)

3. ครูสังเกตสมรรถภาพทางกายในการเคลื่อนที่เข้าหาจุดที่การเตะลูกบอลด้วยหลังเท้า และการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในเพื่อความปลอดภัย(การหยุดลูกกระดอน) ติดต่อกัน 30 วินาที 20 รอบ เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพทางด้านความคล่องแคล่วว่องไว

4. ครูสังเกตมีน้ำใจ ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ เมื่อสมาชิกในห้องที่ปฏิบัติทักษะการเตะลูกบอลด้วยหลังเท้า และการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในเพื่อความปลอดภัย(การหยุดลูกกระดอน)

5. ครูสังเกตความกระตือรือร้น ยิ้มแย้มแจ่มใส ในขณะที่เรียน และฝึกปฏิบัติทักษะการเตะลูกบอลด้วยหลังเท้า และการหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในเพื่อความปลอดภัย(การหยุดลูกกระดอน)ด้วยความตั้งใจ

เกณฑ์การประเมินผลในคาบเรียน

คำชี้แจง ให้ทำการวงกลมทับคำว่า ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน ในการประเมินนักเรียน

รายการประเมิน		ผ่าน	ไม่ผ่าน	หมายเหตุ
สิ่งที่ได้	ผลการประเมิน			
1. K (ด้าน ความรู้)	ผ่าน / ไม่ผ่าน (ภาพรวม)	60 % ของนักเรียนบอกประโยชน์และวิธีป้องกันการบาดเจ็บทักษะดังกล่าวได้	ต่ำกว่า 60 % ของนักเรียนบอกประโยชน์และวิธีป้องกันการบาดเจ็บทักษะดังกล่าว	
2. P (ด้านการปฏิบัติ)	ผ่าน / ไม่ผ่าน (ภาพรวม)	60 % ของนักเรียนปฏิบัติทักษะได้ถูกต้อง และผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้เพื่อความปลอดภัย	ต่ำกว่า 60 % ของนักเรียนปฏิบัติทักษะได้ถูกต้อง และผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้เพื่อความปลอดภัย	**ที่ได้ตามตัวแปรตาม
3. P (ด้านการปฏิบัติ)	ผ่าน / ไม่ผ่าน (ภาพรวม)	เคลื่อนที่เข้าหาจุดที่กำหนดได้ 30 วินาที อย่างน้อย 80 % ของนักเรียนทั้งหมด	เคลื่อนที่เข้าหาจุดที่กำหนดได้ 30 วินาที ต่ำกว่า 80 % ของนักเรียนทั้งหมด	

เกณฑ์การประเมินผลในคาบเรียน

คำชี้แจง ให้ทำการวงกลมทับคำว่า ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน ในการประเมินนักเรียน

รายการประเมิน		ผ่าน	ไม่ผ่าน	หมายเหตุ
สิ่งที่ได้	ผลการประเมิน			
4. A (ด้านเจตคติ)	ผ่าน / ไม่ผ่าน (ภาพรวม)	นักเรียนมีน้ำใจ เคารพกฎ กติกา ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ เมื่อสมาชิกในห้องที่ปฏิบัติทักษะ อย่างน้อย 80 % ของนักเรียนทั้งหมด	นักเรียนมีน้ำใจ เคารพกฎ กติกา ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ เมื่อสมาชิกในห้องที่ปฏิบัติทักษะ ต่ำกว่า 80 % ของนักเรียนทั้งหมด	*ที่นำไปสู่ตัวตามตัวแปรตาม
5. A (ด้านเจตคติ)	ผ่าน / ไม่ผ่าน (ภาพรวม)	นักเรียนเข้าเรียนตรงต่อเวลา ความกระตือรือร้น ยิ้มแย้มแจ่มใส ในขณะที่เรียน และฝึกปฏิบัติทักษะ อย่างน้อย 80 % ของนักเรียนทั้งหมด	นักเรียนเข้าเรียนตรงต่อเวลา ความกระตือรือร้น ยิ้มแย้มแจ่มใส ในขณะที่เรียน และฝึกปฏิบัติทักษะ ต่ำกว่า 80 % ของนักเรียนทั้งหมด	

หมายเหตุ **ที่ได้ตามตัวแปรตาม, *ที่นำไปสู่ตัวตามตัวแปรตาม

บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้ เรื่อง.....

1. ผลการจัดกิจกรรม

.....

.....

.....

2. ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

3. วิธีการแก้ปัญหา

.....

.....

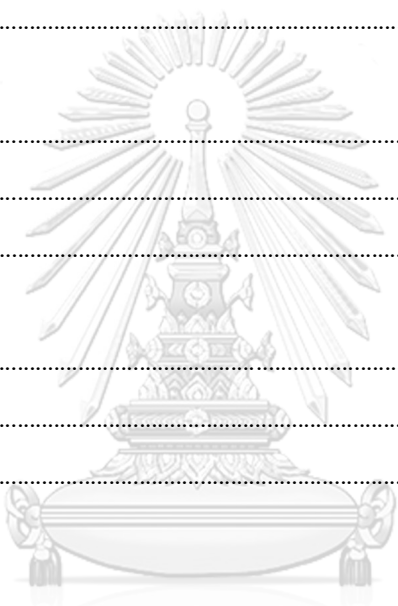
.....

4. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY (.....)

...../...../.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย
ของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

โรงเรียน

รายวิชา พลศึกษา 6 (ฟุตบอล)

ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6

เรื่อง ทักษะการเตะลูกฟุตบอล (การเตะลูกด้วยข้างเท้าด้านใน)

ภาคปลาย ปีการศึกษา 2560

เสริมทักษะกีฬาเพื่อความปลอดภัย การเลี้ยงลูกบอลด้วยด้วยหลังเท้า

อาจารย์ผู้สอน วิชนนท์ พูลศรี

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

ตัวชี้วัดชั้นปี 1. แสดงทักษะการเคลื่อนไหวร่วมกับผู้อื่นในลักษณะแบบผลัดและแบบผสมผสานได้
ตามลำดับทั้งแบบอยู่กับที่ เคลื่อนที่ และใช้อุปกรณ์ประกอบ และการเคลื่อนไหวประกอบเพลง

2. จำแนกหลักการเคลื่อนไหวในเรื่องการรับแรง การใช้แรง และความสมดุลในการ
เคลื่อนไหวร่างกายในการเล่น เกม เล่นกีฬา และนำผลมาปรับปรุง เพิ่มพูน ระเบียบปฏิบัติของตนและผู้อื่น

3. เล่นกีฬาไทย กีฬาสากล ประเภทบุคคลและประเภททีม ได้อย่างละ 1 ชนิด

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่าง

สม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพของกีฬา

ตัวชี้วัดชั้นปี 1.อธิบายประโยชน์และหลักการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ สมรรถภาพทางกายและการ
สร้างเสริมบุคลิกภาพ

2. ปฏิบัติตามกฎ กติกา ตามชนิดกีฬาที่เล่น โดนคำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองและ
ผู้อื่น

3. เล่นเกมและกีฬาด้วยความสามัคคีและมีน้ำใจนักกีฬา

สาระที่ 4 การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพและการป้องกันโรค

มาตรฐาน พ 4.1 เห็นคุณค่าและมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรค
และสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

ตัวชี้วัดชั้นปี 1. สร้างเสริมและปรับปรุงสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพอย่างต่อเนื่อง

สาระสำคัญ

ทักษะการเตะลูกฟุตบอล (การเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน) และการเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้า เป็นทักษะที่สำคัญอย่างหนึ่งในกีฬาฟุตบอล ซึ่งเป็นทักษะขั้นพื้นฐานที่สำคัญ ซึ่งมีเหตุผลหลาย

ประการที่จะใช้การส่งลูกบอลและการเลี้ยงลูกบอลไม่ว่าจะเป็น การเคลียร์บอลออกจากพื้นที่อันตราย การส่งเพื่อเปิดโอกาสในการทำประตูคู่แข่ง การพาลูกบอลหลบหลีกจากคู่ต่อสู้เพื่อไปทำการทำประตู เป็นต้น ดังนั้นผู้เรียนควรฝึกฝนการส่งลูกและการเลี้ยงลูกบอลในลักษณะต่างๆจะเกิดความชำนาญที่สามารถนำไปสู่การฝึกของกีฬาฟุตบอลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถ

1. บอกถึงความสำคัญของทักษะการเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน และการเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้าเพื่อความปลอดภัยได้อย่างถูกต้อง
2. ปฏิบัติทักษะการเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในติดต่อกัน 10 ครั้ง และการเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้าเพื่อความปลอดภัยไปยังเป้าหมายได้
3. ปฏิบัติเคลื่อนที่เข้าหาจุดที่การเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในติดต่อกัน 30 วินาที จำนวน 20 รอบ เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไว
4. แสดงความมีน้ำใจช่วยเหลือ ให้คำแนะนำในการฝึกปฏิบัติทักษะการเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน และการเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้าเพื่อความปลอดภัย
5. แสดงความกระตือรือร้น ยึดแน่นแจ่มใส ในขณะที่เรียน และฝึกปฏิบัติทักษะการเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน และการเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้าเพื่อความปลอดภัยด้วยความตั้งใจ

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>1. ทักษะ</p> <p>1.1 การเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน คือ การเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในเป็นการเตะลูกบอลที่ใช้มากที่สุดในการเล่น โดยเฉพาะลูกระยะสั้นๆ เพราะมีความแน่นอนในการบังคับทิศทางได้ดีกว่าการเตะแบบอื่นๆ</p> <p>การเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน ซึ่งวิธีปฏิบัติดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> เคลื่อนที่เข้าหาลูกตรงๆจากด้านหลัง วางเท้าหลักไว้ข้างๆลูกบอลห่างจากลูกบอลประมาณ 1 คืบ ให้ปลายเท้าอยู่ระดับเดียวกับลูกบอลด้านบน ปลายเท้าหลักชี้ไปหาเป้าหมายที่เราจะส่ง 	<p>ขั้นเตรียม (7 นาที) หรือ</p> <p>ขั้นเตรียม (ออกแบบสถานการณ์จำลอง)</p> <p>กิจกรรมเตรียมความพร้อมในการเผชิญสถานการณ์จำลอง ประกอบด้วย</p> <ol style="list-style-type: none"> สอนระเบียบแถว <ul style="list-style-type: none"> ให้นักเรียนจัดแถวหน้ากระดาน 4 แถวเท่าๆกัน แล้วให้ผู้เรียนเริ่มนับ 1-4 ตลอดเพื่อแบ่งแถว 4 แถวให้เท่ากัน ตามแผนภาพ <div style="text-align: center;"> <p>○ = ผู้เรียน ☆ = ผู้สอน</p> </div> <ul style="list-style-type: none"> ครูสำรวจรายชื่อ เครื่องแต่งกาย และสอบถามสุขภาพร่างกายของนักเรียนทุกคน การเตรียมความพร้อมทางด้านอุปกรณ์ <ul style="list-style-type: none"> เตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติที่พร้อมใช้ในการฝึกปฏิบัติ การเตรียมความพร้อมทางด้านร่างกาย <ul style="list-style-type: none"> โดยอบอุ่นร่างกาย (Warm – up) <ul style="list-style-type: none"> ครูให้นักเรียนวิ่ง 2 รอบสนามฟุตบอล ครูนำยืดกล้ามเนื้อในท่าต่างๆดังนี้ <ol style="list-style-type: none"> ยืดกล้ามเนื้อและข้อต่อที่คอ การยืดกล้ามเนื้อต้นขาด้านหน้า การยืดกล้ามเนื้อต้นขาด้านหลัง การยืดกล้ามเนื้อหลังและสะโพก 	<ul style="list-style-type: none"> - การอบอุ่นร่างกายทำให้ร่างกายของนักเรียนมีความพร้อมที่จะดำเนินกิจกรรมต่างๆในการเรียนการสอนได้อย่างปลอดภัยและไม่เกิดการบาดเจ็บ - นักเรียนมีระเบียบวินัยในการจัดแถว (A)

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>การเตะลูกบอลด้วยข้างเท้า ด้านใน ซึ่งวิธีปฏิบัติดังนี้</p> <p>4. ใช้ข้างเท้าด้านในข้างที่จะส่ง ลูกสัมผัสตรงบริเวณกลางลูก บอล ในขณะที่ยืนนั้นให้ เหยียดเท้าจากด้านหลังมา กระแทกลูกบอล แล้วส่งลูก ออกไป</p> <p>5. เหยียดขาที่ใช้เตะตามลูกไป เพื่อบังคับทิศทาง และกาง แขนออกเพื่อช่วยในทรงตัว</p> <div style="display: flex; flex-direction: column; align-items: center;"> </div>	<p>ขั้นเตรียม (7 นาที) หรือ ขั้นเตรียม (ออกแบบสถานการณ์จำลอง)</p> <p>4. การเตรียมความพร้อมทางร่างกายด้าน สมรรถภาพทางกาย การจำลอง สถานการณ์การเคลื่อนที่เข้าหาลูกบอล</p> <ul style="list-style-type: none"> - เข้าฐานวิ่งและการเคลื่อนที่เข้าหาจุด ที่การเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน (ไม่มี ลูกบอล)ปฏิบัติต่อเนื่อง 30 วินาที จำนวน 20 รอบ ตามลักษณะตามแผนภาพดังนี้ - การจำลองสถานการณ์การเคลื่อนที่เข้า หาลูกบอล <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-top: 10px;"> <p style="margin-top: 5px;">● = ผู้เรียน/ ผู้ฝึกปฏิบัติ ▲ = หลักหรือกรวย → = ทิศทางในการเคลื่อนที่</p> </div>	<p>- เคลื่อนที่เข้าหาจุด ที่การเตะลูกบอล ด้วยข้างเท้าด้านใน ติดต่อกัน 30 วินาที จำนวน 20 รอบ เพื่อเสริมสร้าง สมรรถภาพทางกาย ด้านความ คล่องแคล่วว่องไว (P)</p>

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>1.2 การเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้า หมายถึง การพาลูกบอลให้เคลื่อนที่ไปบนพื้นสนาม การวิ่งเลี้ยงลูกการลากลูกติดเท้าไปข้างหน้า</p> <p>การเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้า ซึ่งวิธีปฏิบัติดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ยืนแยกเท้าออกด้านข้างกว้างประมาณหัวไหล่ 2. ใช้สายตาชำเลืองดูที่ลูกบอล <ol style="list-style-type: none"> 3. ให้ลูกบอลสัมผัสกับส่วนรองเท้าตรงที่เราผูกเชือกปลายเท้าเหยียดชี้ลงพื้นและลูกบอลต้องอยู่ห่างตัวไม่เกิน 1 ช่วงก้าว 	<p>ขั้นอธิบายและสาธิต (8 นาที) หรือ</p> <p>2. ช้่นนำเสนอสถานการณ์จำลองและแนวทางปฏิบัติ, 3. ช้่นมอบหมายบทบาทให้นักเรียน</p> <p>กิจกรรมสถานการณ์จากภาพ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูอธิบายภาพทักษะที่แสดงการบาดเจ็บซึ่งมีสาเหตุมาจากการปฏิบัติทักษะการเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในและการเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้าได้ไม่ดีและไม่ถูกต้อง 2. ครูให้นักเรียนออกมาปฏิบัติท่าทางในทักษะดังกล่าว 3. นักเรียนในชั้นเรียนร่วมสังเกตวิธีการปฏิบัติทักษะดังกล่าว ให้นักเรียนในชั้นเรียนร่วมกันเสนอแนวทางลักษณะรูปแบบท่าทางในการปฏิบัติที่ถูกต้อง ครูคอยแนะนำเสริมความรู้ในด้านทักษะการปฏิบัติ 4. ครูกับนักเรียนร่วมออกแบบ กำหนดบทบาทในการปฏิบัติทักษะที่ถูกต้องและมีความปลอดภัย ตามกฎ กติกา ในการเล่นกีฬาฟุตบอล <p>หมายเหตุ บทบาทนักเรียนจะมีบทบาทเป็นตำแหน่งกองหน้า, กองกลาง และกองหลัง เนื่องจากตำแหน่งดังนี้จะต้องใช้ทักษะนี้เป็นทักษะพื้นฐานในการเล่นตามรายละเอียดในสาระการเรียนรู้</p>	<p>- นักเรียนอธิบายความสำคัญวิธีการเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน และการเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้า ได้อย่างถูกต้องและคำนึงถึงความปลอดภัยในการฝึกทักษะ (K)</p> <p>-นักเรียนมีความตั้งใจในการเรียน เสนอความคิดเห็นในการเรียนร่วมกัน (A)</p> <p>- นักเรียนร่วมกันออกแบบ กำหนดบทบาทในการปฏิบัติทักษะที่ถูกต้องและมีความปลอดภัย ตามกฎ กติกา ในการเล่นกีฬาฟุตบอล</p>

กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>การเลี้ยงลูกบอลด้วย หลังเท้า ซึ่งวิธีปฏิบัติดังนี้</p> <p>4. ให้นิ้วมือไปข้างหน้า เล็กน้อย</p> <p>5. ในขณะที่ทำการเลี้ยง เคลื่อนที่ไปข้างหน้าต้อง มองทิศทาง ไม่ต้อง เกร็งตัว</p>	<p>ขั้นฝึกหัดทักษะ (15 นาที) หรือ ขั้นสาธิตการปฏิบัติ</p> <p><u>แบบฝึกที่ 1 กิจกรรมสถานการณ์ด้วย สัญญาณ</u></p> <p>1. ครูให้นักเรียนจัดแถวหน้ากระดาน 4 แถว ให้จับคู่ ระยะห่างตามแนวของหลักที่ครูวาง ไว้ห่างกันประมาณ 1 เมตร ตามแผนภาพ</p> <p>2. ครูให้นักเรียนที่มีลูกบอล(มีบทบาทเป็นผู้ เล่นกองหลัง) ฝึกต้องการเตะลูกบอลด้วย ข้างเท้าด้านใน ส่งไป-มาเป็นคู่ (บทบาทจะมี ผู้เล่นทั้งสองคนที่คู่กัน)</p> <p>3. ผู้เล่นเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในให้ ตรงกับคู่ให้ได้ 10 ครั้ง โดยที่ต้องทำการยืน เตรียมพร้อมเข้าทำการเตะลูกบอล เน้น ตำแหน่งที่ลูกบอลสัมผัสกับข้างเท้าด้านใน หมายเหตุ - ให้ปรับมือในการเริ่มปฏิบัติ (บอกสัญญาณเมื่อมีผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามเข้า แย่งบอล)</p>	<p>-นักเรียนมีความตั้งใจ ในการเรียน เสนอ ความคิดเห็นในการ เรียนร่วมกัน ไม่คุย เล่นกันระหว่างการฝึก ปฏิบัติ (A)</p> <p>- ครูแนะนำการปฏิบัติ ให้ถูกต้อง ทำให้ นักเรียนไม่เกิดการ บาดเจ็บ</p> <p>- ครูสังเกตนักเรียน (การแสดงพฤติกรรม ที่ควรปฏิบัติในการ เล่นกีฬาฟุตบอล, การ เตรียมความพร้อมทาง เครื่องแต่งกาย, การ เคารพกฎ กติกาของ ผู้เรียน)</p> <p>- ผู้เล่นเตะลูกบอล ด้วยข้างเท้าด้านในให้ ตรงกับคู่ให้ได้ 10 ครั้ง ในติดต่อกัน (P)</p>

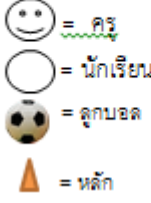
**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>2. หลักการสร้างความปลอดภัยในทักษะกีฬา</p> <p>- การรู้จักประมาณตน สภาพร่างกายและความเหมาะสมกับกีฬาชนิดต่าง ๆ</p> <p>- การแต่งกาย กีฬาแต่ละชนิดต่างก็มีแบบของเครื่องแต่งกายที่ต่างกัน ในด้านการเคลื่อนไหว เครื่องแต่งกายที่เหมาะสม รัดกุม ย่อมทำให้การเคลื่อนไหวมีประสิทธิภาพดีกว่า</p> <p><u>ในทุกชั้นการสอนนักเรียนต้องสำรวจเครื่องแต่งกายของตนเอง ถูเท้า รองเท้า ว่าพร้อมทำการฝึกปฏิบัติหรือในการเล่นหรือไม่ เพื่อป้องกันความไม่พร้อมทางด้านเครื่องแต่งกายที่จะนำไปสู่การเกิดการบาดเจ็บได้ และ การเคารพ กฎ กติกา ในการปฏิบัติ ปฏิบัติตามในการฝึกทักษะและกติกาที่กำหนดไว้</u></p>	<p>ขั้นฝึกหัดทักษะ (15 นาที) หรือ ขั้นสาธิตการปฏิบัติ</p> <p><u>แบบฝึกที่ 2 สถานการณ์การเลี้ยง ด้วยหลังเท้าหลังสิ่งกีดขวางโดยใช้ ลูกบอลจริง</u></p> <ol style="list-style-type: none"> ให้นักเรียนจัดแถวหน้ากระดาน 4 แถว เท่าๆกัน แล้วให้ผู้เรียนเริ่มนับ 1-4 ตลอดเพื่อแบ่งแถว 4 แถวให้เท่ากัน (ตั้งบทบาทให้เป็นผู้ฝึกปฏิบัติตามแผนภาพ) หยิบลูกบอลแถวละ 5 ลูก เคลื่อนที่ตามแผนภาพดังนี้ <div data-bbox="635 1151 1031 1554" style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 10px 0;"> <p>1</p> <p>▲ = หลัก</p> <p>▲↑ = หลักที่เริ่มปฏิบัติ</p> <p>↪ = ทิศทางในการเคลื่อนที่</p> </div> <ol style="list-style-type: none"> ผู้เล่นกองกลางเคลื่อนที่ตามแผนผังข้างต้น เคลื่อนที่โดยไม่มีลูกบอล ปฏิบัติ 1 รอบ ผู้เล่นกองกลางเคลื่อนที่โดยมีลูกบอลโดยใช้การเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้า ปฏิบัติ คนละ 2 รอบ 	<p>- นักเรียนแสดงความกระตือรือร้น ยิ้มแย้มแจ่มใส ในขณะที่เรียน และฝึกปฏิบัติทักษะ (A)</p> <p>- นักเรียนไม่ทำการชนและกระแทกผู้อื่นในขณะที่ทำการฝึก (ความปลอดภัยและเข้าใจในบทบาทเพื่อความปลอดภัย)</p> <p>- ครูสังเกตนักเรียน (การแสดงพฤติกรรมที่ควรปฏิบัติในการเล่นกีฬาฟุตบอล, การเตรียมความพร้อมทางเครื่องแต่งกาย, การเคารพกฎ กติกาของนักเรียน)</p> <p>- นักเรียนเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้าไปยังเป้าหมายได้ถูกต้อง ตำแหน่งในการใช้หลังเท้าในการเลี้ยงลูกบอล (P)</p>

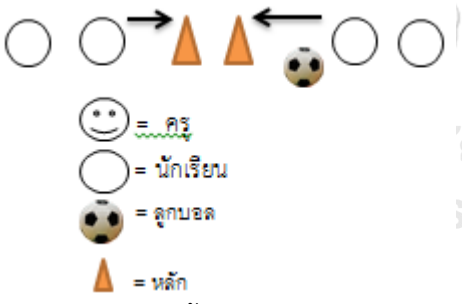
**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>3. สมรรถภาพทางกาย</p> <p>เป็นสิ่งสำคัญ ในการช่วยเสริมสร้างให้บุคคลสามารถประกอบภารกิจและดำรงชีวิตอยู่อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งทำให้บุคคลปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีความแข็งแรงทนทาน ที่จะประกอบภารกิจประจำวันให้ลุล่วงไปด้วยดี หนึ่งในสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องคือ ความคล่องแคล่วว่องไว (agility) หมายถึง ความสามารถในการเปลี่ยนทิศทางและตำแหน่งของร่างกายในการเคลื่อนไหวโดยใช้ความเร็ว จำเป็นในการใช้ปฏิบัติทักษะในกีฬาประเภทต่างๆ</p>	<p>แบบฝึกที่ 2 จำลองสถานการณ์การเลี้ยงด้วยหลังเท้าหลบลิ่งกีดขวางโดยใช้ลูกบอลจริง</p> <p>หมายเหตุ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ทำการฝึกการหลบลิ่งกีดขวางเหมือนหลบลูกคู่ต่อสู้ในขณะทำการแข่งขัน - ผู้เล่นที่ทำการเลี้ยงมีบทบาทที่เรียกว่าผู้เล่นกองกลาง <p>แบบฝึกที่ 3 จำลองสถานการณ์การเลี้ยงด้วยหลังเท้าหลบลิ่งกีดขวางโดยใช้ลูกบอลจริง</p> <p>แผนภาพที่ 2</p> <p>1. แบ่งกลุ่มตามแบบฝึกที่ 2 และผู้เล่นกองกลางเคลื่อนที่ตามแผนผังข้างต้นเคลื่อนที่โดยไม่มีลูกบอล ปฏิบัติ 1 รอบ</p> <p>2. ผู้เล่นกองกลางเคลื่อนที่โดยมีลูกบอล โดยการใช้การเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้าปฏิบัติ คนละ 2 รอบ แผนภาพที่</p>	<p>- นักเรียนไม่ทำการชนและกระแทกผู้อื่นในขณะทำการฝึก (ความปลอดภัยและเข้าใจในบทบาทเพื่อความปลอดภัย)</p> <p>- ครูสังเกตนักเรียน (การแสดงพฤติกรรมที่ควรปฏิบัติในการเล่นกีฬาฟุตบอล, การเตรียมความพร้อมทางเครื่องแต่งกาย, การเคารพกฎ กติกาของนักเรียน)</p> <p>- นักเรียนเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้าไปยังเป้าหมายได้ถูกต้อง ตำแหน่งในการใช้หลังเท้าในการเลี้ยงลูกบอล (P)</p>

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>- บทบาทผู้เล่นตำแหน่งกองหลังต้องมีทักษะการเตะ(การรับ-ส่งลูกบอล) ที่ดี ตำแหน่งนี้ต้องการส่งลูกบอลที่แน่นอนแม่นยำ ธรรมชาติเพราะของกองหลังต้องอยู่บริเวณหน้าเขตประตู</p> <p>- บทบาทผู้เล่นตำแหน่งกองกลาง จะมีความเร็วในการหลบหลีกเป็นสิ่งสำคัญและจะใช้ทักษะการเลี้ยงเคลื่อนที่พาลูกบอลไปข้างหน้า ทำเพื่อให้ได้มีโอกาสในการทำประตูของผู้เล่นกองหน้า</p>	<p>แบบฝึกที่ 3 จำลองสถานการณ์การเลี้ยงด้วยหลังเท้าหลบสิ่งกีดขวางโดยใช้ลูกบอลจริง</p> <p>หมายเหตุ</p> <p>- ผู้ฝึกทำการฝึกการหลบหลีกสิ่งกีดขวางเสมือนหลบคู่ต่อสู้ในขณะที่ทำการแข่งขัน <u>เน้นการหลบหลีกด้วยความรวดเร็ว เพื่อลดปัญหาการโคตปะทะทำให้ป้องกันจนเกิดความปลอดภัยมากขึ้น</u></p> <p>- ผู้เล่นที่ทำการเลี้ยงมีบทบาทที่เรียกว่าผู้เล่นกองกลาง เพราะเป็นตำแหน่งที่จะใช้ทักษะนี้ค่อยข้างบ่อยเพื่อในการพาลูกบอลเคลื่อนที่หลบหลีกคู่ต่อสู้</p> <p>ขั้นนำไปใช้ (15 นาที) หรือ ชั้นแสดงการปฏิบัติแบบฝึกที่ 4 จำลองสถานการณ์การเลี้ยงด้วยหลังเท้าหลบสิ่งกีดขวางโดยใช้ลูกบอลจริง (3 นาที)</p> <p>1. ให้จับกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน ผู้เรียนเริ่มนับ 1-4 ตลอดเพื่อแบ่งแถว 4 แถวให้เท่ากัน ทำการฝึกตั้งแผนภาพต่อไปนี้</p> <p style="text-align: center;"> </p> <p>3. มอบบทบาทเริ่มจากให้ผู้เล่นคนที่ 1(ผู้เล่นกองกลาง)ทำการเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้าไปหาหลีกที่วางไว้แล้วทำการโยกตัวไปทางซ้ายและโยกตัวกลับมาเลี้ยงลูกบอลมา(ผู้เล่นกองกลาง) ทางขวาของหลีก ไปส่งลูกบอลให้ผู้เล่นกองกลาง(คนที่ 2)</p>	<p>- นักเรียนแสดงความกระตือรือร้น ยิ้มแย้มแจ่มใส ในขณะที่เรียน และฝึกปฏิบัติทักษะ (A)</p> <p>- นักเรียนไม่ทำการชนและกระแทกผู้อื่นในขณะที่ทำการฝึก (ความปลอดภัยและเข้าใจในบทบาทเพื่อความปลอดภัย)</p> <p>- ครูแนะนำการปฏิบัติให้ถูกต้อง ทำให้ผู้เรียนไม่เกิดการบาดเจ็บ</p> <p>- ครูสังเกตนักเรียน (การแสดงพฤติกรรมที่ควรปฏิบัติในการเล่นกีฬาฟุตบอล, การเตรียมความพร้อมทางเครื่องแต่งกาย, การเคารพกฎ กติกาของนักเรียน)</p>

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการ เรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
	<p>ชั้นนำไปใช้ (15 นาที) หรือ ชั้นแสดงการปฏิบัติ</p> <p>แบบฝึกที่ 4 จำลองสถานการณ์การเลี้ยงด้วยหลังเท้าหลบลสิ่งกีดขวางโดยใช้ลูกบอลจริง</p> <p>4. ผู้เล่นกองกลาง(คนที่ 2) เลี้ยงลูกบอลและส่งให้ผู้เล่นกองกลาง(คนที่ 3) และผู้เล่นกองกลาง(คนที่ 3) เลี้ยงลูกบอลและส่งให้ผู้เล่นกองกลาง(คนที่ 4) ให้ปฏิบัติให้ครบคนละ 5 รอบ แถวใดปฏิบัติเสร็จก่อนให้นั่งทั้งแถว จะเป็นแถวที่ชนะ</p> <p>แบบฝึกที่ 5 สถานการณ์การเลี้ยงด้วยหลังเท้าหลบลสิ่งกีดขวางโดยใช้ลูกบอลจริง (4 นาที)</p> <p>1. ทำการฝึกดังภาพต่อไปนี้</p> <p>2. บทบาทนักเรียนดังนี้ ผู้เรียนคนที่ 1(มีบทบาทคือผู้เล่นกองกลาง) ทำการเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้าไปหาหลักที่วางไว้แล้วทำการโยกตัวไปทางซ้ายและโยกตัวกลับมาเลี้ยงลูกบอลมาทางขวาของหลัก</p> <p>3. เลี้ยงลูกบอลหลบลหลักที่สองโดยต้องคิดทิศทางการเลี้ยงเองให้หลบได้อย่างรวดเร็ว และส่งลูกบอลให้ผู้เล่นกองกลาง(คนที่ 2) ฝ่ายตรงข้าม</p> <p>4. ผู้เล่นกองกลาง(คนที่ 2) เลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้าและส่งลูกบอลให้ผู้เล่นกองกลาง(คนที่ 3)</p>	<p>-นักเรียนมีความตั้งใจในการเรียน เสนอความคิดเห็นในการเรียนร่วมกัน (A)</p> <p>- นักเรียนไม่ทำการชนและกระแทกผู้อื่นในขณะที่ทำการฝึก (ความปลอดภัยและเข้าใจในบทบาทเพื่อความปลอดภัย)</p> <p>- ครูแนะนำการปฏิบัติให้ถูกต้อง ทำให้ผู้เรียนไม่เกิดการบาดเจ็บ</p> <p>- ครูสังเกตนักเรียน (การแสดงพฤติกรรมที่ควรปฏิบัติในการเล่นกีฬาฟุตบอล, การเตรียมความพร้อมทางเครื่องแต่งกาย, การเคารพกฎ กติกาของนักเรียน)</p>

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>บทบาทในทีมชาย คือ - สังเกตทักษะของทีมหญิงที่เกี่ยวข้องในคาบเรียนนี้</p> <p>- สังเกตการแต่งกายของทีมหญิงว่าพร้อมในการเล่นหรือไม่</p> <p>- การปฏิบัติในสิ่งที่ทำให้เกิดการปะทะที่ผิดตามกติกาที่ห้ามไว้ในกีฬาฟุตบอล (ไม่ควรปฏิบัติ)</p> <p>- สังเกตการช่วยเหลือกันในทีม</p>	<p>แบบฝึกที่ 5 จำลองสถานการณ์การเลี้ยงด้วยหลังเท้าหลบลิ่งกีดขวางโดยใช้ลูกบอลจริง</p> <p>5. ผู้เล่นกองกลาง(คนที่ 3) เลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้า และส่งลูกบอลให้ผู้เล่นกองกลาง(คนที่ 4) (ฝ่ายตรงข้าม) สลับกันฝึกปฏิบัติ</p> <p>6. ขณะทำการเลี้ยงลูกบอล ให้ปฏิบัติให้ครบคนละ 4 รอบ แถวใดปฏิบัติเสร็จก่อนให้นั่งทั้งแถวจะเป็นแถวที่ชนะ ทุกครั้งต้องทำการส่งลูกโดยการเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน</p> <p>แบบฝึกที่ 6 สถานการณ์การเล่นทีม (8 นาที)</p> <p>1. ทำการเล่นทีมประตูลึก แบ่ง 4 ทีม ทีมละ 10 คน แบ่งเป็นทีมหญิง 2 ทีม ทีมชาย 2 ทีม ได้กำหนดบทบาทผู้เรียนให้เป็นผู้เล่นในการแข่งขันในแต่ละตำแหน่งในการแข่งฟุตบอล</p> <p>2. กำหนดทีมที่เริ่มทำการแข่งขัน โดยในสัปดาห์นี้ให้ทำการเล่นทีมของผู้หญิง</p> <p>3. ส่วนทีมชายให้มีบทบาทเป็นโค้ชหรือผู้ฝึกสอน ค่อยสังเกตในแต่ละตำแหน่งในการเล่นของผู้เล่น โดยได้คำแนะนำจากผู้สอน</p> <p>4. โดยในการเล่นทีมจะต้องใช้ทักษะการเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน และการเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้า</p>	<p>- นักเรียนไม่ทำการชนและกระแทกผู้อื่นในขณะที่ทำการฝึก (ความปลอดภัยและเข้าใจในบทบาทเพื่อความปลอดภัย)</p> <p>- ครูแนะนำการปฏิบัติให้ถูกต้อง ทำให้ผู้เรียนไม่เกิดการบาดเจ็บ</p> <p>- ครูสังเกตนักเรียนมี (การแสดงพฤติกรรมที่ควรปฏิบัติในการเล่นกีฬาฟุตบอล, การเตรียมความพร้อมทางเครื่องแต่งกาย, การเคารพกฎ กติกาของนักเรียน)</p>

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
	<p>ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5 นาที) หรือ ขั้น อภิปราย และขั้นสรุป ประเมินผล</p> <p>1. ครูให้ผู้เรียนเข้าแถวหน้ากระดานเหมือนต้น ข้าวโพง</p> <p>2. จากสถานการณ์ในกิจกรรมและแบบฝึกทำให้</p> <ul style="list-style-type: none"> - ผู้เรียนได้เรียนรู้ทักษะการปฏิบัติในเรื่องทักษะการ เตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน และการเลี้ยงลูกบอล ด้วยหลังเท้าว่ามีความสำคัญและเกิดประโยชน์ต่อ ผู้เรียนในการใช้ทักษะกีฬาที่ถูกต้องในการปฏิบัติใน ทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย - ครูและผู้เรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาสาระและประเมิน ความสามารถในตนเอง และอธิบายเพิ่มเติมกับสิ่งที่ ได้เรียนรู้ในคาบนี้ เมื่อปฏิบัติถูกต้องแล้วผู้เรียนได้ ประโยชน์อย่างไรทั้งต่อตนเอง และผู้อื่น เพื่อนร่วม กลุ่ม - คุณลักษณะที่ดีของนักกีฬาฟุตบอล (เน้นให้ผู้ เข้าใจตระหนักรู้ถึงกฎ กติกา มารยาทในการเล่น กีฬาฟุตบอล) <p>3. ครูสอบถามว่ามีใครได้รับบาดเจ็บจากการปฏิบัติ กิจกรรมหรือไม่</p> <p>4. ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่ปฏิบัติทักษะได้ดีส่วน นักเรียนที่ยังทำไม่ได้ครูแนะนำ และให้ไปฝึกฝนนอก เวลาเรียนให้มากยิ่งขึ้น และเปิดโอกาสให้นักเรียน ซักถาม</p> <p>5. ครูนัดหมายการเรียนในครั้งต่อไป ให้นักเรียนเก็บ อุปกรณ์ให้เรียบร้อยและให้นักเรียนไปทำความ สะอาดมือให้เรียบร้อยก่อนทำการเรียนวิชาต่อไป</p>	<p>-นักเรียนบอกถึง ประโยชน์ของกิจกรรม ที่ได้ทำการปฏิบัติว่าได้ ประโยชน์อย่างไร</p> <p>- นักเรียนตอบได้ว่าสิ่ง ใดที่ไม่ควรปฏิบัติ ในขณะที่ทำการฝึกและ การเล่นในกีฬา ฟุตบอล</p>

สื่อ อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้

1. นกหวีด
2. ตำราคู่มือ 1 เล่ม
3. สนามฟุตบอล
4. ลูกฟุตบอล จำนวน 20 ลูก
5. แผ่นภาพทักษะกีฬาฟุตบอล

การวัดและประเมินผล

1. ครูสังเกตการตอบคำถามเกี่ยวกับทักษะการเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน และการเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้าเพื่อความปลอดภัยได้อย่างถูกต้อง
2. ครูสังเกตความถูกต้องในปฏิบัติแบบฝึกทักษะการเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน และการเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้าเพื่อความปลอดภัยติดต่อกัน 10 ครั้ง
3. ครูสังเกตสมรรถภาพทางกายในการเคลื่อนที่เข้าหาจุดที่การเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านในติดต่อกัน 30 วินาที 20 รอบ เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไว
4. ครูสังเกตมีน้ำใจ ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ เมื่อสมาชิกในห้องที่ปฏิบัติทักษะการเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน และการเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้าเพื่อความปลอดภัย
5. ครูสังเกตความกระตือรือร้น ยิ้มแย้มแจ่มใส ในขณะที่เรียน และฝึกปฏิบัติทักษะการเตะลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน และการเลี้ยงลูกบอลด้วยหลังเท้าเพื่อความปลอดภัยด้วยความตั้งใจ

เกณฑ์การประเมินผลในคาบเรียน

คำชี้แจง ให้ทำการวงกลมทับคำว่า ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน ในการประเมินนักเรียน

รายการประเมิน		ผ่าน	ไม่ผ่าน	หมายเหตุ
สิ่งที่ได้	ผลการประเมิน			
1. K (ด้าน ความรู้)	ผ่าน / ไม่ผ่าน (ภาพรวม)	60 % ของนักเรียนบอก ประโยชน์และวิธีป้องกัน การบาดเจ็บทักษะ ดังกล่าวได้	ต่ำกว่า 60 % ของนักเรียน บอกประโยชน์และวิธี ป้องกันการบาดเจ็บทักษะ ดังกล่าว	

เกณฑ์การประเมินผลในคาบเรียน

คำชี้แจง ให้ทำการวงกลมทับคำว่า ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน ในการประเมินผู้เรียน

รายการประเมิน		ผ่าน	ไม่ผ่าน	หมายเหตุ
สิ่งที่ได้	ผลการประเมิน			
2. P (ด้านการปฏิบัติ)	ผ่าน / ไม่ผ่าน (ภาพรวม)	60 % ของนักเรียนปฏิบัติทักษะได้ถูกต้อง และผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้เพื่อความปลอดภัย	ต่ำกว่า 60 % ของนักเรียนปฏิบัติทักษะได้ถูกต้อง และผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้เพื่อความปลอดภัย	**ที่ได้ตามตัวแปรตาม
3. P (ด้านการปฏิบัติ)	ผ่าน / ไม่ผ่าน (ภาพรวม)	เคลื่อนที่เข้าหาจุดที่กำหนดได้ 30 วินาที อย่างน้อย 80 % ของนักเรียนทั้งหมด	เคลื่อนที่เข้าหาจุดที่กำหนดได้ 30 วินาที ต่ำกว่า 80 % ของนักเรียนทั้งหมด	
4. A (ด้านเจตคติ)	ผ่าน / ไม่ผ่าน (ภาพรวม)	นักเรียนมีน้ำใจ เคารพกฎ กติกา ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ เมื่อสมาชิกในห้องที่ปฏิบัติทักษะ อย่างน้อย 80 % ของนักเรียนทั้งหมด	นักเรียนมีน้ำใจ เคารพกฎ กติกา ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ เมื่อสมาชิกในห้องที่ปฏิบัติทักษะ ต่ำกว่า 80 % ของนักเรียนทั้งหมด	*ที่นำไปสู่ตัวแปรตาม
5. A (ด้านเจตคติ)	ผ่าน / ไม่ผ่าน (ภาพรวม)	นักเรียนเข้าเรียนตรงต่อเวลา ความกระตือรือร้น ยิ้มแย้มแจ่มใส ในขณะที่เรียน และฝึกปฏิบัติทักษะ อย่างน้อย 80 % ของนักเรียนทั้งหมด	นักเรียนเข้าเรียนตรงต่อเวลา ความกระตือรือร้น ยิ้มแย้มแจ่มใส ในขณะที่เรียน และฝึกปฏิบัติทักษะ ต่ำกว่า 80 % ของนักเรียนทั้งหมด	

หมายเหตุ ****ที่ได้ตามตัวแปรตาม, *ที่นำไปสู่ตัวแปรตาม**

บันทึกหลังการจัดการเรียนรู้ เรื่อง.....

1. ผลการจัดกิจกรรม

.....

.....

.....

2. ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

3. วิธีการแก้ปัญหา

.....

.....

.....

4. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย
ของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

โรงเรียน

รายวิชา พลศึกษา 6 (ฟุตบอล)

ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6

เรื่อง ทักษะการโหม่งลูก (การยืนโหม่งลูกฟุตบอล)

ภาคปลาย ปีการศึกษา 2560

เสริมทักษะกีฬาเพื่อความปลอดภัย การยืนโหม่งลูกฟุตบอล, การกระโดดโหม่งลูกฟุตบอล

อาจารย์ผู้สอน วิชนนท์ พูลศรี

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะการเคลื่อนไหวกิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

ตัวชี้วัดชั้นปี 1. แสดงทักษะการเคลื่อนไหวร่วมกับผู้อื่นในลักษณะแบบผลัดและแบบผสมผสานได้
ตามลำดับทั้งแบบอยู่กับที่ เคลื่อนที่ และใช้อุปกรณ์ประกอบ และการเคลื่อนไหวประกอบเพลง

2. จำแนกหลักการเคลื่อนไหวในเรื่องการรับแรง การใช้แรง และความสมดุลในการ
เคลื่อนไหวร่างกายในการเล่น เกม เล่นกีฬา และนำผลมาปรับปรุง เพิ่มพูน วิธีปฏิบัติของตนและผู้อื่น

3. เล่นกีฬาไทย กีฬาสากล ประเภทบุคคลและประเภททีม ได้อย่างละ 1 ชนิด

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่าง

สม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพของกีฬา

ตัวชี้วัดชั้นปี 1.อธิบายประโยชน์และหลักการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ สมรรถภาพทางกายและการ
สร้างเสริมบุคลิกภาพ

2. ปฏิบัติตามกฎ กติกา ตามชนิดกีฬาที่เล่น โดนคำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองและ
ผู้อื่น

3. เล่นเกมและกีฬาด้วยความสามัคคีและมีน้ำใจนักกีฬา

สาระที่ 4 การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพและการป้องกันโรค

มาตรฐาน พ 4.1 เห็นคุณค่าและมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรค
และสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

ตัวชี้วัดชั้นปี 1. สร้างเสริมและปรับปรุงสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพอย่างต่อเนื่อง

สาระสำคัญ

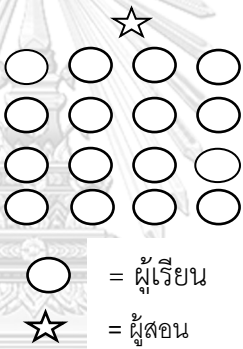
ทักษะการโหม่งลูกบอล หมายถึง การเล่นลูกบอลด้วยศีรษะขณะที่ลูกบอลกำลังลอยอยู่ใน
อากาศ โดยการใช้บริเวณหน้าผากเป็นที่สัมผัสลูกบอล(เพราะบริเวณหน้าผากนี้เป็นบริเวณที่แข็งมาก

เป็นกระดุกแผ่นเดียว) เป็นทักษะที่สำคัญอย่างหนึ่งในกีฬาฟุตบอล ซึ่งเป็นทักษะขั้นพื้นฐานที่สำคัญ ซึ่งการโหม่งลูกบอลเป็นการเล่นที่ได้เปรียบมากกว่าการเล่นด้วยเท้า การโหม่งลูกบอลนั้นสามารถใช้ในการสกัดลูกอันตรายออกจากพื้นที่ หรือใช้สำหรับผ่านลูกและยิงประตูได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จุดประสงค์การเรียนรู้ : นักเรียนสามารถ

1. บอกถึงความสำคัญของทักษะการยืนโหม่งลูกบอลและการกระโดดโหม่งลูกฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ได้อย่างถูกต้อง
2. ปฏิบัติทักษะในการโหม่งลูกบอลเพื่อความปลอดภัย โดยโหม่งทิศทางลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมายคู่ของตนเองให้ครบ 5 ครั้ง
3. ปฏิบัติเคลื่อนที่เข้าหาจุดที่การโหม่งลูกติดต่อกัน 30 วินาที จำนวน 20 รอบ เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไว
4. แสดงความมีน้ำใจช่วยเหลือ ให้คำแนะนำในการฝึกปฏิบัติทักษะการยืนโหม่งลูกฟุตบอลและการกระโดดโหม่งลูกฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย
5. แสดงความกระตือรือร้น ยิ้มแย้มแจ่มใส ในขณะที่เรียน และฝึกปฏิบัติทักษะการโหม่งลูกฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย ด้วยความตั้งใจ

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>1. ทักษะ</p> <p>1.1 ทักษะการโหม่งลูกฟุตบอล หมายถึง การเล่นลูกฟุตบอลด้วยศีรษะขณะที่ลูกบอลกำลังลอยอยู่ในอากาศ โดยการใช้บริเวณหน้าผากเป็นที่สัมผัสลูกบอล(เพราะบริเวณหน้าผากนี้เป็นบริเวณที่แข็งมากเป็นกระดูกแผ่นเดียว) ซึ่งการโหม่งลูกฟุตบอลเป็นการเล่นที่ได้เปรียบมากกว่าการเล่นด้วยเท้า การโหม่งลูกบอลนั้นสามารถใช้ในการสกัดลูกอันตรายออกจากพื้นที่ หรือใช้สำหรับผ่านลูกและยิงประตูได้อย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>1.1.1 การยืนโหม่งลูกฟุตบอล เป็นการโหม่งลูกฟุตบอลโดยที่เท้าทั้งสองข้างของผู้โหม่งสัมผัสกับพื้น ซึ่งวิธีประเมินการปฏิบัติดังนี้</p> <p>1) ท่าทางการยืน</p> <p>2) ลักษณะปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล</p> <p>3) ลักษณะปฏิบัติขณะสัมผัสลูกบอล</p> <p>4) ลักษณะปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล</p>	<p>ขั้นเตรียม (7 นาที) หรือ</p> <p>ขั้นเตรียม (ออกแบบสถานการณ์จำลอง)</p> <p>กิจกรรมเตรียมความพร้อมในการเผชิญสถานการณ์จำลอง ประกอบด้วย</p> <p>1. สอนระเบียบแถว</p> <p>- ให้นักเรียนจัดแถวหน้ากระดาน 4 แถวเท่าๆกัน แล้วให้ผู้เรียนเริ่มนับ 1-4 ตลอดเพื่อแบ่งแถว 4 แถวให้เท่ากัน</p> <div style="text-align: center;"> <p>○ = ผู้เรียน</p> <p>☆ = ผู้สอน</p> </div> <p>- ครูสำรวจรายชื่อ เครื่องแต่งกาย และสอบถามสุขภาพร่างกายของนักเรียนทุกคน</p> <p>2. การเตรียมความพร้อมทางด้านอุปกรณ์</p> <p>- เตรียมอุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติที่พร้อมใช้ในการฝึกปฏิบัติ</p> <p>3. การเตรียมความพร้อมทางด้านร่างกายโดยอบอุ่นร่างกาย (Warm – up)</p> <p>- ครูให้นักเรียนวิ่ง 2 รอบสนามฟุตบอล</p> <p>- ครูนำยืดกล้ามเนื้อในท่าต่างๆดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ยืดกล้ามเนื้อและข้อต่อที่คอ 2. การยืดกล้ามเนื้อต้นขาด้านหน้า 3. การยืดกล้ามเนื้อต้นขาด้านหลัง 4. การยืดกล้ามเนื้อหลังและสะโพก 	<p>- การอบอุ่นร่างกายทำให้ร่างกายของนักเรียนมีความพร้อมที่จะดำเนินกิจกรรมต่างๆในการเรียนการสอนได้อย่างปลอดภัยและไม่เกิดการบาดเจ็บ</p> <p>- นักเรียนมีระเบียบวินัยในการจัดแถว (A)</p>

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>1.1.1 การยืนโหม่งลูกฟุตบอล</p> <p><u>1) ท่าทางการยืน</u></p> <p>1.1) ยืนแยกเท้าออกด้านข้าง กว้างประมาณหัวไหล่</p> <p>1.2) เข่าอเล็กน้อย น้ำหนักตัว อยู่บนเท้าทั้งสองข้าง</p> <p>1.3) ลำตัวตั้งตรง</p> <p>1.4) ศีรษะตั้งตรง</p> <p><u>2) ลักษณะปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล</u></p> <p>2.1) ยืนขึ้นด้วยเท้าทั้งสองข้าง ถ่ายน้ำหนักตัวไปข้างหลัง</p> <p>2.2) แตะตัวไปข้างหลังเล็กน้อย</p> <p>2.3) สายตามองลูกฟุตบอล</p> <p>2.4) เกร็งลำคอ เก็บคาง</p> 	<p>ขั้นเตรียม (7 นาที) หรือ</p> <p>ขั้นเตรียม (ออกแบบสถานการณ์จำลอง)</p> <p>4. การเตรียมความพร้อมทางร่างกาย ด้านสมรรถภาพทางกาย การจำลองสถานการณ์การเคลื่อนที่เข้าหาลูกบอล</p> <p>- เข้าฐานวิ่งและการเคลื่อนที่เข้าหาจุดที่การโหม่งลูกติดต่อกัน (ไม่มีลูกบอล)ปฏิบัติต่อเนื่อง 30 วินาที จำนวน 20 รอบ ตามลักษณะตามแผนภาพดังนี้</p> <p>- การจำลองสถานการณ์การเคลื่อนที่เข้าหาลูกบอล</p> <p>↑ ↓ ▲ = ผู้เรียน/ ผู้ฝึกปฏิบัติ</p> <p>▲ = หลักรหรือกรวย</p> <p>→ = ทิศทางในการเคลื่อนที่</p>	<p>- นักเรียนสามารถเคลื่อนที่เข้าหาจุดที่การโหม่งลูกติดต่อกัน 30 วินาที จำนวน 20 รอบ เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไว (P)</p>

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>1.1.1 การยืนโหม่งลูกบอล</p> <p>3) ลักษณะปฏิบัติขณะ สัมผัสลูกบอล</p> <p>3.1) โนม้ตัวไปด้านหน้า สายตามองที่ลูกบอล</p> <p>3.2) ยืดคางออกพร้อมก้ม หน้าลงเล็กน้อย</p> <p>3.3) ใช้หน้าผากสัมผัสลูก บอล</p> <p>3.4) แขนทั้งสองงอเล็กน้อย</p> <div style="display: flex; justify-content: space-around; margin-top: 10px;"> <div style="border: 1px solid black; padding: 2px;">ภาพ ที่</div> </div> <div style="display: flex; justify-content: space-around; margin-top: 10px;"> <div style="border: 1px solid black; padding: 2px;">ภาพที่ 2</div> </div>	<p>ชั้นอธิบายและสาธิต (8 นาที) หรือ</p> <p>2. ช้่นนำเสนอสถานการณ์จำลองและ แนวทางปฏิบัติ, 3. ช้่นมอบหมายบทบาทให้ นักเรียน</p> <p>กิจกรรมสถานการณ์จากภาพ</p> <p>1. ครูอธิบายภาพทักษะที่แสดงการบาดเจ็บซึ่ง มีสาเหตุมาจากการปฏิบัติทักษะการยืนโหม่ง ลูกฟุตบอลและการกระโดดโหม่งลูกฟุตบอลได้ ไม่ดีและไม่ถูกต้อง</p> <p>2. ครูให้นักเรียนออกมาปฏิบัติท่าทางในทักษะ ดังกล่าว</p> <p>3. นักเรียนในชั้นเรียนร่วมสังเกตวิธีการปฏิบัติ ทักษะดังกล่าว ให้นักเรียนในชั้นเรียนร่วมกัน เสนอแนวทางลักษณะรูปแบบท่าทางในการ ปฏิบัติที่ถูกต้อง ครูคอยแนะนำเสริมความรู้ใน ด้านทักษะการปฏิบัติ</p> <p>4. ครูกับนักเรียนร่วมออกแบบ กำหนด บทบาทในการปฏิบัติทักษะที่ถูกต้องและม ีความปลอดภัย ตามกฎ กติกา ในการเล่นกีฬา ฟุตบอล</p> <p>หมายเหตุ บทบาทนักเรียนจะมีบทบาทเป็นผู้ เล่น(ตำแหน่งผู้เล่นกองหน้า, กองกลาง และ กองหลัง) คือ นักเรียนที่ทำการโหม่งลูกบอล</p>	<p>- นักเรียนอธิบาย ความสำคัญ วิธีการยืนโหม่งลูก บอลและการ กระโดดโหม่งลูก บอลได้อย่าง ถูกต้องและ คำนึงถึงความ ปลอดภัยในการ ฝึกทักษะ (K)</p> <p>-นักเรียนมีความ ตั้งใจในการเรียน เสนอความ คิดเห็นในการ เรียนร่วมกัน (A)</p> <p>- นักเรียน ออกแบบกิจกรรม สถานการณ์ใน การฝึกปฏิบัติ พร้อมกำหนด บทบาท กฎ กติกา ให้เกิด ความปลอดภัย</p>

กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>1.1.1 การยืนโหม่งลูกฟุตบอล</p> <p>ภาพที่ 3 </p> <p>4) ลักษณะปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล</p> <p>4.1) สายตามองตามลูกฟุตบอลไปยังเป้าหมาย</p> <p>4.2) ศีรษะนิ่ง</p> <p>4.3) เท้าทั้งสองเหยียดตั้ง ลำตัวตั้งตรง</p> <p>4.4) น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าทั้งสองข้าง</p> <p></p> <p>1.1.2 การกระโดดโหม่งลูกฟุตบอล</p> <p>วิธีการปฏิบัติดังนี้</p> <p>1) ท่าทางการยืน</p> <p>1.1) ยืนแยกเท้าออกด้านข้างกว้างประมาณหัวไหล่</p>	<p>ขั้นฝึกหัดทักษะ (15 นาที)</p> <p>หรือ_ขั้นสาธิตการปฏิบัติ</p> <p>แบบฝึกที่ 1 สถานการณ์ก่อนใช้ลูกบอลจริง</p> <p>1. ให้นักเรียนเข้าแถวหน้ากระดาน 4 แถวและยืนขยายแถว สองช่วงแขน ดังรูป</p> <p></p> <p>หมายเหตุ = ครู</p> <p> = นักเรียน</p> <p>2. ยืนจัดทำท่าการโหม่งลมเปล่าๆ คนละ 10 ครั้ง และ 20 ครั้ง และการกระโดดโหม่งลูกบอลตามลำดับ</p> <p>3. ครูผู้สอนพร้อมแนะนำถึงขณะทำการโหม่งโดยไม่มีลูกบอล การจัดทำท่าการทรงตัวด้วยเท้าทั้งสองข้าง ย่อเข่าเล็กน้อย การตั้งศีรษะ และลำตัว การถ่ายน้ำหนักตัวบนเท้าทั้งสองข้าง</p>	<p>- นักเรียนมีความตั้งใจในการเรียน ไม่คุยเล่นกันระหว่างการฝึกปฏิบัติ (A)</p> <p>- ครูแนะนำการปฏิบัติให้ถูกต้อง ทำให้ป้องกันนักเรียนให้ไม่เกิดการบาดเจ็บ</p> <p>- ครูสังเกตนักเรียน (การแสดงพฤติกรรมที่ควรปฏิบัติในการเล่นกีฬาฟุตบอล, ผู้เรียนต้องเตรียมความพร้อมทางเครื่องแต่งกาย, การเคารพกฎ กติกาของนักเรียน)</p>

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>1.1.2 การกระโดดโหม่งลูกฟุตบอล วิธีการปฏิบัติดังนี้</p> <p>1) ท่าทางการยืน</p> <p>1.2) เข่าอ่อนเล็กน้อย และน้ำหนักตัวอยู่บนเท้าทั้งสองข้าง</p> <p>1.3) ลำตัวตั้งตรง</p> <p>1.4) ศีรษะตั้งตรง</p> <p>2) ลักษณะปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล</p> <p>2.1) กระโดดขึ้นด้วยปลายเท้าทั้งสองข้าง</p> <p>2.2) เหยียดแขนทั้งสองข้างขึ้นอยู่ในระดับหัวไหล่</p>	<p>ขั้นฝึกหัดทักษะ (15 นาที) หรือ</p> <p>ขั้นสาธิตการปฏิบัติ</p> <p>แบบฝึกที่ 2 สถานการณ์การยืนโหม่งลูกฟุตบอลอย่าง ปฏิบัติดังนี้</p> <p>1. จัดแถวตอน 10 แถว แถวละ 4 คน จับคู่ ดังแผนภาพ</p> <p>○ = ผู้เล่น(นักเรียนที่ไม่มีบอล) ● = ผู้เล่นกองหลัง(นักเรียนที่มีลูกฟุตบอล) ○ = ลูกฟุตบอล → = ทิศทางการส่งลูกฟุตบอล</p> <p>2. ผู้เล่นกองหลังทำการโยนลูกบอลของตัวเองขึ้นเหนือศีรษะ(สูงประมาณ 1 เมตร) ทำการใช้ศีรษะบริเวณหน้าผากสัมผัสลูกบอลให้ทิศทางลูกบอลพุ่งขึ้นเหนือศีรษะตนเองปฏิบัติ 1 ครั้งแล้วจับ แล้วปฏิบัติต่อให้ครบ 10 ครั้ง</p> <p>ผู้เล่น(ฝั่งตรงข้าม)รอรับลูกบอล และทำการโยนลูกบอลของตัวเองขึ้นเหนือศีรษะ ทำการใช้ศีรษะบริเวณหน้าผากสัมผัสลูกบอลให้ทิศทางลูกบอลพุ่งขึ้นเหนือศีรษะตนเองปฏิบัติ 1 ครั้งแล้วจับ แล้วปฏิบัติต่อให้ครบ 10 ครั้ง</p> <p>4. ทำการสลับกันฝึก ปฏิบัติคนละ 2 รอบ</p>	<p>- นักเรียนมีความตั้งใจในการเรียน ไม่คุยเล่นกันระหว่างการฝึกปฏิบัติ (AQ)</p> <p>- นักเรียนไม่ทำการชนและกระแทกผู้อื่น</p> <p>ในขณะที่ทำการฝึก (เพื่อคำนึงถึงความปลอดภัยและเข้าใจในบทบาทเพื่อความปลอดภัย)</p> <p>- ครูสังเกตนักเรียน (การแสดงพฤติกรรมที่ควรปฏิบัติในการเล่นกีฬาฟุตบอล, การเตรียมความพร้อมทางเครื่องแต่งกาย, การเคารพกฎ กติกาของนักเรียน)</p> <p>- ปฏิบัติทักษะในการโหม่งลูกบอลปฏิบัติ 1 ครั้งแล้วจับ ทิศทางลูกบอลให้ตรงเป้าหมายคู่ของตนเองให้ครบ 5 ครั้ง (P)</p>

กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>1.1.2 การกระโดดโหม่งลูกบอล</p> <p>2) ลักษณะปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล รูปภาพดังนี้</p> <p>2.3) แตะตัวไปด้านหลังเล็กน้อย</p> <p>2.4) เกร็งลำคอ เก็บคางและสายตามองที่ลูกบอล</p> 	<p>ขั้นฝึกหัดทักษะ (20 นาที) หรือขั้น สาธิตการปฏิบัติ</p> <p>แบบฝึกที่ 3 การกระโดดโหม่งลูกบอล ปฏิบัติดังนี้</p> <p>1. ให้นักเรียนยืนหันหน้าเข้าหากลุ่มของ แต่ละกลุ่ม นักเรียนที่ไม่มีลูกบอล(บทบาท คือผู้เล่นกองหลัง) นักเรียนที่มีลูกบอล(ผู้ เล่น) แผนภาพการปฏิบัติดังนี้</p> <p>2. ผู้เล่นฝึกทำการโยนลูกบอลอย่างของ ตนเองขึ้นเหนือศีรษะ(สูงประมาณ 1 ไม้ม บรรทัด)และกระโดดขึ้นตรงๆทำการโหม่ง ให้ทิศทางลูกบอลพุ่งขึ้นเหนือศีรษะตนเอง ไปข้างหน้าให้ตรงกับแถวของตนเอง</p> <p>3. ผู้ช่วยฝึกให้ทำการยืนรอใช้มือรับลูก บอลที่ลอยมา ฝึกปฏิบัติคนละ 10 ครั้ง และทำการสลับกันฝึก ปฏิบัติคนละ 2 รอบ</p> <p>หมายเหตุ ครูผู้สอนแนะนำ <u>ตำแหน่งการ</u> <u>ใช้ศีรษะในการโหม่งบอล</u></p>	<p>- นักเรียนไม่ทำการ ชนและกระแทก ผู้อื่นในขณะที่ทำการ ฝึก (ความปลอดภัย และเข้าใจใน บทบาทเพื่อความ ปลอดภัย)</p> <p>- ครูสังเกตนักเรียน (การแสดง พฤติกรรมที่ควร ปฏิบัติในการเล่น กีฬาฟุตบอล, การ เตรียมความพร้อม ทางเครื่องแต่งกาย, การเคารพกฎ กติกา ของผู้เรียน)</p>

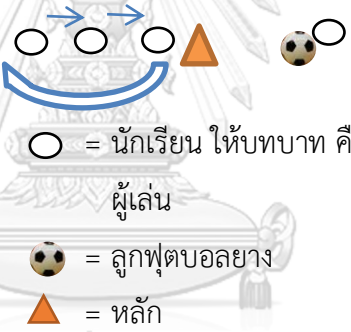
**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>3) ลักษณะปฏิบัติขณะสัมผัสลูกบอล</p> <p>3.1) โน้มตัวไปด้านหน้า สายตามองที่ลูกบอล</p> <p>3.2) ยืดคางออกพร้อมก้มหน้าลงเล็กน้อย</p> <p>3.3) ใช้หน้าผากสัมผัสลูกบอล</p> <p>3.4) แขนและเท้าทั้งสองงอเล็กน้อย</p> 	<p>ขั้นฝึกหัดทักษะ (20 นาที) หรือขั้นสาธิตการปฏิบัติ</p> <p>แบบฝึกที่ 4 โหม่งลูกฟุตบอลที่ลอยอยู่ *ต้องใช้ผ้าขาดีระชะปฏิบัติดังนี้</p> <p>1. ให้นักเรียนมีบทบาทเป็นผู้เล่นโดยยืนหันหน้าเข้าหาลูกบอลในแถวของตนเอง ให้แบ่งเป็น 4 แถว เท่าๆกัน ดังแผนภาพ</p> <p>○ = ผู้เล่นหรือนักเรียน, ▲ = หลัก = ลูกบอลยาง</p> <p>2. ให้ผู้เล่นยืนเป็นแถว ยืนอยู่หลังหลักที่วางไว้ ผู้เล่นหน้าแถวจะมีลูกบอลยางที่แขวนไว้ ให้ทำการยืนโหม่งลูกบอล เมื่อโหม่งเสร็จต้องทำการใช้มือจับลูกบอลให้หยุดอยู่นิ่งๆ ปฏิบัติคนละ 5 ครั้ง ต่อ 1 รอบ เมื่อโหม่งเสร็จให้วิ่งกลับมาต่อท้ายแถวตัวเอง</p> <p>3. ผู้เล่นที่ยืนเข้าแถวยังไม่มีลูกบอลยาง(บทบาทคือผู้เล่น) ให้ยืนโหม่งลมเปล่าๆ 5 ครั้ง ฝึกปฏิบัติสลับกัน คนละ 3 รอบ</p> <p><u>หมายเหตุ - การทรงตัวด้วยเท้าทั้งสองข้าง และตำแหน่งการใช้ศีรษะในการโหม่งลูกบอล</u></p>	<p>- นักเรียนมีความตั้งใจในการเรียน เสนอความคิดเห็นในการเรียนร่วมกัน (A)</p> <p>- นักเรียนไม่ทำการชนและกระแทกผู้อื่นในขณะที่ทำการฝึก (ความปลอดภัยและเข้าใจในบทบาทเพื่อความปลอดภัย)</p> <p>- ครูสังเกตนักเรียน (การแสดงพฤติกรรมที่ควรปฏิบัติในการเล่นกีฬาฟุตบอล, การเตรียมความพร้อมทางเครื่องแต่งกาย, การเคารพกฎ กติกา)</p>

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>4) <u>ลักษณะปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. สายตามองตามลูกบอลไป ยังเป้าหมาย 2. ศีรษะนิ่ง 3. เท้าทั้งสองเหยียดตึง และ ลำตัวตั้งตรง 4. นำน้ำหนักตัวอยู่ที่เท้าทั้งสองข้าง <p>2. หลักการสร้างความปลอดภัยในทักษะกีฬา</p> <ul style="list-style-type: none"> - การรู้จักประมาณตน <p>สภาพร่างกายและความเหมาะสมกับกีฬาชนิดต่าง ๆ</p> <ul style="list-style-type: none"> - การแต่งกาย กีฬาแต่ละชนิดต่างก็มีแบบของเครื่องแต่งกายที่ต่างกัน ในด้านการเคลื่อนไหว เครื่องแต่งกายที่เหมาะสม รัดกุม ย่อมทำให้การเคลื่อนไหวมีประสิทธิภาพดีกว่า 	<p>ขั้นนำไปใช้ (15 นาที) หรือขั้นแสดงการปฏิบัติ</p> <p>แบบฝึกที่ 5 โหม่งบอลที่ลอยอยู่ 2 *ต้อง ใช้ผ้าขาดศีรษะ ปฏิบัติดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ให้นักเรียนมีบทบาทเป็นผู้เล่นโดยยืนหันหน้าเข้าหาลูกบอลในแถวของตนเอง ให้แบ่งเป็น 4 แถว เท่าๆกัน ดังแผนภาพ <ol style="list-style-type: none"> 2. ให้ผู้เล่นยืนเป็นแถว ยืนอยู่หลังหลักที่วางไว้ ผู้เล่นหน้าแถวจะมีลูกบอลวางให้ทำการกระโดดโหม่งลูกบอลอย่างที่แขวนไว้ ซึ่งเมื่อโหม่งเสร็จต้องทำการใช้มือจับลูกบอลให้หยุดอยู่นิ่งๆเหมือนเดิม ปฏิบัติคนละ 1 ครั้ง ปฏิบัติคนละ 5 รอบ เมื่อโหม่งเสร็จให้วิ่งกลับมาต่อท้ายแถวตัวเอง แถวใดปฏิบัติได้ครบก่อนให้รีบนั่งเป็นแถว จะเป็นแถวที่ชนะ 3. ผู้เล่นที่ยืนเข้าแถวยังไม่มีลูกบอลวาง (บทบาทคือผู้เล่น)ให้ยืนโหม่งลมเปล่าๆ 5 ครั้ง ฝึกปฏิบัติสลับกัน คนละ 3 รอบ 	<p>-นักเรียนมีความตั้งใจในการเรียน</p> <p>เสนอความคิดเห็นในการเรียนร่วมกัน (A)</p> <p>- นักเรียนไม่ทำกรรชนและกระแทกผู้อื่นในขณะที่ทำการฝึก (ความปลอดภัยและเข้าใจในบทบาทเพื่อความปลอดภัย)</p> <p>- ครูแนะนำการปฏิบัติให้ถูกต้อง ทำให้นักเรียนไม่เกิดการบาดเจ็บ</p> <p>- ครูสังเกตนักเรียน (การแสดงพฤติกรรมที่ควรปฏิบัติในการเล่นกีฬาฟุตบอล, การเตรียมความพร้อมทางเครื่องแต่งกาย, การเคารพกฎ กติกาของนักเรียน)</p>

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>3. สมรรถภาพทางกายเป็นสิ่งสำคัญ ในการช่วยเสริมสร้างให้บุคคลสามารถประกอบภารกิจและดำรงชีวิตอยู่อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งทำให้บุคคลปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีความแข็งแรง ทนทานที่จะประกอบภารกิจประจำวันให้ลุล่วงไปด้วยดี หนึ่งในสมรรถภาพทางกายที่เกี่ยวข้องคือ ความคล่องแคล่วว่องไว (agility) หมายถึง ความสามารถในการเปลี่ยนทิศทางและตำแหน่งของร่างกายในการเคลื่อนไหว โดยใช้ความเร็ว จำเป็นในการใช้ปฏิบัติทักษะในกีฬาประเภทต่างๆ</p>	<p>ชั้นนำไปใช้ (15 นาที) หรือ</p> <p>ชั้นแสดงการปฏิบัติ</p> <p>แบบฝึกที่ 6 ปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มด้วยการจำลองโดยใช้ลูกบอลยาง</p> <p>1. แบ่งนักเรียนกลุ่มละ 4 คน ในแต่ละกลุ่มมีลูกบอลกลุ่มละ 1 ลูก ผู้เรียนทั้งหมดมีบทบาทเป็นผู้ฝึกปฏิบัติคือ ผู้เล่น โดยต้องคำนึงตามวิธีการปฏิบัติทักษะเพื่อความปลอดภัย</p> <p>จัดแถวตอนในลักษณะดังนี้</p> <p>○ = นักเรียน ให้บทบาท คือ ผู้เล่น</p> <p>⚽ = ลูกฟุตบอลยาง</p> <p>▲ = หลัก</p> <p>2. ให้ผู้เล่นกองหลัง(ที่มีลูกบอล)ทุ่มลูกบอลขึ้นเหนือศีรษะของผู้เล่น(ฝั่งตรงข้าม) และผู้เล่นทำการโหม่งลูกบอลลูกบอลคีนไปให้ตรงกับผู้เล่นกองหลังที่ทุ่มลูกบอลมาให้ (โหม่งให้ตรงแถวและเลือกใช้ทักษะการยืนโหม่งหรือการกระโดดโหม่งลูก)</p> <p>3. ฝั่งที่มีการต่อแถวให้ทำการฝึกคนละ 5 ครั้ง เมื่อใครปฏิบัติเสร็จให้กลับไปต่อหลังแถวของตนเอง ผู้เล่นที่เริ่มมีลูกบอลให้ทำการยืนอยู่กับที่ห่างจากผู้เล่น 2 เมตร</p>	<p>-นักเรียนบอกถึงประโยชน์ของกิจกรรมที่ได้ทำการปฏิบัติว่าได้ประโยชน์อย่างไร</p> <p>- นักเรียนตอบได้ว่าสิ่งใดที่ไม่ควรปฏิบัติในขณะที่ทำการฝึกและการเล่นในกีฬาฟุตบอล</p> <p>- นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความรุนแรงในการฝึกและการเล่นฟุตบอล</p>

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
<p>ในทุกชั้น การสอน ผู้เรียนต้องสำรวจเครื่อง แต่งกายของตนเอง ถู เท้า รองเท้า ว่าพร้อมทำ การฝึกปฏิบัติหรือในการ เล่นหรือไม่ เพื่อป้องกัน ความไม่พร้อมทางด้าน เครื่องแต่งกายที่จะ นำไปสู่การเกิดการ บาดเจ็บได้ และการ เคารพ กฎ กติกา ในการ ปฏิบัติ ปฏิบัติตามในการ ฝึกทักษะ และกติกาที่ กำหนดไว้</p> <p>- บทบาทเป็นตำแหน่งผู้ เล่นกองหน้า, กองกลาง และกองหลัง เนื่องจาก ตำแหน่งดังนี้จะต้องมี ทักษะพื้นฐานเบื้องต้นใน การเล่นคือทักษะการเตะ ลูกบอล การหยุดลูกบอล และทักษะการโหม่งลูก บอล เพื่อทำการเล่นจาก กลุ่มไปสู่การเล่นเป็นทีม โดยจะใช้คำว่า ผู้เล่น แทนการบอกตำแหน่งทั้ง 3 ตำแหน่ง</p>	<p>แบบฝึกที่ 6 ปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มด้วยการ จำลองโดยใช้ลูกบอลยาง</p> <p>4. ทำการแข่งขันกันระหว่างแต่ละแถว แถว ใดปฏิบัติการโหม่งลูกครบคนละ 5 ครั้ง แล้วให้ทำการนั่งทั้งแถว แถวใดปฏิบัติเสร็จ เป็นแถวแรกจะเป็นฝ่ายชนะ ทุกครั้งต้อง เคลื่อนเข้ามาโหม่งข้างหน้าหลักที่วางไว้</p> <p>หมายเหตุ :</p> <p>- เมื่อปฏิบัติเสร็จรูปแบบนี้แล้วให้ปรับผู้เล่น ที่ยืนอยู่ฝั่งที่ยืนคนเดียวให้ทำการโยนลูก บอลขึ้นให้ผู้เล่นที่เข้าแถวทำการเคลื่อนที่ เข้ามาทำการโหม่งลูกบอล</p> <p>บทบาทที่นักเรียนพึงปฏิบัติคือ</p> <ol style="list-style-type: none"> ตำแหน่งที่ควรใช้ในการโหม่ง ไม่ทำการชน ผลัก กระแทก ในการเล่น กิจกรรม ฝึกความสามัคคีในการปฏิบัติ ฝึกกระบวนการคิดอย่างมีเหตุผล ให้ นักเรียนได้ทราบบทบาทที่ปฏิบัติและเข้าใจ ในบทบาทที่ทำ ทำการส่งโดยการโหม่ง จะต้องมีการส่งแรงอย่างไรให้ถึงตาม เป้าหมาย <p>ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5 นาที) หรือ ชั้น อภิปราย และขั้นสรุป ประเมินผล</p> <ol style="list-style-type: none"> ครูให้นักเรียนหน้ากระดานเหมือนต้น ข้าวโม่ง 	<p>-นักเรียนบอกถึง ประโยชน์ของกิจกรรม ที่ได้ทำการปฏิบัติว่าได้ ประโยชน์อย่างไร</p> <p>- นักเรียนตอบได้ว่าสิ่ง ใดที่ไม่ควรปฏิบัติ ในขณะที่ทำการฝึกและ การเล่นในกีฬาฟุตบอล</p> <p>- นักเรียนไม่แสดง พฤติกรรมที่ก่อให้เกิด ความรุนแรงในการฝึก และการเล่นฟุตบอล</p>

**กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความ
ปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย**

สาระการเรียนรู้	กระบวนการจัดการเรียนรู้	ผลลัพธ์การเรียนรู้
	<p>ขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ (5 นาที) หรือ ขั้นอภิปราย และขั้นสรุป ประเมินผล</p> <p>2. จากสถานการณ์ในกิจกรรมและแบบฝึกทำให้</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนได้เรียนรู้ทักษะการปฏิบัติในเรื่องทักษะการยืนโหม่งลูกบอลและการกระโดดโหม่งลูกบอลว่ามีความสำคัญและเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนในการใช้ทักษะกีฬาที่ถูกต้องในการปฏิบัติในทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย - ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาสาระและประเมินความสามารถในตนเอง และอธิบายเพิ่มเติมกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ในคาบนี้ เมื่อปฏิบัติถูกต้องแล้วผู้เรียนได้ประโยชน์อย่างไรทั้งต่อตนเอง และผู้อื่น เพื่อนร่วมกลุ่ม <p>3. <u>ครูสอบถามว่ามีใครได้รับบาดเจ็บจากการปฏิบัติกิจกรรมหรือไม่</u></p> <p>4. ครูกล่าวชมเชยนักเรียนที่ปฏิบัติทักษะได้ดี ส่วนนักเรียนที่ยังทำไม่ได้ครูแนะนำ และให้ไปฝึกฝนนอกเวลาเรียนให้มากยิ่งขึ้น และเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม</p> <p>6. ครูนัดหมายการเรียนในครั้งต่อไป ให้นักเรียนเก็บอุปกรณ์ให้เรียบร้อยและให้นักเรียนไปทำความสะอาดมือให้เรียบร้อยก่อนทำการเรียนวิชาต่อไป</p>	<p>-นักเรียนบอกถึงประโยชน์ของกิจกรรมที่ได้ทำการปฏิบัติว่าได้ประโยชน์อย่างไร</p> <p>- นักเรียนตอบได้ว่าสิ่งใดที่ไม่ควรปฏิบัติในขณะที่ทำการฝึกและการเล่นในกีฬาฟุตบอล</p>

สื่อ อุปกรณ์ และแหล่งเรียนรู้

1. นกหวีด
2. ตำราคู่มือ 1 เล่ม
3. สนามฟุตบอล

4. ลูกฟุตบอล จำนวน 20 ลูก และลูกบอลยาง 10 ลูก
5. แผ่นภาพทักษะกีฬาฟุตบอล
6. ฝ้ายคาสีรีชะ

การวัดและประเมินผล

1. ครูสังเกตการตอบคำถามเกี่ยวกับทักษะการยืนหม่งลูกฟุตบอลและการกระโดดหม่งลูกฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยได้อย่างถูกต้อง
2. ครูสังเกตความถูกต้องในปฏิบัติแบบฝึกทักษะการยืนหม่งลูกฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย โดยหม่งทิศทางลูกฟุตบอลให้ตรงเป้าหมายคู่ของตนเองให้ครบ 5 ครั้ง
3. ครูสังเกตสมรรถภาพทางกายในการเคลื่อนที่เข้าหาจุดที่การยืนหม่งลูกติดต่อกัน 30 วินาที 20 รอบ เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายด้านความคล่องแคล่วว่องไว
4. ครูสังเกตมีน้ำใจ ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ เมื่อสมาชิกในห้องที่ปฏิบัติทักษะการยืนหม่งลูกบอลและการกระโดดหม่งลูกฟุตบอลเพื่อความปลอดภัย
5. ครูสังเกตความกระตือรือร้น ยึดแน่นแจ่มใส ในขณะที่เรียน และฝึกปฏิบัติทักษะการยืนหม่งลูกบอลและการกระโดดหม่งลูกฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยความตั้งใจ

เกณฑ์การประเมินผลในคาบเรียน

คำชี้แจง ให้ทำการรวมทาบคำว่า ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน ในการประเมินนักเรียน

รายการประเมิน		ผ่าน	ไม่ผ่าน	หมายเหตุ
สิ่งที่ได้	ผลการประเมิน			
1. K (ด้าน ความรู้)	ผ่าน / ไม่ผ่าน (ภาพรวม)	60 % ของนักเรียนบอก ประโยชน์และวิธีป้องกัน การบาดเจ็บทักษะ ดังกล่าวได้	ต่ำกว่า 60 % ของนักเรียน บอกประโยชน์และวิธีป้องกัน การบาดเจ็บทักษะดังกล่าว	

เกณฑ์การประเมินผลในคาบเรียน

คำชี้แจง ให้ทำการวงกลมทับคำว่า ผ่าน หรือ ไม่ผ่าน ในการประเมินนักเรียน

รายการประเมิน		ผ่าน	ไม่ผ่าน	หมายเหตุ
สิ่งที่ได้	ผลการประเมิน			
2. P (ด้านการปฏิบัติ)	ผ่าน / ไม่ผ่าน (ภาพรวม)	60 % ของนักเรียนปฏิบัติทักษะได้ถูกต้อง และผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้เพื่อความปลอดภัย	ต่ำกว่า 60 % ของนักเรียนปฏิบัติทักษะได้ถูกต้อง และผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้เพื่อความปลอดภัย	**ที่ได้ตามตัวแปรตาม
3. P (ด้านการปฏิบัติ)	ผ่าน / ไม่ผ่าน (ภาพรวม)	เคลื่อนที่เข้าหาจุดที่กำหนดได้ 30 วินาที อย่างน้อย 80 % ของนักเรียนทั้งหมด	เคลื่อนที่เข้าหาจุดที่กำหนดได้ 30 วินาที ต่ำกว่า 80 % ของนักเรียนทั้งหมด	
4. A (ด้านเจตคติ)	ผ่าน / ไม่ผ่าน (ภาพรวม)	นักเรียนมีน้ำใจ เคารพกฎกติกา ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ เมื่อสมาชิกในห้องที่ปฏิบัติทักษะ อย่างน้อย 80 % ของนักเรียนทั้งหมด	นักเรียนมีน้ำใจ เคารพกฎกติกา ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ เมื่อสมาชิกในห้องที่ปฏิบัติทักษะ ต่ำกว่า 80 % ของนักเรียนทั้งหมด	*ที่นำไปสู่ตัวแปรตาม
5. A (ด้านเจตคติ)	ผ่าน / ไม่ผ่าน (ภาพรวม)	นักเรียนเข้าเรียนตรงต่อเวลา ความกระตือรือร้น ยิ้มแย้มแจ่มใส ในขณะที่เรียน และฝึกปฏิบัติทักษะ อย่างน้อย 80 % ของนักเรียนทั้งหมด	นักเรียนเข้าเรียนตรงต่อเวลา ความกระตือรือร้น ยิ้มแย้มแจ่มใส ในขณะที่เรียน และฝึกปฏิบัติทักษะ ต่ำกว่า 80 % ของนักเรียนทั้งหมด	

หมายเหตุ ******ที่ได้ตามตัวแปรตาม, *****ที่นำไปสู่ตัวแปรตาม

การอบอุ่นร่างกายด้วยท่ายืดเหยียดกล้ามเนื้อ ดังต่อไปนี้

กำมือประสานกันใช้นิ้วโป้งดันคาง
ขึ้น ค้างไว้ 10 วินาที

มือประสานกันกดบริเวณท้าย
ทอย ค้างไว้ 10 วินาที

มือประสานกันยืดมือขึ้นชี้
ข้างบน ค้างไว้ 10 วินาที

มือประสานกันและหงายมือ
ออกด้านนอกลำตัว ยืดมือมา
ข้างหน้า ค้างไว้ 10 วินาที

มือหมุนหัวไหล่ทั้งสองข้างจำนวน 10 ครั้ง

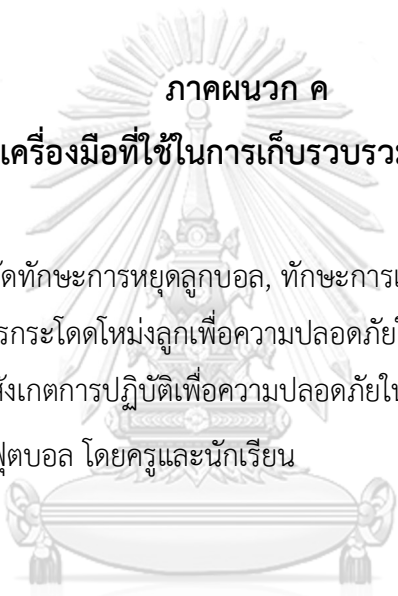
ก้มตัวใช้มือแตะปลายเท้า
ค้างไว้ 10 วินาที

ดึงเข่าซ้ายเข้าหาตัว ค้าง
ไว้ข้างละ 10 วินาที

ดึงเข่าขวาเข้าหาตัว ค้าง
ไว้ข้างละ 10 วินาที

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล
2. แบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ตามหลักการการป้องกันการบาดเจ็บในกีฬาฟุตบอล โดยครูและนักเรียน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

**แบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล และทักษะการโหม่งลูกเพื่อความ
ปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล**

เกณฑ์การประเมินเชิงคุณภาพของผู้วิจัยพัฒนาจากแบบประเมินของ (ไตรเทพ
เทียนปัญญา, 2546) และเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอลของ (อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา
ศิริรัตน์ไพบูลย์, 2555)

รายการ ประเมิน	คำอธิบายคุณภาพ			
	ดีมาก(4) ครบทุกข้อ	ดี(3) ขาด 1 ข้อ	พอใช้(2) ขาด 2 ข้อ	ปรับปรุง(1) ขาด 3 ข้อ
1.การยืน โหม่งลูก บอล 1.1 ท่าทาง การยืน	1. ยืนแยกเท้าออก ด้านข้างกว้าง ประมาณหัวไหล่ 2. เข่าอเล็กน้อย น้ำหนักตัวอยู่บนเท้า ทั้งสองข้าง 3. ลำตัวตั้งตรง 4. ศีรษะตั้งตรง	1. ยืนแยกเท้าออก ด้านข้างกว้างประมาณ หัวไหล่ 2. เข่าอเล็กน้อย น้ำหนักตัวอยู่บนเท้าทั้ง สองข้าง 3. ลำตัวตั้งตรง 4. ศีรษะตั้งตรง	1. ยืนแยกเท้าออก ด้านข้างกว้าง ประมาณหัวไหล่ 2. เข่าอเล็กน้อย น้ำหนักตัวอยู่บนเท้า ทั้งสองข้าง 3. ลำตัวตั้งตรง 4. ศีรษะตั้งตรง	1. ยืนแยกเท้าออก ด้านข้างกว้าง ประมาณหัวไหล่ 2. เข่าอเล็กน้อย น้ำหนักตัวอยู่บนเท้า ทั้งสองข้าง 3. ลำตัวตั้งตรง 4. ศีรษะตั้งตรง
1.2 ลักษณะ ปฏิบัติ ก่อนสัมผัส ลูกบอล	1. ยืนขึ้นด้วยเท้าทั้ง สองข้าง และถ่าย น้ำหนักตัวไปข้าง หลัง 2. แตะตัวไปข้าง หลังเล็กน้อย 3. สายตามองดูลูก บอล 4. เกร็งลำคอ เก็บ คาง	1. ยืนขึ้นด้วยเท้าทั้งสอง ข้าง และถ่ายน้ำหนักตัว ไปข้างหลัง 2. แตะตัวไปข้างหลัง เล็กน้อย 3. สายตามองดูลูกบอล 4. เกร็งลำคอ เก็บคาง	1. ยืนขึ้นด้วยเท้าทั้ง สองข้าง และถ่าย น้ำหนักตัวไปข้างหลัง 2. แตะตัวไปข้างหลัง เล็กน้อย 3. สายตามองดูลูก บอล 4. เกร็งลำคอ เก็บ คาง	1. ยืนขึ้นด้วยเท้าทั้ง สองข้าง และถ่าย น้ำหนักตัวไปข้างหลัง 2. แตะตัวไปข้างหลัง เล็กน้อย 3. สายตามองดูลูก บอล 4. เกร็งลำคอ เก็บ คาง

**แบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล และทักษะการโหม่งลูกเพื่อความ
ปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล**

รายการ ประเมิน	คำอธิบายคุณภาพ			
	ดีมาก(4) ครบทุกข้อ	ดี(3) ขาด 1 ข้อ	พอใช้(2) ขาด 2 ข้อ	ปรับปรุง(1) ขาด 3 ข้อ
1.3 ลักษณะ ปฏิบัติขณะ สัมผัสลูกบอล	1. โนม้ตัวไป ด้านหน้า สายตา มองที่ลูกบอล 2. ยืดคางออกพร้อม ก้มหน้าลงเล็กน้อย 3. ใช้หน้าผากสัมผัส ลูกบอล 4. แขนทั้งสองงอ เล็กน้อย	1. โนม้ตัวไปด้านหน้า สายตามองที่ลูกบอล 2. ยืดคางออกพร้อม ก้มหน้าลงเล็กน้อย 3. ใช้หน้าผากสัมผัส บอล 4. แขนทั้งสองงอ เล็กน้อย	1. โนม้ตัวไปด้านหน้า สายตามองที่ลูกบอล 2. ยืดคางออกพร้อม ก้มหน้าลงเล็กน้อย 3. ใช้หน้าผากสัมผัส ลูกบอล 4. แขนทั้งสองงอ เล็กน้อย	1. โนม้ตัวไป ด้านหน้า สายตา มองที่ลูกบอล 2. ยืดคางออก พร้อมก้มหน้าลง เล็กน้อย 3. ใช้หน้าผาก สัมผัสลูกบอล 4. แขนทั้งสองงอ เล็กน้อย
1.4 ลักษณะ ปฏิบัติหลัง สัมผัสลูกบอล	1. สายตามองตาม ลูกบอลไปยัง เป้าหมาย 2. ศีรษะนิ่ง 3. เท้าทั้งสองเหยียด ตึง ลำตัวตั้งตรง 4. น้ำหนักตัวอยู่ที่ เท้าทั้งสองข้าง	1. สายตามองตามลูก บอลไปยังเป้าหมาย 2. ศีรษะนิ่ง 3. เท้าทั้งสองเหยียดตึง ลำตัวตั้งตรง 4. น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้า ทั้งสองข้าง	1. สายตามองตามลูก บอลไปยังเป้าหมาย 2. ศีรษะนิ่ง 3. เท้าทั้งสองเหยียด ตึง ลำตัวตั้งตรง 4. น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้า ทั้งสองข้าง	1. สายตามองตาม ลูกบอลไปยัง เป้าหมาย 2. ศีรษะนิ่ง 3. เท้าทั้งสอง เหยียดตึง ลำตัวตั้ง ตรง 4. น้ำหนักตัวอยู่ที่ เท้าทั้งสองข้าง
2.การกระโดด โหม่งลูกบอล 2.1 ท่าทาง การยืน	1. ยืนแยกเท้าออก ด้านข้างกว้าง ประมาณหัวไหล่ 2. เข่างอเล็กน้อย และน้ำหนักตัวอยู่ บนเท้าทั้งสองข้าง 3. ลำตัวตั้งตรง 4. ศีรษะตั้งตรง	1. ยืนแยกเท้าออก ด้านข้างกว้างประมาณ หัวไหล่ 2. เข่างอเล็กน้อย และ น้ำหนักตัวอยู่บนเท้าทั้ง สองข้าง 3. ลำตัวตั้งตรง 4. ศีรษะตั้งตรง	1. ยืนแยกเท้าออก ด้านข้างกว้าง ประมาณหัวไหล่ 2. เข่างอเล็กน้อย และน้ำหนักตัวอยู่บน เท้าทั้งสองข้าง 3. ลำตัวตั้งตรง 4. ศีรษะตั้งตรง	1. ยืนแยกเท้าออก ด้านข้างกว้าง ประมาณหัวไหล่ 2. เข่างอเล็กน้อย และน้ำหนักตัวอยู่ บนเท้าทั้งสองข้าง 3. ลำตัวตั้งตรง 4. ศีรษะตั้งตรง

แบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล และทักษะการโหม่งลูกเพื่อความ
ปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล

รายการประเมิน	คำอธิบายคุณภาพ			
	ดีมาก(4) ครบทุกข้อ	ดี(3) ขาด 1 ข้อ	พอใช้(2) ขาด 2 ข้อ	ปรับปรุง(1) ขาด 3 ข้อ
2.การกระโดดโหม่งลูกบอล (ต่อ) 2.2 ลักษณะปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล	1. กระโดดขึ้นด้วยปลายเท้าทั้งสองข้าง 2. เหวี่ยงแขนทั้งสองข้างขึ้นอยู่ในระดับหัวไหล่ 3. แตะตัวไปด้านหลังเล็กน้อย 4. เกร็งลำคอ เก็บคาง และสายตามองที่ลูกบอล	1. กระโดดขึ้นด้วยปลายเท้าทั้งสองข้าง 2. เหวี่ยงแขนทั้งสองข้างขึ้นอยู่ในระดับหัวไหล่ 3. แตะตัวไปด้านหลังเล็กน้อย 4. เกร็งลำคอ เก็บคาง และสายตามองที่ลูกบอล	1. กระโดดขึ้นด้วยปลายเท้าทั้งสองข้าง 2. เหวี่ยงแขนทั้งสองข้างขึ้นอยู่ในระดับหัวไหล่ 3. แตะตัวไปด้านหลังเล็กน้อย 4. เกร็งลำคอ เก็บคาง และสายตามองที่ลูกบอล	1. กระโดดขึ้นด้วยปลายเท้าทั้งสองข้าง 2. เหวี่ยงแขนทั้งสองข้างขึ้นอยู่ในระดับหัวไหล่ 3. แตะตัวไปด้านหลังเล็กน้อย 4. เกร็งลำคอ เก็บคาง และสายตามองที่ลูกบอล
2.การกระโดดโหม่งลูกบอล (ต่อ) 2.3 ลักษณะปฏิบัติขณะสัมผัสลูกบอล	1. โน้มตัวไปด้านหน้าสายตามองที่ลูกบอล 2. ยืดคางออกพร้อมก้มหน้าลงเล็กน้อย 3. ใช้หน้าผากสัมผัสลูกบอล 4. แขนและเท้าทั้งสองงอเล็กน้อย	1. โน้มตัวไปด้านหน้าสายตามองที่ลูกบอล 2. ยืดคางออกพร้อมก้มหน้าลงเล็กน้อย 3. ใช้หน้าผากสัมผัสลูกบอล 4. แขนและเท้าทั้งสองงอเล็กน้อย	1. โน้มตัวไปด้านหน้า สายตามองที่ลูกบอล 2. ยืดคางออกพร้อมก้มหน้าลงเล็กน้อย 3. ใช้หน้าผากสัมผัสลูกบอล 4. แขนและเท้าทั้งสองงอเล็กน้อย	1. โน้มตัวไปด้านหน้า สายตามองที่ลูกบอล 2. ยืดคางออกพร้อมก้มหน้าลงเล็กน้อย 3. ใช้หน้าผากสัมผัสลูกบอล 4. แขนและเท้าทั้งสองงอเล็กน้อย

**แบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล และทักษะการโหม่งลูกเพื่อความ
ปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล**

รายการ ประเมิน	คำอธิบายคุณภาพ			
	ดีมาก(4) ครบทุกข้อ	ดี(3) ขาด 1-2 ข้อ	พอใช้(2) ขาด 3 ข้อ	ปรับปรุง(1) ขาด 4 ข้อ
2.4 ลักษณะ ปฏิบัติหลัง สัมผัสลูก บอล	1. สายตามองตามลูก บอลไปยังเป้าหมาย 2. ศีรษะนิ่ง 3. เท้าทั้งสองเหยียด ตึง และลำตัวตั้งตรง 4. น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้า ทั้งสองข้าง	1. สายตามองตามลูก บอลไปยังเป้าหมาย 2. ศีรษะนิ่ง 3. เท้าทั้งสองเหยียด ตึง และลำตัวตั้งตรง 4. น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้า ทั้งสองข้าง	1. สายตามองตามลูก บอลไปยังเป้าหมาย 2. ศีรษะนิ่ง 3. เท้าทั้งสองเหยียด ตึง และลำตัวตั้งตรง 4. น้ำหนักตัวอยู่ที่เท้า ทั้งสองข้าง	1. สายตามองตาม ลูกบอลไปยัง เป้าหมาย 2. ศีรษะนิ่ง 3. เท้าทั้งสองเหยียด ตึง และลำตัวตั้งตรง 4. น้ำหนักตัวอยู่ที่ เท้าทั้งสองข้าง
3. หยุดลูก ฟุตบอลด้วย ข้างเท้าด้าน ใน	1. ยื่นแยกเท้าออก ประมาณหัวไหล่ 2. เข่าอเล็กน้อย 3. ตามองดูลูกบอลที่ เคลื่อนที่มา 4. หันข้างเท้าด้านใน บังทิศทางลูกบอลซึ่ง กำลังจะกระดอนขึ้น 5. ใช้ข้างเท้าด้านใน กดลูกบอลไว้ให้อยู่กับ ที่ เพื่อเล่นต่อไป 6. แขนกางออกเพื่อ ช่วยในการทรงตัว	1. ยื่นแยกเท้าออก ประมาณหัวไหล่ 2. เข่าอเล็กน้อย 3. ตามองดูลูกบอลที่ เคลื่อนที่มา 4. หันข้างเท้าด้านใน บังทิศทางลูกบอลซึ่ง กำลังจะกระดอนขึ้น 5. ใช้ข้างเท้าด้านใน กดลูกบอลไว้ให้อยู่กับ ที่ เพื่อเล่นต่อไป 6. แขนกางออกเพื่อ ช่วยในการทรงตัว	1. ยื่นแยกเท้าออก ประมาณหัวไหล่ 2. เข่าอเล็กน้อย 3. ตามองดูลูกบอลที่ เคลื่อนที่มา 4. หันข้างเท้าด้านใน บังทิศทางลูกบอลซึ่ง กำลังจะกระดอนขึ้น 5. ใช้ข้างเท้าด้านใน กดลูกบอลไว้ให้อยู่กับ ที่ เพื่อเล่นต่อไป 6. แขนกางออกเพื่อ ช่วยในการทรงตัว	1. ยื่นแยกเท้าออก ประมาณหัวไหล่ 2. เข่าอเล็กน้อย 3. ตามองดูลูกบอลที่ เคลื่อนที่มา 4. หันข้างเท้าด้านใน บังทิศทางลูกบอลซึ่ง กำลังจะกระดอนขึ้น 5. ใช้ข้างเท้าด้านใน กดลูกบอลไว้ให้อยู่ กับที่ เพื่อเล่นต่อไป 6. แขนกางออกเพื่อ ช่วยในการทรงตัว

แบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล และทักษะการโหม่งลูกเพื่อความ
ปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล

รายการ ประเมิน	คำอธิบายคุณภาพ			
	ดีมาก(4) ครบทุกข้อ	ดี(3) ขาด 1-2 ข้อ	พอใช้(2) ขาด 3 ข้อ	ปรับปรุง(1) ขาด 4 ข้อ
4. การเลี้ยง ลูกบอลด้วย หลังเท้า	1. ยืนแยกเท้าออก ประมาณหัวไหล่ 2. ใช้สายตาชำเลืองดู ที่ลูกบอล 3. ให้ลูกบอลสัมผัส กับส่วนรองเท้าตรงที่ เราผูกเชือก ปลายเท้า เหยียดขี้ผึ้งพื้นและลูก บอลต้องอยู่ห่างตัวไม่ เกิน 1 ช่วงก้าว 4. โนม้ตัวไปข้างหน้า เล็กน้อยในขณะที่ทำ การเลี้ยงเคลื่อนที่ไป ข้างหน้าต้องมอง ทิศทาง ไม่ต้อง เกร็งตัว	1. ยืนแยกเท้าออก ประมาณหัวไหล่ 2. ใช้สายตาชำเลืองดู ที่ลูกบอล 3. ให้ลูกบอลสัมผัส กับส่วนรองเท้าตรงที่ เราผูกเชือก ปลายเท้า เหยียดขี้ผึ้งพื้นและลูก บอลต้องอยู่ห่างตัวไม่ เกิน 1 ช่วงก้าว 4. โนม้ตัวไปข้างหน้า เล็กน้อยในขณะที่ทำ การเลี้ยงเคลื่อนที่ไป ข้างหน้าต้องมอง ทิศทาง ไม่ต้อง เกร็งตัว	1. ยืนแยกเท้าออก ประมาณหัวไหล่ 2. ใช้สายตาชำเลืองดู ที่ลูกบอล 3. ให้ลูกบอลสัมผัส กับส่วนรองเท้าตรงที่ เราผูกเชือก ปลายเท้า เหยียดขี้ผึ้งพื้นและลูก บอลต้องอยู่ห่างตัวไม่ เกิน 1 ช่วงก้าว 4. โนม้ตัวไปข้างหน้า เล็กน้อยในขณะที่ทำ การเลี้ยงเคลื่อนที่ไป ข้างหน้าต้องมอง ทิศทาง ไม่ต้อง เกร็งตัว	1. ยืนแยกเท้าออก ประมาณหัวไหล่ 2. ใช้สายตาชำเลือง ดูที่ลูกบอล 3. ให้ลูกบอลสัมผัส กับส่วนรองเท้า ตรงที่เราผูกเชือก ปลายเท้าเหยียดขี้ผึ้ง พื้นและลูกบอลต้อง อยู่ห่างตัวไม่เกิน 1 ช่วงก้าว 4. โนม้ตัวไป ข้างหน้าเล็กน้อย ในขณะที่ทำการเลี้ยง เคลื่อนที่ไปข้างหน้า ต้องมองทิศทาง ไม่ ต้องเกร็งตัว

แบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ตามหลักการป้องกันการบาดเจ็บในกีฬาฟุตบอล โดยครู (อภิชาติ อ่อนสร้อย และปรีชา ศิริรัตน์ไพบูลย์, 2555)

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ให้ตรงตามคุณลักษณะของนักเรียนขณะทำการฝึกปฏิบัติ

ปฏิบัติ หมายถึง ผู้เรียนปฏิบัติสิ่งทำให้เกิดความปลอดภัย

ไม่ปฏิบัติ หมายถึง ผู้เรียนไม่ปฏิบัติสิ่งทำให้เกิดความปลอดภัย

หัวเรื่องการปฏิบัติ	ปฏิบัติ	ไม่ปฏิบัติ	หมายเหตุ
1.ด้านความพร้อมก่อนเริ่มกิจกรรมทางพลศึกษา			
1.1 ผู้เรียนสามารถแต่งกายตามระเบียบเพื่อความพร้อมต่อการเรียน			
1.2 ก่อนออกกำลังกายผู้เรียนได้ทำการอบอุ่นร่างกาย			
1.3 นักเรียนเตรียมความพร้อมทางด้านจิตใจ เช่น การพูดคุยเพื่อนร่วมทีม ยอมรับเพื่อนร่วมทีม			
2. ด้านการปฏิบัติตามกฎ กติกา การแข่งขัน			
2.1 ผู้เรียนไม่แสดงกริยาหยาบคาย เช่น การพูดว่าผู้อื่น ใช้น้ำคำพูดที่ไม่เหมาะสม			
2.2 ผู้เรียนมีความอ่อนน้อม และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น			
2.3 ผู้เรียนไม่ปฏิบัติทั้งการชน ดึง ขัดขา ผลัก ทำร้าย ขณะทำการฝึกและเล่นทีมกับผู้เล่นฝ่ายตรงข้าม			
3. ด้านจิตสำนึกเรื่องความปลอดภัยขณะปฏิบัติทักษะ			
3.1 ผู้เรียนปฏิบัติจังหวะการเข้าหาลูกบอล และตัดสินใจได้ดี			
3.2 ผู้เรียนปฏิบัติตามขั้นตอนในการฝึกทักษะในกีฬาฟุตบอลอย่างถูกวิธี			
3.3 ผู้เรียนสามารถแสดงอารมณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ในขณะที่ทำการฝึกและเล่นกีฬาฟุตบอล			

ภาคผนวก ง
การวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. คุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย และแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล
2. ตารางค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดหม่งลูกบอล
3. ตารางค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ตามหลักการการป้องกันการบาดเจ็บในกีฬาฟุตบอล

คุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะกีฬาฟุตบอลเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย และแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอลโดยครูผู้วิจัยและนักเรียน

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง ทักษะการเตะลูกฟุตบอล (การเตะลูกด้วยหลังเท้า)

รายการ ประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวม ของ คะแนน (ΣR)	ค่า IOC	แปร ผล
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่			
	1	2	3	4	5			
1.จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	0	4.00	0.80	ใช้ได้
2.สื่อที่ใช้	1	1	1	1	-1	3.00	0.60	ใช้ได้
3.ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
4.การประเมินผล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	รวม						1.00	ใช้ได้

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ทักษะการเตะลูกฟุตบอล (การเตะลูกด้วยข้างเท้าด้านใน)

รายการ ประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวม ของ คะแนน (ΣR)	ค่า IOC	แปร ผล
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่			
	1	2	3	4	5			
1.จุดประสงค์การเรียนรู้	1	1	1	1	0	4.00	0.80	ใช้ได้
2.สื่อที่ใช้	1	1	1	1	-1	3.00	0.60	ใช้ได้
3.ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
4.การประเมินผล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	รวม						1.00	ใช้ได้

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3
เรื่อง ทักษะการโหม่งลูก

รายการ ประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวม ของ คะแนน IOC (ΣR)	ค่า IOC	แปร ผล
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่			
	1	2	3	4	5			
1.จุดประสงค์การ เรียนรู้	1	1	1	1	0	4.00	0.80	ใช้ได้
2.สื่อที่ใช้	1	1	1	1	0	4.00	0.80	ใช้ได้
3.ขั้นตอนในการ ดำเนินกิจกรรม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
4.การประเมินผล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	รวม						1.00	ใช้ได้

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4
เรื่อง ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล (การหยุดลูกบอลด้วยฝ่าเท้า)

รายการ ประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวม ของ คะแนน IOC (ΣR)	ค่า IOC	แปร ผล
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่			
	1	2	3	4	5			
1.จุดประสงค์การ เรียนรู้	1	1	1	1	0	4.00	0.80	ใช้ได้
2.สื่อที่ใช้	1	1	1	1	0	4.00	0.80	ใช้ได้
3.ขั้นตอนในการ ดำเนินกิจกรรม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
4.การประเมินผล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	รวม						1.00	ใช้ได้

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5
เรื่อง ทักษะการหยุดลูกฟุตบอล (การหยุดลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน)

รายการ ประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวม ของ คะแนน IOC (ΣR)	ค่า IOC	แปร ผล
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่			
	1	2	3	4	5			
1.จุดประสงค์การ เรียนรู้	1	1	1	1	0	4.00	0.80	ใช้ได้
2.สื่อที่ใช้	1	1	1	1	0	4.00	0.80	ใช้ได้
3.ขั้นตอนในการ ดำเนินกิจกรรม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
4.การประเมินผล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	รวม						1.00	ใช้ได้

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6
เรื่อง ทักษะการเลี้ยงลูกฟุตบอล (การเลี้ยงลูกบอลด้วยข้างเท้าด้านใน)

รายการ ประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวม ของ คะแนน IOC (ΣR)	ค่า IOC	แปร ผล
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่			
	1	2	3	4	5			
1.จุดประสงค์การ เรียนรู้	1	1	1	1	0	4.00	0.80	ใช้ได้
2.สื่อที่ใช้	1	1	1	1	0	4.00	0.80	ใช้ได้
3.ขั้นตอนในการ ดำเนินกิจกรรม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
4.การประเมินผล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	รวม						1.00	ใช้ได้

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7
เรื่อง ทักษะการทุ่มลูก (การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน(การหยุดลูกกระดอน))

รายการ ประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวม ของ คะแนน IOC (ΣR)	ค่า IOC	แปร ผล
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่			
	1	2	3	4	5			
1.จุดประสงค์การ เรียนรู้	1	1	1	1	0	4.00	0.80	ใช้ได้
2.สื่อที่ใช้	1	1	1	1	0	4.00	0.80	ใช้ได้
3.ขั้นตอนในการ ดำเนินกิจกรรม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
4.การประเมินผล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	รวม						1.00	ใช้ได้

ตารางแสดงค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8
เรื่อง การเล่นทีม (การหยุดลูกฟุตบอลด้วยข้างเท้าด้านใน(การหยุดลูกกระดอน), การเลี้ยงลูก
ฟุตบอลด้วยหลังเท้า และการโหม่งลูกฟุตบอล)

รายการ ประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวม ของ คะแนน IOC (ΣR)	ค่า IOC	แปร ผล
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่			
	1	2	3	4	5			
1.จุดประสงค์การ เรียนรู้	1	1	1	1	0	4.00	0.80	ใช้ได้
2.สื่อที่ใช้	1	1	1	1	0	4.00	0.80	ใช้ได้
3.ขั้นตอนในการ ดำเนินกิจกรรม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
4.การประเมินผล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
	รวม						1.00	ใช้ได้

ตารางค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยืนโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวมของคะแนน (ΣR)	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1.การยืนโหม่งลูกบอล								
ฟุตบอล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
1.1 ท่าทางการยืน								
1.2 ลักษณะปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
1.3 ลักษณะปฏิบัติขณะสัมผัสลูกบอล	1	1	1	1	0	4.00	0.80	ใช้ได้
1.4 ลักษณะปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
รวม							0.95	ใช้ได้
2.การกระโดดโหม่งลูกบอล								
ฟุตบอล								
2.1 ท่าทางการยืน	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
2.2 ลักษณะปฏิบัติก่อนสัมผัสลูกบอล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
2.3 ลักษณะปฏิบัติขณะสัมผัสลูกบอล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
2.4 ลักษณะปฏิบัติหลังสัมผัสลูกบอล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
รวม							1.00	ใช้ได้

ตารางค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดทักษะการหยุดลูกบอล, ทักษะการเลี้ยงลูกบอล ทักษะการยิงโหม่งลูกบอล และทักษะการกระโดดโหม่งลูกบอล

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวม ของ คะแนน (ΣR)	ค่า IOC	แปล ผล
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่			
	1	2	3	4	5			
3. หยุดลูกฟุตบอล ด้วยข้างเท้าด้านใน	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
รวม							1.00	ใช้ได้
4. การเลี้ยงลูก บอลด้วยเท้าหลัง เท้า	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
รวม							1.00	ใช้ได้

ตารางค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ตามหลักการป้องกันการบาดเจ็บในกีฬาฟุตบอล

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวม ของ คะแนน (ΣR)	ค่า IOC	แปล ผล
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่			
	1	2	3	4	5			
1.ด้านความพร้อม ก่อนเริ่มกิจกรรมทาง พลศึกษา								
1.1 ผู้เรียนสามารถ แต่งกายตามระเบียบ เพื่อความพร้อมต่อ การเรียนรู้	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
1.2 ก่อนออกกำลัง กายผู้เรียนได้ทำการ อบอุ่นร่างกาย	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
1.3 นักเรียนเตรียม ความพร้อมทางด้าน จิตใจ เช่น การพูดคุย เพื่อนร่วมทีม ยอมรับ เพื่อนร่วมทีม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
รวม							1.00	ใช้ได้

ตารางค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัยในกีฬาฟุตบอล ตามหลักการป้องกันการบาดเจ็บในกีฬาฟุตบอล

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวม ของ คะแนน (ΣR)	ค่า IOC	แปล ผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
2. ด้านการปฏิบัติตาม กฎ กติกา การแข่งขัน								
2.1 ผู้เรียนไม่แสดง กริยาหยาบคาย เช่น การพูดว่าผู้อื่น ใช้ คำพูดที่ไม่เหมาะสม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
2.2 ผู้เรียนมีความ อ่อนน้อม และรับฟัง ความคิดเห็นของผู้อื่น	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
2.3 ผู้เรียนไม่ปฏิบัติ ทั้งการชน ดึง ขัดขา ผลัก ทำร้าย ขณะทำ การฝึกและเล่นทีมกับ ผู้เล่นฝ่ายตรงข้าม	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
รวม							1.00	ใช้ได้

ตารางค่า IOC ในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสังเกตการปฏิบัติเพื่อความปลอดภัย
ในกีฬาฟุตบอล ตามหลักการการป้องกันการบาดเจ็บในกีฬาฟุตบอล

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ (R)					ผลรวม ของ คะแนน (ΣR)	ค่า IOC	แปล ผล
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่			
	1	2	3	4	5			
3. ด้านจิตสำนึก								
เรื่องความปลอดภัย								
ขณะปฏิบัติทักษะ								
3.1 ผู้เรียนปฏิบัติ จังหวะการเข้าหาลูก บอล และตัดสินใจ ได้ดี	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
3.2 ผู้เรียนปฏิบัติ ตามขั้นตอนในการ ฝึกทักษะในกีฬา ฟุตบอลอย่างถูกวิธี	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
3.3 ผู้เรียนสามารถ แสดงอารมณ์ที่ เหมาะสมกับ สถานการณ์ในขณะที่ ทำการฝึกและเล่น กีฬาฟุตบอล	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
รวม							1.00	ใช้ได้

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายวิชนนท์ พูลศรี เกิดเมื่อวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2536 ที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา จากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เมื่อปีการศึกษา 2558 และเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท สาขาวิชานิสิตศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2559

